

Sönernas Armband

Nicholas Hjelmberg

Första delen av Cindarellkrönikan

Prolog.....	3
1. Bränt bröd.....	4
2. Ett ofrivilligt farväl	13
3. Vilda vägar.....	20
4. Magisk duell.....	28
5. Böcker	38
6. Dolt under jord	46
7. Hemligheter i mörkret	57
8. Skuggor från det förflutna	67
9. Uppvaknande	76
10. Rösten från forntiden.....	84
11. Dödens by	92
12. Uppgörelser	101
13. Bekännelser.....	113
14. De lärdes språng	119
15. Andarnas hemvist	129
16. Kamrar under jord	138
17. Liv och död.....	147
18. Vägs ände	155
19. Andarnas hämnd.....	167
Epilog.....	179

Prolog

”Vad jag giver med den ena handen tager jag med den andra. Att förneka mig denna rätt vore att hugga av mina händer till förfång för mina söner och döttrar, edra bröder och systrar. Var därför tillfreds med det liv och den tid som gives eder och sök inte undfly edert öde.”

Cindars Ord, kap 3, tal 4

Mörkret svepte in med kraften hos en stormflod. Bort sköljdes minnen och hågkomster, bort sköljdes lärdomar och erfarenheter, bort sköljdes allt det som hört livet till. Hur gärna ville han inte fånga upp och rädda det som räddas kunde, hur fåfång var inte denna önskan ty inga kärll eller andra tillgångar kunde han föra med sig på denna vandring. Med mörkret kom också kylan, en isande och förlamande kyla som omgav honom och mot vilken intet skydd fanns. Naken och utlämnad låg han nu där, uppläkt och uttömd likt ett slaktdjur på offerbänken i väntan på det okända.

Inte ens alla dessa år av studier och förberedelser hade förmått förbereda honom för detta. Döden hade varit ständigt närvarande. Dess kalla, unkna andedräkt hade hela tiden känts mot hans nacke. Mer än en gång hade dess hårda, beniga hand lagts på hans axel bara för att skakas av i sista ögonblicket. Studierna och förberedelserna hade avslutats och inte ens med mera tid hade han kunnat göra mer. Med hela sitt medvetande hade han varit redo för detta och när Döden åter kom smygande hade han inte flytt utan vänt sig om och mött dess tomma ögonhålor.

Men för första gången i sitt medvetande var han rädd. Tänk om något ändå hade gått fel. Han övergav sin ödesbundna väg för en stig som ingen människa före honom beträtt. Skulle han finna tillbaka? Skulle han motstå de mäktiga krafter som styr våra liv? Ingen och intet hade han fruktat i livet, men i döden...

Plötsligt avbröts hans funderingar av en kraftig ljusblxt. Mörkret och kylan skingrades. Med våldsamt kraft översköljdes hans medvetande av ett helt livs minnen och hågkomster och uppfylldes av ett helt livs lärdomar och erfarenheter. Döden tvingades ge vika och livet kom åter, HANS liv.

1. Bränt bröd

”De lärde må bry sina sinnen men livets visdom känner redan den enkle bagaren i sitt hjärta. Se hur noggrant han sätter samman sin deg, se hur tålmodigt han låter den växa och se hur måttfullt han låter den gräddas. För den som följer hans exempel väntar lycka och välgång.”

Cindars Ord, kap 4, tal 2

Draken vände sig bort från den darrande jungfrun och lyfte hotfullt sitt huvud för att skärskåda sin utmanare. Mången mäktig krigare hade han bränt till aska och ingen av dem hade så mycket som givit honom en skråma. Men den här krigaren fick till och med Cindarells största drake att tveka och för första gången i sitt trehundraåriga liv kände han något som bara kunde vara fruktan. Ty framför honom stod ingen mindre än Alemon Drakdödaren, Cindarells störste hjälte.

Alemon drog sitt skinande svärd och inledde sin fruktade svärdsdans. Med ett kliv åt vänster undvek han drakens eldkvast och med ett kliv åt höger befann han sig åter framför drakens huvud med svärdet höjt för ett avgörande hugg. Draken hann inte mer än förbanna sin blivande baneman förrän hugget föll och skiljde huvudet från den väldiga kroppen. Hjälten Alemon hade än en gång räddat prinsessan och kungariket. Men... varför skrek draken alltjämt hans namn och varför luktade det bränt?

”Ale!” hördes ropet åter. ”Du bränner väl inte vid bröden igen din hopplösa odåga!”

Ale vaknade upp ur sina dagdrömmar. Den svavelosande drakgrottan bleknade bort och han befann sig åter i den lilla, alltför välbekanta bagarstugan. Draken återtog formen av en bakugn och svärdet som vägt så lätt i Ales hand var ersatt av en klumpig brödspade. Uppkrupen i en fönsterglugg satt Minn och skrattade medan hon retfullt svängde sina silverblonda flåtor.

”Jag tror visst att draken ätit upp mästerns bröd” anmärkte hon skälmskt. ”Hur ska den store Alemon rädda dem?”

Ale gav sig inte tid att tänka ut något dräpande svar. I ärlighetens skulde han inte ha kommit på något ens om han hade tid. Varför fick den där retstickeran alltid sista ordet? Men nu gällde det att få ut bröden. Mästers steg hördes redan i trappan.

Med ena handen vräkte han upp ugnsluckan och blev än en gång för sent varse hur varm den var. Värmen och den tjocka, svarta röken slog nästan tillbaka honom men med den andra handen lyckades han ändå få in brödspaden i ugnen. Ale var rätt säker på att bröden hade varit vita när mäster hade stoppat in dem och lika säker var han på att svartbröd inte bakades på det här sättet.

Han hann inte mer än få ut det andra brödet förrän brödspaden rycktes ur händerna på honom. Framför honom stod mäster med en mörk blick. Mjölet i ansiktet kunde inte dölja hur högrött det började bli och hans väldiga nävar darrade av vrede.

”Nu har du förstört mitt bröd för sista gången!” skrek han. ”Jag ska allt lära dig hur man nyttjar en brödspade mot oduglingar som du!”

Mäster grep efter Ales öra men om det var något som Ale lyckats lära sig efter dessa månader så var det att fly undan sin bestraffning. Han hoppade snabbt åt sidan och i nästa språng var han på väg upp för trappan.

Minn hade bevittnat detta uppträdande många gånger förr, såväl hos bagarmäster som hos andra luttrade mästare som försökt ta sig an Ales uppfostran. Men så här arg hade hon inte sett någon av dem tidigare. Det här ville hon inte missa!

Hon drog sin kolt tätare om sig, rullade ut ur fönstergluggen med en baklängeskullerbytta och kom snabbt upp på fötter igen. Trots sina ständiga dagdrömmar var Ale hopplöst fantasilös i sitt val av flyktvägar. Han började alltid med ett varv runt kvarteret i hopp om att mästers vrede skulle lägga sig snabbt. Om inte det hjälpte så sprang han ut på Köpmannagatan och vidare mot Mynttorget för att skaka av sig mäster bland folkmassorna. Det var visserligen skördemarknadens första dag och således ett dumt val men så långt skulle säkert inte Ale tänka. Desto roligare skulle det bli att se på.

Minn tog därför den genaste vägen till torget och hann också klättra upp på taket till ett av stånden för att få en bättre överblick. Från sin upphöjda position kunde hon se hur Ale kom springande in på torget och törnade i än den ene och än den andre på sin väg undan den alltjämt rasande mäster. Där tappade en gammal bondmora sin korg med rovor, där ramlade en ung, välklädd sprätt på ändan i en

gyttjepöl och minsann om han inte lyckades vältta en stor, välfylld tunna med mjöd också. Minn skrattade så att hon kiknade.

Men det erkännandet måste hon ändå ge Ale att han lyckades undkomma såväl mäster som alla nya fiender han skaffade sig under sin flykt. Om hon ville se fortsättningen var det bäst att hon började röra på sig igen. Ales närmaste väg bort från torget var längs med Vindelgränd och den mynnade på Bokbindargatan. Med lite tur skulle hon kunna genskjuta honom dit också.

Minn snappade åt sig två äpplen i villervallan och lämnade torget. Ale skulle säkert vara hungrig efter språngmarschen och någon middag hos mäster kunde han inte hoppas på. Något kunde hon väl ändå ge honom som tack för underhållningen.

Som Minn hade förutsett sprang Ale ut på Bokbindargatan. Han vände sig om och kunde äntligen konstatera att hans förföljare gett upp jakten. Men Ales olyckor var långt ifrån över. I samma ögonblick kom en äldre man rusandes i hans väg och ödet ville att de två bokstavligen skulle stöta samman denna dag.

Den äldre mannen hade famnen full av böcker och pergament och det sista han väntade sig var Ales huvud i magen. Sammanstötningen fick honom att tappa luften alldeles. Han föll till marken med Ale över sig och hans dyrbara börda spreds över gatan.

”Din oförskämde slyngel!” röt han. ”Är det skick och fason att överfalla respektabla herrar på öppen gata!”

”Fö... förlåt”, flämtade Ale mellan andhämtningarna, ”det var inte meningen.” Han hade inte krafter nog att fly ännu en gång och beredde sig på örffilen som komma skulle. Men den äldre mannen gav sig inte tid till detta utan hade fullt sjå att samla ihop sina böcker och rullar. Ale försökte gottgöra sin skuld i det hela genom att plocka upp en av böckerna, en vacker men gammal bok där sidorna knappt satt kvar. Boken rycktes dock bryskt ur händerna på honom.

”Understå dig inte att lägga dina smutsiga fingrar på mina dyrbara böcker en gång till!”

Ale backade snabbt undan och stod darrande kvar medan den äldre mannen samlade ihop de sista av sina ägodelar. Att hans fina, blå kåpa smutsades ned tycktes inte bekomma honom alls. När han var klar gav han Ale en kall blick.

”Må våra vägar aldrig korsas igen!”

Därpå vände han Ale ryggen och fortsatte vidare lika snabbt som han kommit. Ale stod darrande kvar medan Minn, som åsett det hela, sprang fram till honom.

”Du är inte klok”, sade hon. ”Vet du inte vem det där var?”

Ale, som vid det här laget hade vant sig vid sin barndomsväns plötsliga uppdykanden, försökte lägga an en självsäker ton.

”Äsch, den där gubben skrämmer väl inte småbarn ens. Såg du de fäniga gula stjärnorna på kåpan? Vem tror han att han är?”

”Elrind besvärjaren är vad han är, dumsnut! Du kan skatta dig lycklig att han hade så bråttom.”

Ales självsäkerhet var med ens borta igen. Elrind besvärjaren var den mäktigaste trollkarlen i Gylde – om inte den mäktigaste i hela Cindarell. Det gick många historier om honom och de andra mystiska männen på magikerakademien bland stadens gatubarn. En pojke sades ha smädat en av dem och sedan dess inte yttrat ett ord. Om en annan pojke berättades det hur han efter en vadslagning smugit sig in i akademien och sedan aldrig mer setts till. Inte ens de äldre talade gärna om magikerna utan kallade dem ”de andra”. Närhelst en magiker rörde sig på stadens gator undvek folket till och med att beröra deras skuggor, så stor var respekten och rädslan för dessa män. Så sprang Ale huvudstupa in i självaste Elrind!

”Vad är det för något du har i handen?” undrade Minn.

Ale tittade ned och upptäckte till sin förvåning att hans händer var krampaktigt slutna kring ett pergament. Det måste ha legat i boken som Elrind slitit ifrån honom.

”Det... det var inte meningen”, stammade han.

Han släppte det hastigt som om det hade bränt honom men Minn fångade kvickt upp det innan det hann nå marken. Pergamentet var hopvikt och förseglat men sigillet hade brutits, troligen till följd av Ales krampaktiga grepp.

”Nu när du ändå har stulit det så kan jag väl lika gärna läsa det”, skrattade Minn men lyckades inte helt dölja nervositeten i rösten.

”Jag sa ju att det inte var meningen”, utbrast Ale. ”Vad sa du att du skulle göra förresten?” fortsatte han när innebörden av Minns ord gick upp för honom.

”Läsa det förstås”, svarade Minn och vecklade upp pergamentet.

”Nej!” skrek han. ”Han kommer att förvandla oss båda till paddor om han får reda på det.”

Ale försökte rycka åt sig pergamentet men Minn var för snabb för honom.

”Dig kanske, men inte mig. Du fällde honom till marken. Du stal det. Jag är bara en snäll liten flicka.”

Hon sprang in i en gränd under det att hon ivrigt högläste pergamentet.

”Bäste Legim Järnklinga... Ha, det är ett brev till Legim! Nu ligger du verkligen illa till!”

Ale sprang förtvivlat efter henne. Som om han inte hade nog med bekymmer redan. Först Elrind besvärjaren och nu Legim Järnklinga, den skickligaste svärds kämpen i staden.

”Ge tillbaka det!” skrek han ömsom bedjande, ömsom hotande. ”Ge tillbaka det, annars...!”

”Du har tjänat mig troget under många år.” fortsatte Minn. ”Som min närmaste livvakt har du följt mig genom flera farliga äventyr. Under denna tid har du, till skillnad från många andra i min bekantskapskrets, aldrig visat några tecken på feighet eller svekfullhet. Oh, en sådan ädel krigare, nästan lika ädel som Alemon Drakdödaren”, insköt hon spefullt.

Minn avbröt högläsningen för att klättra upp på en stege som stod lutad mot en mur och raskt dra upp den efter sig. Hon hade lagt stegen på minnet när hon passerade den här platsen tidigare under dagen och anat att hon skulle få nytta av den. Men att hon skulle få så här roligt med den var mer än hon trott.

”Därför vore jag mycket tacksam om du ville hjälpa mig med ett problem av ett tämligen delikat slag”, fortsatte hon medan Ale desperat letade efter något att klättra upp på. ”Min värste rival och fiende, Sorogon svartkonstnären - oj då, nu kommer min hjälte snart att ha hela magikerakademien efter sig - är på jakt efter ett magiskt föremål som kan bli farligt om det kommer i orätta händer.”

Minns retfulla ton började nu bli allvarligare och hon glömde nästan bort Ale, som hade hittat en tunna och som bäst höll på att rulla fram den till muren. Hon hoppade vigt ned på andra sidan muren och sprang vidare, alltjämt läsande pergamentet.

”Jag ser det därför som vår plikt att stoppa honom innan det är för sent. Det är bråttom ty Sorogon svartkonstnären gav sig av redan igår i skymningen med ett tiotal svartfolk.”

Minn saktade förbryllat in. Svartfolk? Sådana hade hon bara hört berättas om av föreståndarinnan när hon ville skrämma barnhemsbarnen till lydnad. Blodtörstiga, illaluktande kreatur som strövade runt i skogarna och bland bergen och levde på rått kött och människoblod.

”Om vi lyckas väntar dig en belöning på etthundra guldstycken.”

Nu tappade till och med Minn målföret. Etthundra guldstycken! Fanns det så mycket guld i Cindarell över huvud taget? Mer hann hon inte tänka förrän Ale kastade sig över henne och de rullade runt på marken kämpandes om pergamentet.

”Ge tillbaka det!” frustade Ale andfått. ”Ge tillbaka det så att jag kan ge det till Legim!”

”Du kan ju inte ens läsa!” morrade Minn. ”Om inte jag hade läst det åt dig så hade du aldrig fått veta...”

”Fått veta vad då?” frågade en kraftfull stämma och slagsmålet avbröts av två väldiga nävar som lyfte upp de båda kombattanterna i öronen. Ale och Minn tystnade tvärt ty nävarna tillhörde ingen mindre än Legim Järnklinga själv.

Legim slog ilsket näven i bordet och tystade för tredje gången Ales och Minns käbbel. Så fort han hade sett sitt och Elrinds namn på brevet hade han resolut tagit dem under armarna och fört dem till sin bostad, ett litet vindsrum alldeles i närheten. Nu satt Ale och Minn vid ett litet ekbord och korsförhördes av den allt otåligare Legim. Hans försök att fråga dem vänligt vad de hade med hans brev att göra hade bara utlöst en våg av bortförklaringar och försök att kasta skulden på den andre.

Förvisso var inte Legim van vid att handskas med barn och det var många år sedan han själv tillhörde deras skara. De här två bekräftade emellertid hans värsta fördomar om dem - smutsiga, oförskämda och totalt omedvetna om betydelsen av sina handlingar. Det var också något obehagligt hos dem som Legim hade svårt att sätta fingret på. Var gång pojken kliade sig i sitt tjocka, bruna hår äcklades han av den ohyra som säkert frodades där. Han var glad att han hade haft sin pansarbeklädda handske på sig när han gripit tag i honom. De brungröna, nyfikna

ögonen följde honom ständigt med blicken och fick honom stundtals att själv känna sig som den förhörde. I den silverblonda flickans klarblå ögon fanns det emellertid bara en brinnande vrede och ett djupt förakt. Möjligen kunde man under smutsen ana en begynnande skönhet men såväl till sätt som till klädesdräkt var hon mer lik en pojke än en blivande dam.

Legim suckade och försökte byta taktik. Han började med att spänna blicken i Minn.

”Nå, min unga dam, höves det er nu att berätta vad ni vet om mitt brev och vem mer ni har delat det med?” frågade han med illa dold sarkasm i rösten.

Minn mötte djärvt hans nötbruna ögon och svarade med samma tonfall.

”Höves det herr Legim att lägga handen på en fin dam på det här simpla och burdusa sättet?”

Legim ryckte förvånat till inför dessa ord som han inte hade väntat sig från gatunge. Han höjde instinktivt handen för att besvara förolämpningen men möttes bara av en avmätt knyck på nacken.

”Så varsågod, *herr* Legim, visa nu er manlighet”, sade hon utmanande.

Legim sänkte förvånat handen. Han, som med sina bara händer hade besegrat både jättar och troll, stod nu fullständigt avväpnad inför denna märkliga flicka. Hon påminde om... men nej, så kunde det inte vara, hon var ju bara ett barn. Han strök sitt skägg och funderade på nästa drag.

Ale brydde sig inte om deras samtal utan tog tillfället i akt att med en pojkes nyfikenhet insupa alla intryck från denna vistelse hos den store Legim. Efter att ha sett sig mätt på mannen själv fortsatte han med att studera boningen. Rummet var sparsamt inrett med enkla men rejäla ekmöbler. Här och var fanns det dock troféer som visade på vilken skicklig krigare som levde här. På sängen vilade två väldiga björnskin, vid vattentunnan stod ett enormt horn som tjänade som dryckesbägare och bordet de satt vid lystes upp av ett ljus nedstucket i ett kranium av okänt ursprung. Längs väggarna hängde en mängd vapen, flera av dem av ett slag som Ale aldrig sett stadsvakterna bära och som de hur som helst inte heller skulle orka bära heller. Men störst intryck gjorde ändå det skinande svärd som hängde över spiselkransen. Vilka mäktiga fiender hade Legim fällt med det svärdet männe? Det enda som inte tycktes passa in var en remsa rödbrunfläckigt sidentyg som hängde över sängen. För ett ögonblick glömde Ale bort deras belägenhet och han öppnade så när munnen för att fråga om det. Krigaren förekom honom dock.

”Nåväl”, sade Legim barskt, ”om ni inte vill förklara för mig så får ni vackert förklara för min herre Elrind.”

Ales och Minns bedjande blickar tjänade inget till. Den stadsbo som råkade kasta en blick åt deras håll vände snabbt bort den igen när han såg vem som följde dem tätt i hälarna. Legim hade på ett par ögonblick spänt på sig en svärdsskida, stuckit ned sitt svärd i den och hängt en packad sadelväska över axeln. Nu ledde han dem längs öppna gator rakt mot det mål som alla unga i Gylde, och många äldre därtill, fruktade och undvek. Ju närmare de kom, desto färre mötte de på gatorna och de var helt ensamma när magikerakademien tornade upp sig framför dem.

Ursprungligen hade magikerakademien varit ett vanligt hus men sedan magikerna tagit över det hade antagit ett skrämmande utseende. De tunga stenväggarna tycktes luta sig ut över gatan och kastade onaturligt långa skuggor som förmörkade de omgivande gränderna. Fönstrens tjocka glasrutor var så mörka och smutsiga att inget kunde skymta bakom dem. Likväl kändes det som om de misstänksamt iakttog de få som någon gång vågade passera förbi. På taket satt rader av väldiga stenstatyer föreställandes hiskeliga, bevingade vidunder som bara tycktes vänta på ett tillfälle att kasta sig över dem som vågade sig för nära. Ale hade aldrig sett sådana varelser men ändå verkade de så levande, som om de bara förstenats och förts dit från någon främmande värld.

Från gatan ledde en bred stentrappa upp till bastanta dubbeldörrar i ek. De pryddes av kraftiga portklappar i svart järn formade som skräckinjagande drakhuvuden. Legim förde dem emellertid förbi stentrappan och fortsatte runt hörnet fram till en mindre, betydligt mer oansenlig sidodörr. Dörren gled tyst upp och Ale kunde svära på att det inte fanns någon bakom den som kunde ha öppnat åt dem. De fördes genom mörka korridorer och upp för en vindlande spiraltrappa. De varken såg eller hörde någon på vägen men Minn fick den obehagliga känslan av att hela huset levde och tyst observerade dessa inkräktare.

Till slut stannade de framför en dörr utsmyckad med tunna silvertrådar som löpte i ett intrikat mönster. Ale och Minn försökte följa linjerna med blicken men så fort de började ana vad de föreställde var det som om de antog nya former. Efter en stund gled även denna dörr tyst upp och de blickade in i ett litet fönsterlöst rum med väggarna klädda av hyllor. Överallt låg det böcker och pergament - på hyllorna, på bordet, på de två stolarna, ja till och med i sängen. Ett ensamt ljus

förmådde lysa upp hela rummet och över det stod en man de alltför väl kände och stirrade stint in i lågan. Han bar alltjämt sin blå kåpa med gyllene stjärnor men några fläckar från sammanträffandet med Ale syntes inte längre till. Ljuslågans flämtande sken reflekterades i hans blonda skägg och ögonbryn och gav en illusion av att hela ansiktet omgavs av en ring av eld.

”Det rör på sig”, muttrade han utan att titta upp, ”stora krafter har satts i rörelse.”

”Till er tjänst, herre Elrind”, sade Legim.

”Det fågnar mig att du kunde hörsamma min kallelse så snabbt, Legim”, fortsatte Elrind men tystnade då han såg upp och såg Ale och Minn. ”Vafalls? Vad ska det här betyda?”

”De här spjuvrarna kom över ert brev och hade tydligen kunskaper att läsa det också.”

”Kunskaper kanske men inte förstånd”, genmälde Elrind bistert och lät sin utforskande blick glida över dem. Det kändes som om ingenting kunde döljas för de blågrå ögonen och Minn kom på sig med att ofrivilligt rodna. Ale däremot blev bara blekare och blekare. Besvärjarens ansikte mörknade och de båda fasade för vad han skulle göra med dem. Men plötsligt ryckte Elrind till och vände åter blicken mot ljuset. Efteråt kunde både Ale och Minn svära på att det var som om en glimt hade tänts i hans ögon och han började åter muttra för sig själv.

”Ja, kanske det, försiktigt bör vägarna beträdas, försiktigt...”

Elrind vände sig åter till Legim.

”Nåväl, de vet för mycket, de följer med oss. Vi avreser omedelbart!”

2. Ett ofrivilligt farväl

”Se dig icke om
när farväl du tar
Eljest bliver du
än i hjärtat kvar”

Okänd poet, cirka 100 eCF

Elrinds ord hade bedövat Ale och Minn. Uppgivna och undergivna hade de låtit sig fösas genom gator och gränder. Folk de mötte vek undan och tog omvägar förbi dem och inte ens de av Ales och Minns vänner som såg dem vågade visa att de kände dem. Vid västra tullhuset väntade tre riddjur men ingen stallknekt syntes till och själva stadsvakterna vände dem ryggen. Legim lyfte upp Ale på ett av riddjuren och satte Minn framför honom.

”Kan du rida, pojk?” frågade han lakoniskt.

”Jag... jag har aldrig suttit på en häst förut”, medgav Ale.

”Det är ingen häst, det är en mula”, genmälde Legim och fortsatte utan att bry sig om Ales frågande blick. ”Se här, du fattar tömmarna med båda händerna. Dra i dem för att få henne att stanna eller gå åt sidan och släpp efter för att få henne att gå framåt. Visa att det är du som bestämmer.”

Minn, som i vanliga fall hade protesterat mot att åsidosättas på detta sätt, satt bara tyst medan Ale med osäkra händer försökte följa Legims instruktioner. Legim suckade och satt upp på sin häst. Hans riddjur var i alla fall en häst fick Ale lära sig senare. Elrind hade redan ridit iväg.

Med Legim utom hörhåll bröt Minn till slut tystnaden.

”Allt är ditt fel!” väste hon ursinnigt. ”Vad skulle du lägga dig i det här för?”

”Mitt fel?” försvarade sig Ale. ”Det var ju inte jag som läste brevet.”

”Du förstår ju ingenting. Ingenting. Vad ska nu hända med oss? Vad ska abboten säga? Han kommer aldrig att förlåta oss. Vi kommer att tvingas bo på gatan igen.”

Ale försökte inskjuta något men Minn förekom honom.

”Han tyckte om mig. Han lät mig städa i biblioteket, han lärde mig till och med att läsa. Han lovade att lägga ett gott ord för mig hos bokbindaren och hans barnlösa hustru. Förstår du det? Jag skulle ha kunnat få ett hem, en familj, och nu har du förstört alltsamman. Alltsamman!”

Minn tystnade till slut men Ale visste inte längre vad han skulle säga. Han vände sig om och kastade en blick ned mot sin hemstad som sakta försvann i fjärran. Där låg den utkastad på flodslätten vid Cindarhavets rand och tycktes inte veta var den började och var den slutade. De omgivande bondgårdarna växte ihop till små samhällen som i sin tur växte ihop tills bara smala gator och gränder skilde dem åt. De små trähusen övergick omärkligt i större stenhus och när det inte längre fanns utrymme att växa på bredden så började de trevande att skjuta i höjden istället. Störst var ännu greven av Fornmarks herresäte mitt i staden. Längst ut på västra udden höll dock köpmannen Chorán, vars handelsresor till fjärran Saabahl väckt stor uppmärksamhet, på att bygga sig ett än större palats. Högre än någon annan byggnad sträckte sig emellertid Gyldenkyrkans dubbla klocktorn. Intill den, dold för Ales blick men för alltid etsad i hans minne, låg församlingens hem för föräldralösa där han och Minn hade växt upp.

Skulle han någonsin få återse det? Det hade varit trångt och det hade varit kallt men där hade alltid funnits en skål med soppa på dagen och tak över huvudet på natten. Vad mer hade man kunnat begära? Om han ändå hade förstått hur bra de hade haft det. Då hade han kanske inte spelat den gränslöst vänlige abboten så många spratt. Undrar om han någonsin skulle hitta sillbiten som låg gömd i den ihåliga ljusstaken i kapellet? Ale kunde inte låta bli att dra på munnen vid tanken på upptåget. Kanske kunde det muntra upp Minn också? Han vände sig framåt i sadeln igen. Minn var alltjämt tyst men Ale såg hur hennes huvud hängde ned och hur hennes axlar ryckvis höjdes och sänktes. Under de många år som han känt Minn hade hon alltid uppvisat en tapper fasad i alla motgångar men till och med Ale förstod att den nu började spricka och att det var klokast att inte säga något. Under tystnad red de vidare medan deras förflutna långsamt försvann bakom dem.

Timmarna gick och till och med Ales nyfikenhet började övergå i leda. Landskapet runt dem tycktes aldrig förändras. Vägen gick över ett vidsträckt slättland där det bakom varje böljande kulle väntade ännu en. Till vänster om dem skymtade ibland havet och till höger om dem kunde man ana träd vid horisonten. Ibland passerade vägen förbi ett värdshus eller genom ett bondesamhälle men inget som kunde väcka Ales intresse.

Däremot väckte sällskapet omgivningens uppmärksamhet. Legims värdiga hållning tilldrog sig mången trånande blick från pigor längs vägkanten och mer än en förbipasserande bonde tyckte att fruns blickar dröjde väl länge på främlingen. Elrind däremot ingav rädsla och fick förbipasserande att skynda på stegen. Förvisso vågade ingen öppet antasta Elrind men Ale noterade att många gjorde Cindars skyddstecken eller gav honom onda ögat bakom hans rygg. Ale och Minn betraktades blott med undrande och ibland beklagande blickar som tycktes undra vad de två hade att göra i ett sådant sällskap.

Så fortsatte färden hela dagen tills Legim plötsligt höll in hästen vid ett vägshål och steg av.

”En fyrhjulig vagn vek av här igår natt”, sade han, ”och den ledsagades inte av människofötter.”

Han gick ned på knä och granskade noga vägdammet.

”Sju, kanske åtta av det svarta folket. En storväxt, åtminstone två av någon mindre ras. De färdas långsammare än vi.”

Elrind nickade till svar.

”Nog är det Sorogon alltid. För bekväm för att färdas till häst. Männe medför han också mycket utrustning till sitt mål eftersom han nyttjar en så stor vagn?”

”Vagnen är tungt lastad”, bekräftade Legim. ”Vi är ikapp dem inom ett par dagar.”

Ale åhörde fascinerat diskussionen. I hans ögon var det inget som skilde den ena vägen från den andra. Hur kunde marken berätta så mycket? Vilka kunskaper krävdes för att den skulle avslöja så mycket av sina hemligheter? Det här var verkligen något annat än att väga upp mjöl och mäta gräddningstider. Hans entusiasm för deras påtvingade färd återvände med ens.

Han följde vägen med blicken. Den var mindre än den huvudväg som de följt sedan Gylden och såg inte lika använd ut heller. Till en början gick den över samma

kulliga landskap men borta vid horisonten uppslukades den av en utlöpare av Cindarells vilda, nordliga skogar. Om han ändå hade lyssnat mer på abbotens föreläsningar om rikets geografi. Minn mindes säkert en del men henne vågade han inte fråga. Han hade hört historier om nomad- och barbarstammar som bodde bortom skogarna och ibland hände det att djärva köpmän kom till Gylde med vackra stenar och märkliga bensmycken som de bytt till sig. Det gick också historier om rövarband av det svarta folkets ras som drog runt i skogarna och härjade bland de fåtaliga bönder som sökte odla den ofruktbara marken. Eftersom Ale aldrig sett svartfolk räckte dock inte ens hans fantasi till att tro på dessa historier. Men kanske skulle han snart få se hur verkliga de var om Legim läste markens tecken rätt?

Elrind och Legim red nu intill varandra och Ale försökte mana på sin mula i hopp om att höra mer om deras mål.

”Jag anade det redan för ett månvarv sedan”, sade Elrind, lika mycket till Legim som till sig själv. ”Böcker om Khendir saknades i biblioteket, rester av experiment med ädelmetaller hittades i laboratoriet.”

”Jagar då inte alla magiker sönernas armband?” sporde Legim men tystnade snabbt då han insåg frågans insinuanta karaktär. Elrind tycktes dock inte ha hört den.

”Han måste ha hittat ett spår, en liten ledtråd som han kunnat spinna vidare på. Hur kunde han av alla bli den förste att...?”

Elrind vände sig till Legim och tittade allvarligt på honom.

”Vi måste hitta dem först, Legim”, sade han med skärpa. ”Khendir ägde krafter större än någon före honom. Vem vet vilken ondska en man som Sorogon kan släppa lös i världen om han kommer i besittning av sådana krafter?”

Elrind tystnade och vände huvudet åt Ales håll. Ale tittade snabbt bort och låtsades som om han inget hört. I ögonvrån skymtade han dock hur Elrind länge fortsatte att titta åt hans håll och än en gång kände han hur de blågrå ögonen såg rakt in i honom.

Himlen färgades röd av den nedåtgående solen och framför dem bredde sig nu skogen ut så långt ögat kunde nå. Ale insåg att de inte hade passerat någon mänsklig bebyggelse den senaste timmen och det började gå upp för honom att han

faktiskt var långt från sina hemtrakter. Legim klev av sin häst och hjälpte Minn och Ale av mulan.

”Samla ihop ved, pojk”, sade han kort medan han ledde riddjuren upp till en kulle omgärdad av stenblock.

Ale lydde och återvände med famnen full. Ved hade han åtminstone burit många gånger hos mäster i bakstugan. Kullen bar tydliga spår av tidigare lägereldar och det var tydligt att Legim varit här förut. Hur många gånger hade han övernattat här? Ale och Minn var långt hemifrån men för Legim var det här bara ännu ett av hans många hem utspridda i världen. Ale gjorde i ordning en eldstad medan Legim plockade fram filter och proviant ur packningen. Han skulle just till att fråga om elddon när Elrind med en närmast nonchalant min knäppte med fingrarna och fick en låga att flamma upp i riset. Uppvisningen fångade också Minns intresse och för första gången sedan de lämnade Gylde tittade hon för ett ögonblick upp. Elrind tittade överlägset åt deras håll som om han velat skryta med sina krafter och Minn tittade snabbt ned igen.

Under tiden började Legim koka upp vatten och skära upp bitar av torkat kött. Han mjukade upp köttbitarna i vattnet och rörde ut resten med mjöl till en gröt. Snart satt alla tysta och åt av den enkla kvällsvarden. Ale insåg först nu att han inte ätit på hela dagen och kastade i sig maten med glupande aptit. En blick på Legim övertygade honom dock om att det inte var lönt att försöka be om en portion till. Istället beordrades han skölja kokgeråden i en intilliggande bäck och sedan gå och lägga sig.

Solen gick sakta ned vid horisonten och mörkret lade sig tyst över sällskapet. Minn hade redan rullat in sig i sin filt och somnat. Elrind låg länge försjunken i en av sina många böcker och vände blad efter blad i det skumma lyktskenet tills också han övermannades av tröttheten.

Ale kunde emellertid inte somna. Trots att han var långt från det närmaste ett hem han hade här i livet så var känslorna av saknad och rädsla svaga. Istället fick spänningen och upphetsningen mer och mer grepp om honom. Var det inte det här som han innerst inne hade längtat efter? Borta var de trista dagar då han antingen sysslös drev runt på Gyldes gator eller tvingades lära sig något nytt, tråkigt hantverk hos någon aningslös mäster som abboten lyckats övertala. Istället var han ute på ett spännande äventyr tillsammans med Cindarells främste krigare

och magiker. Inte ens i sin vildaste fantasi kunde han föreställa sig något som detta. Vad kunde målet för deras färd vara? Hade Sorogon en hel här av svartfolk som de skulle bekämpa? Var de där armbanden en del av en dold skattgömma full av magiska föremål? Tänk om de bevakades av en stor, eldsprutande drake!

Ale sneglade bort mot Legim. Han satt med ryggen mot lägerelden och sög tankfullt på sin pipa. Då och då seglade en ensam rökring upp mot den klara stjärnhimlen. Bakom honom låg hans tunga svärd vilandes i sin skida. Ale undrade om han ens skulle orka lyfta det väldiga svärdet. Han kunde åtminstone försöka känna på det. Försiktigt kröp han fram mot det och sträckte ut handen.

”Låt bli det, pojk”, sade Legim utan så mycket som en rörelse. ”Det är alldeles för skarpt för dig.”

Ale drog snabbt tillbaka handen och började instinktivt fundera ut en lämplig ursäkt men Legim satt alltjämt stilla. Tystnaden lade sig åter över lägret.

”Har herr Legim dräpt många med det svärdet?” dristade sig till slut Ale att fråga.

”Mäts en mans storhet i hur många andra män han fällt?” svarade Legim med en suck utan att vända sig om. ”I så fall är många onda män större män än jag.”

”Men drakar då? Har herr Legim dräpt några drakar?”

”Drakar är mäns bane, inte tvärtom. Ser mitt svärd ut att ha genomborrat en drakes frätande kött och blod? Ser min kropp ut att ha svedts av en drakes flammande eldkvast? Ser mina ögon ut att ha mött en drakes brännande blick? Nej, pojk, drakar är mäns bane, avlade enkom som Cindars straff till människan.”

”Men alla historier om Cindarells drakdödare då? Seren den store, Sartor svärdsmästaren...?”

”Historia är blott segrarens sanning. De svaga dör och kan inte vittna om de starkas storhet. De starka är därför fria att forma det förgångna efter vad som passar det nuvarande. Cindarells historia ser vi blott genom våra herrars ögon och det enkla folket har därför slutat bry sig om sitt förflutna. En gång i tiden vördades de äldre, traditionerna och folksagorna men idag lever man bara i nuet.”

”Men herr Legim...” försökte Ale.

”Jag är inte herr Legim”, avbröt Legim trött, ”bara Legim.”

”Legim”, försökte Ale på nytt, ”skulle ni inte kunna berätta om det förflutna för mig?”

Men Legim blickade bara upp mot den bleka fullmånen och försjönk i tankar. Han yttrade inget mer den natten.

Ale kröp tillbaka till sin filt och upptäckte till sin förvåning att ett äpple väntade honom där. Vem kunde ha lagt dit det? Nåja, det var väl hans minsta problem just nu. Han åt tacksamt upp äpplet och somnade sedan snabbt.

3. Vilda vägar

”Frågar du mig vilken väg som leder till målet? Inte frågar väl jag dig vilket liv som leder till döden. Bekymra dig mindre om målet utan njut istället av färden dit.”

Ur *Den vise och den dumme*, ett traditionellt cindariskt folklustspel

Nästa dag gick solen upp över en grå och regntung himmel. Minn slog motvilligt upp ögonen och huttrade i det kalla morgondiset. Med filten hårt dragen omkring sig reste hon sig upp och såg sig omkring. Vid en första anblick hade lägret inte förändrats sedan hon somnat kvällen innan. Ale och Elrind sov alltjämt medan Legim satt kvar i samma ställning som igår och spanade ut över nejden. Hade han sovit något över huvud taget?

Minn lade huvudet på sned och granskade den orubblige, tyste mannen. Vad kunde få en man att så hängivet tjäna en herre? Hon visste inte mycket om krigarlivets förutsättningar men om bara en bråkdel av allt som sades om Legim var sant så borde han ha kunnat få en betydligt bättre position än denna. Kapten för ett regemente kanske eller till och med kunglig livvakt, vad som helst borde vara bättre än att dra land och rike runt och utstå väder, vind och allsköns faror. Hade han över huvud taget något mål med sitt liv?

Så vitt Minn visste så hade Legim inte någon familj. Visserligen hade Minn snappat upp en hel del skvaller från stadens matronor och hon var gammal nog att inse att en man som Legim inte behövde sakna sällskap i sänghalmen om han så önskade. Men efter en dag i Legims sällskap så hade han också börjat upptäcka en annan, fränstötande sida hos honom. Det var inte hans kyla och distanserande sätt, det hade hon sett och lärt sig hantera hos många andra, såväl pojkar som män. Nej, det var något annat, något otryggt hos honom som Minn hade svårt att sätta fingret på. Trots deras okända mål kände Minn sig säker i Legims sällskap, säker på att han skulle kunna skydda dem mot alla faror, men trygg kände hon sig inte.

Minns funderingar avbröts av rörelser bakom henne. Ale och Elrind började nu vakna upp ur sin sömn. Som på given signal reste sig Legim och började sadla

riddjuren. Först nu insåg Minn vad som var annorlunda i lägret jämfört med föregående kväll. Igår hade männen snabbt lyckats sprida ut sina saker över den lilla kullen i något som hon föraktfullt betraktat som ett slags revirmarkering. Elrind böcker och pergament konkurrerade med Legims vapen och vildmarksutrustning. Ale, som bara hade haft ansvar för ved och disk igår, hade lyckats skapa oordning av detta också. Idag var emellertid all utrustning nedpackad förutom filtarna som de sov i. Till och med Elrinds dyrbara böcker hade omsorgsfullt packats ned. En spark från Legim för att släcka elden var allt som behövdes för att de skulle kunna lämna lägerplatsen. Hon sneglade på den tyste krigaren. Han hade förberett sig väl för att snabbt kunna återuppta jakten, tänkte hon. Eller var det en förberedelse för att snabbt ta till flykten om så fordrades?

Ale hälsade henne god morgon. För ett ögonblick glömde hon bort sig och höll nästan på att återgälda hälsningen innan hon återfick fattningen. Istället tittade hon föraktfullt bort och satt upp på mulan utan att invänta Legims hjälp. Ale suckade och satte sig bakom henne. Legim fördelade hastigt en enkel frukost i form av lite torrt bröd och ost och inom kort var hela sällskapet åter i rörelse. Snart lämnade de slättmarkerna bakom sig och skogens trädkronor slöt sig över deras huvuden.

Sällskapet hann inte rida länge innan de grå molnen mörknade och ett tungt regn sköljde bort det sista av Ales entusiasm för äventyret. I staden hade det alltid funnits utskjutande taksprång att ta skydd under men vad gjorde de här trädkronorna för nytta? Sol kunde de skymma men regn kunde de minsann inte skydda mot. Elrind drog huvan över huvudet till skydd medan Legim höll in sin häst så att Ales och Minns mula hann ikapp honom. Han överräckte sin mantel till Minn som låtsades att hon inte såg den.

”Ta den!” röt Legim. ”Tjura gärna men håll dig torr medan du gör det. Vi har inte tid att stanna och kurera förkylningar på vägen.”

Minn svarade inte men tog emot manteln. Legim manade på sin häst igen och höll upp sin sköld över huvudet med ena handen. Ale tänkte förundrat att han själv knappt skulle orka lyfta den väldiga skölden och frågade sig hur länge Legim skulle orka rida så. Under tiden hade Minn knäppt på sig den stora manteln och till hans förvåning lyfte hon upp dess nedre ände så att han också skulle kunna få skydd av den.

”Tack”, undslapp det honom.

Minn sade fortfarande inget men nickade åtminstone kort som svar och med ett problem mindre red de vidare.

Regnet tilltog och vägen de red på blev allt lerigare. Elrind muttrade något som Ale och Minn inte kunde höra.

”Regnet gagnar oss”, svarade Legim. ”Väglaget ger vagnar större problem än hästar. Låt oss hoppas att regnet fortsätter intill natten då Sorogons svartfolk åter sätter sig i rörelse. Om de kör fast hinner vi ikapp dem redan imorgon bitti.”

”Döljer då inte regnet Sorogons spår?” frågade Elrind.

Legim log bara kallt till svar och Elrind lät sig nöja därmed.

Till Ales förtret infriades Legims förhoppningar. Regnet fortsatte hela dagen och den allt blötare manteln gjorde snart varken till eller från. De många timmarnas ritt började också kännas i kroppen och till och med mästers bestraffningar hade varit att föredra framför detta. Hur kunde något som var stoppat med hö vara så hårt? Den enda trösten var att regnet mildrade lite av mulans lukt.

Ale sneglade på de andra. De tycktes inte alls dela hans sinnesstämning. Elrinds kåpa föreföll inte ens fuktig trots det myckna regnet. Besvärjarens buttra ansiktsuttryck hade fått något mer förväntansfullt över sig, som om han kände på sig att de närmade sig sitt villebråd. Detsamma gällde Legim. Vid flera tillfällen hade han låtit handen glida över svärdsskidan så som en jägare lugnar sin upphetsade hund. En gång, när hans skarpa blick upptäckt ännu ett för de andra osynligt spår, hade han till och med undsluppit sig ett kort skratt. Fast det hade kanske bara varit en harkling. Till och med Minn hade lyft sin tidigare tjuriga blick från marken och tittade än på Elrind, än på Legim och än på vägen framför dem.

Ale önskade att han kunde uppbåda samma intresse som de tycktes ha för den här färden men han kände bara leda. Hur länge hade de ridit? En timme? En dag? En vecka? Solen förmådde inte tränga igenom de tunga, mörka regnmolnen och det var omöjligt att säga hur dags på dagen det var. Inte heller förändrades omgivningen. Vart han än vände sig skymdes sikten av träd och åter träd. Ale hade ingen som helst känsla för hur långt de egentligen hade ridit och vad honom anbelangade kunde de lika gärna ha ridit i cirklar. Kunde inte den där Sorogon ha stannat i Gylde istället för att irra omkring i vildmarken? Tröttheten började nu gripa tag i honom. Hur kunde man bli så trött av att bara sitta på en mula?

Plötsligt höll Legim in sin häst och spanade in i vegetationen.

”Vad ser dina skarpa ögon, Legim?” frågade Elrind.

”En lägerplats”, svarade Legim och satt av sin häst. De andra satt av också och följde honom in genom buskagen. Det behövdes ingen jägarblick för att se spåren av lägerplatsen när man väl kommit fram till den. En glänta öppnade sig framför dem och trots det myckna regnet kunde man ännu se hjulspår efter en vagn som dragits in i den. I gläntans mitt fanns resterna av en lägereld och runt den låg mängder av rengnagda ben utspridda. Ale undrade oroligt vad det var för djur som ätits här, om det nu var ett djur. Åsynen av en djurskalle lugnade honom tills han upptäckte de enorma bettmärkena i den. I utkanten av gläntan låg också två tomma kaggar och en trasig lår.

”Det här bådar illa”, sade Legim men det var tydligen varken antalet eller storleken hos de förföljda han syftade på. ”De slog läger i gryningen men stannade tydligen bara några timmar.”

”Så våra fiender färdas nu också på dagen”, grymtade Elrind. ”Antingen så har Sorogon mycket bråttom eller så har han insett att de är förföljda. Vi har ingen tid att förlora.”

Under tiden hade Ale nyfiket vandrat runt i den övergivna lägerplatsen och hans intresse hade fångats av en märklig grupp stenar. Det var åtta vanliga gråstenar men de låg formerade som en fyrkant med tre stenar i varje sida. Det påminde om några av de spel som han spelat på Gyldes gator men han hade svårt att få ihop denna bild med de vildsinta svartfolk som nyligen dväljts på denna plats. Han gick intresserat fram till dem.

”Rör dem inte!” ropade Minn.

Ale stannade upp, lika mycket för varningen som för det faktum att Minn plötsligt hade brutit sin tystnad. Elrind och Legim avbröt sin diskussion och gick närmare.

”Rör dem inte, pojk”, upprepade Elrind varningen i det att han gav Minn en märklig blick.

Han betraktade stenformationen och mumlade för sig.

”Så, Sorogon, du har lärt dig en del nya knep sedan vi sågs sist. Men du tycks ha glömt att en trollkarl aldrig avslöjar sina knep. Vänta bara tills du får se mina nya knep. Jo jo.”

”Vad är det för något, herr Elrind?” frågade Ale men Elrind skyndade redan tillbaka till hästarna med Legim tätt efter sig.

”Ingen tid att förlora”, upprepade han. ”Ingen tid att förlora.”

Ale kastade en frågande blick på Minn men fick en likadan frågande blick tillbaka. De satt alla upp på riddjuren och fortsatte i en högre takt än tidigare.

”Varför sa du att jag inte skulle röra stenarna?” frågade Ale men Minn svarade inte utan såg bara tankfullt rakt framför sig.

Varför hade hon sagt så? Hon försökte intala sig att det var en logisk slutsats. Lägerplatsen hade varit i en fullständig oordning och den perfekta kvadraten passade inte in i bilden. Den kunde inte ha varit ett verk av dumma svartfolk. Följaktligen måste den ha haft någonting med Sorogon att göra och därmed vara farlig. Att Ale hade för vana att göra dumma och farliga saker underbyggde ytterligare den här slutsatsen. Ja, så måste det naturligtvis ha varit. Det var den enda rimliga förklaringen. Ändå kände Minn sig inte nöjd med förklaringen utan obekvämt med hela händelsen. Hon hade alltid tyckt att det inte fanns något hinder för hennes vetgirighet. Nu stod hon emellertid inför något hos sig själv som hon inget visste om. Elrinds utforskande blick hade inte gjort saken bättre. Hon tyckte inte alls om besvärjarens sätt att titta på henne. Hade han inte tittat på henne på samma sätt första gången hon ställdes inför hans granskande blick? Det kändes som om han såg saker som Minn själv inte såg och Minn var både frustrerad över detta faktum som orolig för vad han såg.

Sällskapet red vidare utan rast och efter en tid kunde inte ens molnen och regnet dölja det faktum att solen faktiskt hade gått ned och skymningen lagt sig. Ale hade allt svårare att hålla ögonen öppna och Minn nickade till gång på gång. Till slut höll Legim upp handen.

”Det tjänar inget till att fortsätta längre”, konstaterade han. ”Om hästarna inte får vila nu kommer de att stupa och då kommer vi aldrig i kapp Sorogon.”

Elrind fnös men höll motvilligt in sin häst. Legim hade redan suttit av och höll som bäst på att sätta upp ett enkelt vindskydd. Ale såg beundrande på. Det var tydligt att Legim hade lång vana av att färdas i vildmarken och att han visste att hantera alla situationer. Oombedd gick han så iväg för att söka hitta torr ved i den fuktiga skogen. Måltiden blev till och med enklare än gårdagens och snart sov de alla medan Legim tyst vakade över dem.

Det var Minn som såg honom först. Regnet hade tillfälligt upphört och månen lyste upp det enkla lägret genom en liten spricka i molnen. Den gnagande oron inom henne hade stört hennes sömn och hon låg nu vaken och tittade upp mot den mörka himlen. En bit bort satt Elrind med ryggen vänd mot henne. Rökringarna från hans pipa steg tyst upp mot nattmörkret. Intill honom låg Legim sovandes men med ett fast grepp om sitt svärdshjalt. Allt var stilla. Men plötsligt skymtade Minn en rörelse i ögonvrån. Bara något steg ifrån henne kröp en skepnad ljudlöst förbi. I tron att det var Ale i färd med något upptåg igen satte hon sig upp. Hon hann dock inte öppna munnen förrän skepnaden blixtnabbt uppfattade hennes rörelse och vände sig emot henne. Det kalla skenet från ett dolkblad glimmade till i mörkret. Minn kvävde förskräckt ett skrik ty dolkens spets hade på ett ögonblick förts mot hennes hals och skepnaden förde varnande ett finger till munnen. Ett par gula, stickande ögon betraktade henne hotfullt. Ögonen tillhörde en kort, senig varelse med lökformat ansikte och gråaktig hud. Näsan var inte mycket mer än ett par hål i ansiktet. Dess få kvarvarande tänder liknade mer ett rovdjurs vassa tänder än en människas. Under den slitna läderhuvan stack ett par spetsiga öron och några stripiga hårtestar fram. Minn kände varelsens stinkande andedräkt i ansiktet och tvingade tillbaka en kväljning.

Med blicken alltjämt fäst på henne backade varelsen försiktigt bort. Minn var övertygad om att dolken var lika farlig på avstånd och vågade inte röra sig eller säga något. Nu skymtade hon ännu en varelse strax utanför lägereldens sken och hon såg också att den första varelsen bar en bok under den andra armen. Åh, varför kunde ingen vakna och titta hitåt?

Plötsligt rörde sig någon en bit bort i lägret och Ales rufsiga huvud tittade upp. Varelsen vände sig mot honom, bytte fingerfärdigt grepp till dolkbladet och skulle just till att kasta iväg dolken mot den intet ont anande Ale då saker och ting hände väldigt snabbt.

I samma ögonblick som varelsen skulle utdela sitt dödande kast skrek han till och släppte dolken som om den hade bränt honom. Elrind hade vänt sig om och gripit sin stav och även Legim var uppe med svärdet i högsta hugg. Varelsen lät dolken ligga och slängde sig ut i mörkret. Minn uppfattade hur han kastade sig upp på någon sorts riddjur som omedelbart hoppade iväg och försvann ur hennes blickfång. Under tiden såg Ale hur Legim blixtnabbt släppte sitt svärd, grep sin båge istället och satte en pil på strängen. Elrind mumlade något och gjorde en hastig, svepande rörelse med staven i den riktning som varelsen försvunnit. Plötsligt

flammade ett ljus upp ute i skogen som tydligt avtecknade skuggan av varelsen och dess riddjur. Legims bågsträng sjöng och i nästa ögonblick föll varelsen till marken med en pil genom halsen. Sedan slocknade ljuset och det blev åter mörkt. Legim tog lugnt upp sitt svärd, tände en fackla i lägerelden och gick med bestämda kliv mot sitt fällda offer. Ett ilsket morrande hördes men klipptes tvärt av och sedan blev det åter tyst.

Utan ett ord gick Elrind efter Legim. Ale och Minn vågade inte annat än att följa efter. Krigaren stod framför kroppen av en enorm varg och torkade lugnt av svärdseggen mot dess raggiga, svarta päls. En bit bort låg den stupade varelsen. Elrind gick fram till honom, tog hastigt upp boken som han burit med sig och stoppade den innanför kåpan. Sedan ställde han sig bredvid Legim och synade de två fällda kreaturen.

”Vad... vad är det för några?” dristade sig Ale att fråga.

”Var”, rättade Legim lakoniskt. ”Ryttaren var en svartalf, ett av dessa onskans kreatur som dväljs i bergens hålor men ibland vågar sig ned i skogarna för att plundra och härja bland försvarslösa bönder. Hans riddjur var en ulv, en vildsint släkting till den mer beskedliga vargen som svartalferna ibland lyckas tämja och nyttja som riddjur.”

”Vad gjorde han i lägret?” frågade Minn. ”Vad var det för bok han försökte stjäla?”

Elrind låtsades som om han inte hört Minns andra fråga.

”Ensamma är dessa varelser fega”, sade han. ”Vanligtvis drar de runt i större band när de vågar sig till människornas marker. Tvivelsutan var han bara en spejare och eftersom... ja, Sorogons utsände måste han ha varit.” Han vände sig till Legim. ”Hade han någon följeslagare?”

”Nej”, svarade Legim, ”han var ensam så Sorogon kan inte vara långt borta nu.”

”Gott, då fortsätter vi så fort solen går upp.”

Elrind och Legim återvände till lägret och Minn följde dem. Ale dröjde kvar en stund framför de fällda. En pil och ett svärdshugg hade räckt för Legim mot dem. Han hade aldrig sett en skicklig krigare i handling och något som Legims prestation hade han inte ens kunnat föreställa sig i sin fantasi. Men Legim själv hade inte yvats över detta, för honom hade detta inte varit något uppseendeväckande alls. Hur

många hade denne krigare fällt egentligen? Hur många krävdes det för att uppnå hans skicklighet? Kunde han, Ale, följa i Legims fotspår? Med ens återfick Ale sitt intresse för detta äventyr och återvände full av förhoppningar till lägret.

Elrind och Legim stod lutade över dolken som svartalfen tappat. Legim försökte röra vid den men drog snabbt undan handen igen.

”Fortfarande varm”, konstaterade han. ”Sannerligen om inte min herre fortsätter att överraska mig med nya konster”, fortsatte han i en ton som kanske skulle föreställa skämtsam.

Elrind nickade bara till svar men hans utforskande blick vilade inte på dolken utan på Ale och Minn.

”Får jag den?” frågade Ale.

”Vad? Vad för slag?” frågade Legim tankspritt.

”Dolken förstås”, svarade Ale, ”så att jag också kan försvara oss.”

En fnysning hördes från Minn. Legim betraktade bekymrat Ales hoppfulla ansikte.

”Är du så angelägen om att beträda krigarens väg?” frågade han. ”Många bättre vägar finns det att välja bland.”

”Men jag vill bli som du”, envisades Ale. Minn himlade med ögonen men Ale lät sig inte bekommas. ”Svinga svärd och fälla fiender. Bli en hjälte.”

”Nej”, svarade Legim trött, ”det vill du inte. Sov nu, natten är redan gammal och vi har en lång och svår dag framför oss imorgon.” Han återvände till sin sovplats och lade sig ned.

Ale suckade och tittade längtansfullt på dolken.

”Tänk inte ens på det”, sade Legim i en barskare ton. ”Den dolken var ämnad för dig och kan inte bringa dig annat än olycka. Försök inte själv välja ditt öde. Din tid kommer.”

”Ja”, mumlade Elrind. ”Din tid kommer, din tid kommer.”

Ale gav upp inför dessa ständigt gåtfulla svar och lade sig utan att så mycket som se åt dolken igen. Minn tittade emellertid länge på den och grubblade mycket innan hon till slut också somnade.

4. Magisk duell

”Missa aldrig med din pil på det att den inte ska brukas mot dig.”

Gammalt cindariskt jägarordspråk

Följande morgon var Elrind betydligt mer jovialisk. Det var med tillförsikt han satte sig i sadeln och av gårdagens brådska syntes nu inget spår. Det var som om han var viss om att allt var under kontroll och nu skulle ordna upp sig. Efter en stund höll han in hästen och lät Ale och Minn hinna ikapp honom.

”Jo ni, barn”, skrockade han stolt, ”igår fick ni allt se en uppvisning i magins ädla konst.”

Varken Ale eller Minn hade lärt sig följa besvärjarens humörsvängningar ännu och vågade därför inte annat än att förbli tysta.

”Han visste inte vad han gav sig in på, den där svartalfen”, fortsatte han förnöjt. ”Sorogon kommer att få vänta länge på sin kunskapares rapport.”

Elrind sken med hela ansiktet och utan sina vanliga rynkor i pannan såg han faktiskt riktigt ungdomlig ut. Den väderbitna huden och den skumögda blicken tillhörde en äldre man men kanske var det bara resultatet av långa resor och myckna studier. Det blonda håret och skägget kunde däremot lika gärna ha tillhört man som precis lämnat ynglingaåren bakom sig. Hur gammal kunde han vara egentligen? Ale hade så när frågat honom men insåg att det kanske inte är det första man bör spörja en magiker. Det blev istället Minn som ställde den första frågan.

”Säg, herr Elrind, vad var det som hände igår egentligen?”

”Åh, ett enkelt trick”, svarade Elrind med illa spelad blygsamhet. ”Ljus finns överallt i naturen i mindre eller större mängder. Jag behövde bara kanalisera det, fokusera det till en bestämd plats vid en bestämd tidpunkt och släppa lös det.”

”Värmen i dolken då, gjorde du det också?” frågade Ale.

”Samma princip”, svarade Elrind, ”kanalisering och fokusering av värme.”

Minn noterade att Elrind undvek ordet ”jag” den här gången men valde att inte gå in närmare på det.

”Fungerar all magi så?” frågade hon istället.

”Det finns många skolor inom magin”, svarade Elrind, ”men grunden för dem alla är densamma. Världen är inte oföränderlig och magi handlar om konsten att modifiera den.”

”Som en hantverkare?” frågade Ale. ”Som en smed smider järn eller en skräddare klipper tyg?”

Elrind mulnade först vid liknelsen men sken sedan upp igen.

”Ja, varför inte?” sade han. ”Vi formar världen som en hantverkare. Liknelsen är faktiskt inte dum. Inte dum alls.”

”Varför är då så många rädda för magiker?” dristade sig Minn att fråga.

Elrind tog ett djupt undantag.

”Människor kan tänka stora tankar men ändå förfalla till djurens känslor”, svarade han slutligen. ”De skräms helt enkelt av det som de inte känner. De vågar inte göra något som inte deras far och farfar gjort i många år före dem.”

Elrind suckade djupt och lät blicken glida ut bland den omgivande skogens träd.

”Ändå är vår magi så mycket enklare än den magi som tas för given i världen. Betänk att vi inte skapar något, vi bara formar det som redan är skapat. Men är det någon som ifrågasätter den magi som äger rum då en bonde sår ett frö och skördar en frukt? Är det någon som stenar en havande kvinna för den magi som det innebär att frambringa ett nytt liv? Födseln och döden, jorden och himlen, där har ni de bortre gränserna för vår magi.”

”Kan alla lära sig magi?” frågade Ale.

”Det handlar inte om kunskap”, svarade Elrind, ”det handlar om vilja och mod. Det är inte alla som vill eller vågar släppa fram magin. Inte heller är det alla som borde släppa fram magin. Men vare sig vi vill det eller inte så finns magin inom oss alla.”

Han sneglade på Ale och Minn.

”Hos somliga mer än andra”, tillade han gåtfullt.

Hur gärna hade inte Ale och Minn velat fortsätta samtalet men framför dem reste sig plötsligt Legim upp i sadeln.

”Brandrök”, rapporterade han och sporrade sin häst. ”Söderby, om jag inte tar fel.”

De andra varken såg eller kände något. De manade också på sina riddjur men hade fullt sjå att behålla Legim inom synhåll. Skogen öppnade upp sig framför dem och de red ut på ett större slättområde. Hela slätten var uppodlad och bevattnades av en större flod som sakta ringlade sig söderut. Mitt på slätten, på ömse sidor om floden, låg ett litet samhälle av trähus och det var från ett par av dessa hus som brandröken steg upp. Legim var redan halvvägs dit.

”Sorogon”, mumlade Elrind. ”De ser dock inte ut att vara kvar i byn. Följ mig!”

De red in till byns mitt där en förskrämd folkmassa stod och betraktade de två nedbrunna husen. Ett tredje hus intill, som såg ut som en enklare utskänkingsstuga, hade fått fönster och dörrar sönderslagna. Utanför det stod Legim och diskuterade med en korpulent och uppenbart skärrad utskänkare.

”De... de kom mitt i natten”, stammade han och torkade med en knubbig hand svetten ur pannan. ”Tio, tjugo stycken minst. Vilt skrikande med dragna vapen och tända facklor. De brände husen och hotade alla som försökte ingripa. Mitt fina värdshus slog de sönder och mig sparkade de i magen...” Den arme mannen kvävde en snyftning. ”Allt mitt fina vin stal de också, tre tunnor. Från granngården tog de en gris och ett halvt dussin höns. Vid en annan gård förde de bort två hästar och...”

Orden svek honom och han brast i tårar.

”Vagnen då?” avbröt Elrind. ”Såg ni någon vagn?”

Utskänkaren snöt sig och fortsatte.

”Nej, ingen vagn, men vi hittade två övergivna och uttröttade hästar strax utanför byn.”

”Var hittade ni dem?” frågade Elrind vidare. ”Varåt gav de sig av?”

Den fete mannen tycktes tveka en aning.

”Västerut”, svarade han darrande. ”De begav sig västerut.”

Elrind slängde nonchalant åt honom en börs.

”Se här, gode man”, sade han. ”Fördela dessa bland de behövande.”

Utskänkaren öppnade börsen och tog storögt ut ett mynt av ädlaste silver ur den. En kvinna bredvid, av allt att döma hans hustru, viskade något om "trollpengar" men hyssjades snabbt av sin man.

"Tack, tack, gode herre", svarade han och försökte sig på en klumpig bugning. "Tusen tack."

Legim ledde sällskapet ut ur byn längs den västra vägen.

"Här bytte de hästar", sade han och svepte med handen vid ett vägskäl, "och här vände de mot den norra vägen."

"Ljög den där mannen för herr Elrind?" frågade Ale förvånat.

Legim ryckte på axlarna.

"Han talade sanning", svarade han. "men inte sin egen sanning utan den sanning som svartfolken sade honom. Han vågade helt enkelt inte annat."

Ale förstod inte riktigt vad som skilde det från en lögn.

"Men var de verkligen tjugo stycken?" undrade han.

"I hans ögon var det en hel armé. Betänk att det här är bönder och inte krigare. Vad kan väl de sätta emot svärd och spjut? Naken är människan en bräcklig varelse men med vapen i hand är hon härskare över allt och alla."

Ale gav upp. Varför skulle de här två nödvändigtvis tala i gåtor hela tiden?

"Ynkryggar", muttrade Ale så att bara Minn hörde. "Om jag hade haft ett vapen skulle jag minsann ha försvarat mitt hus."

"Till vilken nytta då?" snäste Minn av honom. "De hade väl inte bara hus och hem utan också hustru och barn att tänka på. Vad hade deras mod varit värt om de lämnat änkor och föräldralösa efter sig?"

"Du såg ju hur lätt Legim ensam dräpte den där svartalfen och hans ulv."

"Legim är krigare. De där stackars bönderna kan väl bara svinga grepar och högafflar, inte svärd."

"Men de var ju så många", försökte Ale. "Nog kunde de ha övermannat de där svartfolken om de velat."

"Javisst, om en modig ledare hade tagit första steget", svarade Minn ironiskt.

Men ironin gick Ale helt förbi.

”Ja, precis, en modig ledare, det är vad de hade behövt.”

Minn suckade bara till svar. Det var ingen mening att diskutera med Ale om han inte kunde inse när han var besegrad.

Legim tog täten och de fortsatte norrut igen.

”De har utvilade hästar igen”, sade Legim, ”men de är tungt lastade och önskar säkert ägna sig åt sitt rövade byte. Måhända Sorogon tillåter dem att vila snart i tro att hans list lockats hans förföljare på avvägar?”

”En from förhoppning”, svarade Elrind. ”Sorogon är ständigt på vakt och kommer inte att låta sig överrumplas utan vidare. Men inte ens han kan driva svartfolken hur hårt som helst. Snart måste han tillåta dem att vila.”

De red på tills solen stod som högst på himlen. Då höjde Legim handen och manade sina följeslagare till tystnad.

”Nu är den tid inne då svartfolken är som ovilligast att röra sig och spåren är mycket färska”, viskade han. ”Här måste vi lämna riddjuren och fortsätta så obemärkt som möjligt.”

Det visade sig snart att Legims försiktighet hade varit onödig. Redan på långt håll hördes gutturala läten på ett språk som varken Ale eller Minn någonsin hade hört. Då och då hördes ljud som med mycket god vilja kunde tolkas som försök att stämma upp en sång men de blev aldrig långvariga. Legim slappnade av och nickade till de andra som tecken på att de kunde fortsätta. Någon vakthållning brydde deras fiender sig tydligen inte om. Legim förde dem bort från stigen och uppför en liten kulle, från vilken de kunde blicka ned mot en öppen glänta. Där väntade dem en syn som fick Ale och Minn att tappa modet men som lämnade såväl Elrind som Legim oberörda.

Utspridda i gläntan satt varelser som påminde om svartalfen som de tidigare mött men flera av dem var betydligt större och tyngre beväpnade. Mitt i gläntan brann en eld, över vilken ett grillspett hade hängts på två grovt uthuggna klykor. En gris rostades sakta på grillspettet och då och då hoppade en av varelserna fram och skar loss ett stycke kött ur den. Bredvid den stod två tunnor med sönderslagna lock och varelserna bälgade girigt i sig deras innehåll genom att doppa hela huvudet i dem.

Ale räknade till sju stycken tvåbenta varelser men tack och lov ingen ulv. Två av dem var knappt större än han själv och beväpnade med knivar och slungor. De

större bar kroksablar, yxor, bågar och armborst medan den allra största av dem bar en väldig träklubba stor som ett träd. Svartnissar, orcher och resar, förklarade Legim lika lugnt som om han hade pekat ut vilda djur. Men kusligast kändes ändå den täckta vagn som stod i andra änden av gläntan. Det gick inte att avgöra om det satt någon i vagnen men det kändes ändå som om den iakttog allt som skedde i gläntan.

Legim satte lugnt en pil på bågsträngen men Elrind hejdade honom.

”Jag kan fälla tre av dem innan de hinner reagera”, protesterade Legim.

”Det betvivlar jag inte alls, min gode Legim, men jag har en bättre idé.”

Han vände sig till Ale och Minn.

”Nu, mina barn, kommer så er chans att visa vad ni går för.”

Förvånat tittade Ale och Minn på besvärjaren för att se om han skämtade med dem. Även Legim tycktes förvånad.

”Ni förstår”, fortsatte han, ”Sorogon försökte stjäla ett viktigt föremål av mig igår och nu ska vi ge igen med samma mynt. Snart kommer hans lakejer att somna och då gör säkert Sorogon detsamma. Jag vill att ni smyger er fram till hans vagn och stjäla de böcker och skrifter ni kan föra med er.”

Ale och Minn bleknade.

”Men hur ska vi lyckas med det?” frågade Ale.

”Hur ska vi veta vad vi ska ta för något?” fyllde Minn i.

”Sorogon känner såväl mig som min vapendragare Legim”, förklarade Elrind. ”Han kommer att känna vår närvaro. Ni däremot kan komma honom tätt inpå livet utan att han märker det.”

Han tittade på Minn.

”Ni kommer att känna vad ni ska ta för något”, tillade han hemlighetsfullt.

Utan att invänta fler frågor eller protester pekade han på vagnen.

”Titta noga vid hjulen”, sade han. ”Ser ni stenarna?”

Ale och Minn mindes den stenformation som de hade sett vid den övergivna lägerplatsen och nickade.

”De bildar en skyddsformation, men min magi ska hjälpa er igenom den. Lyssna nu noga. Det är av yttersta vikt att ni tar er igenom den på rätt sätt. Först

måste ni lyfta en av hörnstenarna underifrån - ni får absolut inte röra den ovanifrån - och sedan måste ni sakta föra den bort från de övriga stenarna så att stenarna inte längre bildar en kvadrat. Slutligen måste ni gå in till vänster om stenen och gå ut på dess andra sida. Har ni förstått?”

De vågade inte annat än nicka och undrade oroligt vad som skulle hända om man gjorde fel. Elrind vände sig åter mot gläntan och slöt ögonen.

”Länge har ni vandrat utan mat, utan dryck och utan vila”, mumlade han. ”Mätta hungern med kött och släck törsten med vin. Slut sedan ögonen och slappna av. Ge efter för tröttheten. Vila. Sov.”

Ale och Minn tittade storögt ned mot gläntan. De tyckte båda att luften blev lite tjockare och kvävde själva varsin gäspning. Tumultet i gläntan tycktes faktiskt avta. En efter en sträckte svartfolken på sig och lade sig ned. Varelsen med kroksabeln skrek något till en av de mindre och lade sig sedan ned han också. Den tilltalade ställde sig i trumpet mitten av gläntan och stödde sig mot sin pik som var dubbelt så lång som han själv. Han hade uppenbara svårigheter att hålla sig vaken.

”Nu är det er tur, barn”, viskade Elrind. ”Må Cindar vara med er.”

Halvvägs mot vagnen började det långsamt gå upp för Ale vad de egentligen höll på med. För bara några dagar sedan hade han drivit runt på Gyldes gator och inte ägnat sig åt farligare saker än att fylla fickorna med frukt från torgets handlare. Nu kröp han och Minn in i en glänta full av vildsinta och råbarkade svartalfer för att stjäla värdeföremål från en mäktig magiker.

Varför hade just han och Minn skickats för att utföra detta farliga uppdrag? Elrind hade fått det att låta så enkelt och självklart när de stod inför honom men ju mer besvärjarens ord ekade bort, desto mer började oron för konsekvenserna göra sig gällande. Vad skulle hända om någon av svartfolken vaknade eller, hemska tanke, om denne Sorogon upptäckte dem? Elrind hade lovat att skydda dem med sin magi men skulle han kunna skydda dem mot en annan magiker?

Ale sneglade bort mot Minn. Hon hade krupit in från gläntans andra sida så att de skulle kunna komma in i varsin ände av vagnen. Bara ett par steg från henne låg den störste av svartfolken och snarkade högljutt med sin väldiga träklubba vilandes på bröstet. Den var endast iklädd ett höftskynke och ett par slitna skinnstövlar. Dess tjocka, tovigga hår räckte ned till axlarna och dolde bara delvis ansiktet det skräckinjagande ansiktet. Munnens breda rader av vassa tänder och ögonens

närmast sadistiska glöd skulle förfölja Ale i många natters mardrömmar och han hoppades innerligt att han skulle vara långt borta när varelsen åter vaknade. Rese var det ord som Legim använt för den jättelika varelsen och det var mot honom som pilen på bågsträngen riktades. Skulle en pil räcka för att fälla den bjässen? Träklubban var minst dubbelt så stor som Minn och ett slag av den skulle kunna döda en häst.

Minn var nu framme vid stenformationen. Från vagnen hördes inte ett ljud. Hon stannade upp och upprepade tyst besvärjarens manande ord för sig själv. Sedan förde hon varsamt händerna under en av stenarna, exakt så som Elrind sagt åt dem, under det att hon hela tiden gav akt på vagnen. För ett ögonblick tyckte hon sig känna ett sprakande i luften och stelnade till av skräck utan att så mycket som våga andas. Den vakthavande svartalfen hostade till och resen rörde grymtande på sig i sömnen men från vagnen kom ännu inte något ljud. Med svetten rinnande nedför pannan drog hon försiktigt stenen mot sig, bort från stenformationen. Sådant här var spjuvern Ale så mycket bättre på än hon. Det var alltid han som hade lirkat upp låsta fönster i klostret och smugit in i köket på jakt efter godsaker i skafferiet. Men likväl hade hon inte en tanke på att backa ur utan intalade sig själv gång på gång att hon skulle klara av det här.

Stenen var nu borta från stenformationen och om Elrind hade rätt skulle hon nu kunna kliva in i den utan fara. Han hade dock inte berättat för dem vilken fara som annars hade väntat dem. Långsamt, långsamt reste hon sig och satte prövande en fot innanför stenformationen. Ingenting tycktes hända och hon tog tvekande ännu ett steg. Nu befann hon sig helt innanför stenformationen. På andra sidan vagnen hade Ale precis flyttat sin sten och beredde sig att kliva in han med. Deras oroliga blickar möttes hastigt men sade inte mycket. För stunden vågade ingen av dem sträcka tankarna längre bort än från sig själva.

Minn var först att blicka över lämmen och in i själva vagnen. Det var en enkel, fyrhjulig vagn, över vilken ett skynke spänts. Utanpå hade den sett liten och oansenlig ut men när Minns ögon vant sig vid skumrasket häpnade hon över hur stor vagnen föreföll inuti. Golvet var täckt av en elegant matta med intrikata geometriska mönster invävda och mellan väggarna var flera linor spända, på vilka allehanda rötter och blad hängde på tork. En stickande doft av rökelse låg tung i vagnen. Närmast Minn stod en stor trälår fylld med hackor, spett och spadar och bredvid den en mindre lår där ett antal glasburkar och flaskor med kryptiska etiketter låg skyddade i ett lager sågspån. En bit längre in stod en öppen kista full av

diverse klädnader. I vagnens bortre ände, precis intill kuskbocken, stod en vinkagge och ovanför den hängde en torkad skinka. Men allt detta noterade Minn först senare för det var den äldre mannen mitt i vagnen som först fångade hennes uppmärksamhet.

Han satt tillbakalutad mot ett par stora, mjuka kuddar, bakom ett litet vackert snidat träbord som tycktes tjäna som skrivpulpet. Mannen var kort och spenslig och iförd en djupblå kåpa prydd med vita månar. Ur det fårade, bleka ansiktet stack en krokig näsa och ett svart, spretigt pipskägg fram. Minn hade först trott att han sov men till sin förskräckelse insåg hon att hans ena öga var öppet och att den lilla svarta pupillen var riktad rakt mot henne. För andra gången på kort tid stod hon nu inför en magikers genomträngande blick och hon stelnade av skräck. Men trots att blicken tycktes fäst på henne så låg mannen alltjämt stilla och endast hans lätta andhämtning hördes. Likväl kändes det som om ögat noggrant granskade henne och lade henne på minnet. Sakta, sakta släppte spänningen och Minn tvingade sig själv att ta ett par långsamma, djupa andetag.

När Minn lugnat sig så pass mycket att hon åter kunde tänka klart började hon granska innehållet i vagnen. Elrind hade sagt dem att de skulle stjäla Sorogons böcker men hon såg nu att vagnen var full av dem. På golvet, i klädeskistan och på skrivpulpeten låg flera böcker, somliga uppslagna och somliga fulla med pergament som tjänade som bokmärken. Hur skulle de kunna välja bland alla dessa böcker? Minn slöt ögonen för att slippa se Sorogons otäcka öga och försökte tänka logiskt. Hur skulle hon förvara en viktig bok om hon vore Sorogon? Framme för att själv kunna läsa i den eller väl dold för tjuvars ögon? Vackert inbunden eller oansenligt klädd? Förvisso tycktes Sorogon redan ha vidtagit mått och steg för att säkra sig mot tjuvar och nog tydde vagnens inredning på en viss smak för det pråliga och spektakulära. Minns tankar gick till en vacker, guldkantad bok som legat uppslagen framför magikern men trots sitt resonemang kände hon sig inte helt nöjd med slutsatsen. Hon förstod dock inte varifrån den känslan kom och det irriterade henne. Skulle hon våga sig på att ta boken framför Sorogon, framför hans stirrande, öppna öga?

Hon öppnade åter ögonen och ryckte förvånat till inför det hon nu såg. Sorogon var inte längre ensam i vagnen. Ale hade inte tvekat utan klättrat upp på kuskbocken och var nu på väg in. Till sin förskräckelse såg Minn hur Sorogons pupill sakta vändes från henne och mot den nye inkräktaren. Förgäves försökte hon forma varnande ord till Ale men han var nu helt inställd på böckerna på

skrivpulpeten. Instinktivt sträckte sig Minn istället efter böckerna i klädkistan. Sorogon rörde sig nu oroligt i sömnen och både Ale och Minn fick nu bråttom. Ale ryckte åt sig den guldkantade bok som fångat Minns intresse och hoppade över kuskbocken, ut i vagnen. Minn snappade åt sig en enkel bok med en stiliserad runa på omslaget som enda dekoration och hukade sig snabbt utom synhåll för Sorogons blick. Ögonblicket senare rusade de båda bort från vagnen, mot den skyddande skogen. Den vakthavande svartalfen hann inte mer än titta upp förrän en pil satte sig mellan ögonen på honom och utan ett ljud föll han ihop. Innan resten av lägret hann vakna upp var sällskapet långt borta och de hörde aldrig de svavelosande eder som Sorogon svor när han blev varse stölden.

5. Böcker

”En bok är aldrig bättre än handen som skriver den.”

Gammalt cindariskt magikerordspråk

Berätta igen varför ni valde dessa böcker och utelämna inga detaljer.” Ale och Minn suckade. Sedan de stannat till en timme från Sorogons läger hade Elrind ansatt dem med frågor och åter frågor om deras räd. Ibland lyssnade han uppmärksamt på deras svar, ibland gick han bara runt i cirklar och muttrade för sig själv. Han verkade mer intresserad av vad som försiggått inom dem än av vad de faktiskt hade sett i vagnen eller tagit med sig från den. Legim satt lugnt och betraktade utan intresse skådespelet medan han sög på sin pipa. Då och då kastade han en blick mot det håll de kom från för att förvissa sig om att ingen av Sorogons hejdukar var dem på spåren.

”Jag vet inte varför jag tog den här boken”, sade Ale. ”Den kändes rätt helt enkelt.”

Elrind fixerade honom noga med blicken.

”Har du då inte vett att sätta ord på dina känslor, pojk?” frågade han otåligt. ”Vad var det för känsla? Skilde den sig i dina ögon från mängden? Var det en inre röst som sade åt dig att ta den? Sökte sig dina händer efter den? Vilde boken bli tagen av dig?”

”Jag vet inte har jag ju sagt”, svarade Ale. ”Det var för mörkt för att se skillnad på böckerna och jag kan hur som helst inte... jag är inte så bra på att läsa.”

Besvärjaren fortsatte att fixera honom med blicken och tycktes arbeta upp sig till ett raseri.

”Kanske var det en inre röst ändå”, försökte Ale. ”Jag ville ta så många som möjligt men något sade mig att det här var den rätta.”

Elrind vände tvärt sin uppmärksamhet från Ale till Minn.

”Och du, min unga fröken, varför var du först intresserad av samma bok?”

Minn kunde inte bestämma sig för om ”pojke” eller ”min unga fröken” var mest nedlåtande men det här kändes inte som rätt tillfälle att gå i svaromål.

”Ingen känsla”, sade hon med en lätt föraktfull ton. ”Det var snarare så att den tycktes stämma bäst överens med Sorogons sinnelag. Men så hann Ale före.”

”Likväl tog du en bok med dig”, sade besvärjaren utmanande. ”Överensstämde den oansenliga boken bättre med min fiendes sinnelag?”

”Nej”, erkände Minn motvilligt, ”det gjorde den väl inte.”

”Så?” fortsatte Elrind med sin efterforskande blick hårt spänd i Minn.

”Ja, det var väl...?, försökte Minn.

”Varför har du så svårt att det ordet i din mun?” frågade Elrind behärskat.

”Ja, det var väl en känsla då”, skrek Minn. ”Är du nöjd nu?”

Elrind ignorerade lugnt utbrottet och strök tankfullt sitt skägg.

”Varför plågar du oss med frågor hela tiden?” fortsatte Minn. ”Varför kräver du oss på svar när du själv aldrig ger några?”

”Oskuldsfulla ögon och vass tunga, intressant kombination”, reflekterade Elrind. ”Men under de fagraste ytor...”

På Minn var hans kommentar som att hälla olja på en eld.

”Sluta behandla mig som ett barn!” skrek hon. ”Jag är trött på dig och dina nedlåtande ord. Jag vill bort från dig, jag vill hem!”

Hennes nävar knöts och hon skakade i hela kroppen. Elrind betraktade henne lugnt utan att bevärdiga henne ett svar. Deras blickar möttes under tystnad. Ale såg än på den ene, än på den andre och kunde inte avgöra vem han borde vara mest rädd för just nu. Nu vaknade Legims intresse och han släckte pipan medan han väntade på vad som komma skulle.

Plötsligt sprack besvärjarens bistra uppsyn upp i ett leende och han gav upp ett skratt. Minn kom av sig inför denna plötsliga sinnesändring men gav inte upp sin vaksamhet. I hennes öron hade skrattet inte varit alltför naturligt.

”Mig förefaller det som om dina hittebarn saknar såväl hyfs som tålmod, min gode Legim”, sade han vänd till sin vapendragare. Han tog upp den guldkantade boken som Ale hade tagit med sig och vände sig åter till Ale och Minn. ”Det här är förvisso en vacker bok och det är sant att Sorogon gärna omger sig med pråliga

ting. Så långt hade du rätt, min unga dam”, sade Elrind och riktade sig direkt till Minn. ”Men likaväl som du inte vill dömas efter ditt yttre bör du inte döma böcker efter deras utsida. Betänk att magikers hemligheter inte kan anförtros vilken bokbindare som helst. I de enklaste böckerna kan man därför hitta de största hemligheterna.”

Han lyfte upp boken så att de kunde se den ordentligt. I solljuset tycktes runan glöda lite.

”Runan motsvarar vårt tecken för S som i Sorogon, och boken är inget mindre än hans formelsamling.”

Han tystnade för att låta betydelsen av det han hade sagt sjunka in men den väntade effekten uteblev. Ale och Minn stod bara tysta och väntade på fortsättningen och om Legim blev överraskad så röjde hans ansikte inget av det.

”Jag ser att ni inte är bekanta med betydelsen av en magikers formelsamling, mina vänner”, fortsatte Elrind. ”Det faller sig så att det krävs stora kunskaper och livslångt lärande för att behärska de krafter som vi känner som magi. Människan må vara världens härskare men våra skal är bräckliga och som stöd i vårt dagliga värv behöver vi verktyg. Bonden har sin plog och fiskaren sina nät. Vad vore väl till exempel vår gode Legim utan sitt svärd?”

Krigaren grymtade men sade inget.

”Magikerns verktyg är ett stöd för lärandet och minnet och vad är väl bättre för det ändamål än en bok där hemligheterna kan skrivas ned”, fortsatte Elrind. ”Ack ja, det var inte lätt att vara magiker innan skrivkonsten uppfanns. Därför var det också magiker som uppfann skrivkonsten. Men vem vet hur mycket magi som aldrig hann vakna i vår värld därför att verktygen saknades? Våra förfäder stod mycket närmare gudarna än vad vi gör och behärskade helt visst magi men utan skrivkonst dog deras kunskaper med dem och minnet av deras krafter bleknade bort. Förgänglighet är kunskapens lott. Det är en tragisk förlust för oss alla, ett olyckligt öde.”

Ju mer besvärjaren talade, desto mer vände sig hans ord från åhörarna till honom själv och han tycktes vara uppriktigt sorgsen över det han berättade.

”Så en magikers krafter kan överleva i hans formelsamling?” frågade Minn intresserat.

Elrind gav henne en gillande blick men skakade på huvudet.

”Om så ändå vore”, svarade han, ”men magin flödar olika i olika människor. Den formel som fungerar för en magiker fungerar inte nödvändigtvis för en annan. I värsta fall kan den magiska energin flöda fel med katastrofala följder för såväl magikern som omgivningen. Men din fråga är klok. Många är de magiker som genom åren sökt vägar för att deras magi inte ska dö med dem. Ingen har lyckats. Utom möjligen en”, tillade han tvekande.

”Så då har du ingen nytta av Sorogons formelsamling?” insköt Ale.

Minn gav honom en sur blick. Inte nog med att Ale avbröt en intressant diskussion. Det föreföll henne dessutom som om han ville nedvärdera betydelsen av hennes dåd.

”Berätta mer, snälla Elrind”, försökte hon men besvärjaren tycktes välkomna tillfället att byta samtalsämne.

”Viss nytta kan jag dock ha av formelsamlingen. Även om jag inte kan utöva Sorogons magi så kan jag kanske utröna mer om hans krafter. Men viktigare är att hans krafter blir svagare. Han är nu helt hänvisad till sin förmåga att memorera sina formler. Förvisso är han fortfarande en mäktig fiende men hans memorering är nu en svag punkt som kanske kan utnyttjas. Som ni förstår var det ingen tillfällighet att svartalfen sökte stjäla min formelsamling härom natten. Helt visst hade lakejen en befallning från sin husbonde att lägga fingrarna på alla böcker som eventuella förföljare kunde tänkas bära med sig.”

Ale förstod inte hälften av vad Elrind sade men det lät som om han trots allt var nöjd med Minns dåd.

”Min bok då?” frågade han hoppfullt. ”Vad är det för bok?”

Elrind lyfte den guldkantade boken med fingertopparna som om den vore smutsig.

”Detta, min unge herre, är en simpel kassabok.” Han släppte den föraktfullt i marken. ”Jag är besviken. Mycket besviken.”

Ales humör sjönk som en sten. Han hade ju gjort allt som Elrind hade beordrat honom. Smugit in i det bevakade lägret. Stulit en bok. Riskerat livet utan att få veta varför. Nu var Elrind besviken på honom medan Minn fick allt beröm. Det var inte rättvist. Minns medlidsamma blick ingav honom ingen tröst. Det kändes inte alls som om hon ville muntra upp honom utan som om hon tyckte synd om honom och beklagade hans oförmåga.

”Varför släpar en magiker med sig en kassabok ut i vildmarken?”

De tre tittade förvånat upp. Under hela diskussionen hade han inte yttrat ett ord men nu bröt Legim tystnaden.

”Jag skulle just komma till det”, fräste Elrind med blossande kinder och tog upp boken igen.

Legim sade inget utan nickade bara till svar. Elrind slog upp boken och började granska den.

”Hm, den är ju skriven på dvärgiska och därtill är den gammal, över fyrtio år.”

Legim nickade på nytt som om det vore den naturligaste sak i världen att någon skulle bära på en fyrtio år gammal dvärgisk kassabok och blåste nonchalant ut en rökring. Elrinds ögon blixtrade men han fortsatte behärskat att granska kassaboken.

”Kan du läsa dvärgiska?” frågade Minn imponerat.

”Naturligtvis”, svarade Elrind stolt och rätade på ryggen. Ale blev mer och mer irriterad. ”Intressant”, fortsatte besvärjaren. ”Kassaboken tycks ha tillhört en smed vid namn Durim. Den faller upp på en sida med en notering om ett låsarbete, ett låsarbete vid ett gravvalv uppåt en flod för en Tjärne prästs räkning.” Han vände sig åter till Ale och Minn. ”Ni förstår”, fortsatte han, ”dvärgar är kända för sina kunskaper i att bearbeta sten och metaller. Somliga håller deras förmåga att forma döda ting efter sin vilja för magisk. Hur det än ligger till med den saken så är ett dvärglös synnerligen svårt att forcera. Utanför dvärgarnas boningar är de ytterst sällsynta och...” Elrind tystnade och tittade djupare i boken som om han inte riktigt trodde på vad han läste. ”Är det möjligt”, muttrade han. ”Sorogons öron måste sannerligen finnas överallt för att han ska ha kunnat snappa upp detta.”

”Ont skall med ont förgås, ändamålet helgar medlen”, sade Legim tyst och både Ale och Minn kände igen dem bland de ordspråk som abboten så många gånger inpräntat i dem.

”Ja”, svarade Elrind, ”ingen präst skulle begrava någon bakom ett magiskt lås om han inte fruktade ond magi. Legim, finns det i dessa marker någon by som heter Tjärne?”

”Där skogen glesnar och bergen tar vid”, löd svaret.

”Kan du inte bara säga norrut”, muttrade Elrind. ”Sade du att det låg hackor och spadar i vagnen”, frågade han vänd till Ale. Ale nickade trumpet. ”Sorogon

litar således inte till sina krafter för att öppna porten, han ämnar gräva sig in i gravvalvet. Legim, vi behöver allt försprång vi kan få!”

Legim satt redan på sin häst.

”Vi torde nå dit inom en vecka”, sade han, ”en eller i bästa fall två dagar före Sorogon.”

”Ingen tid att förlora”, sade Elrind och kastade sig upp på sin häst. ”Vi måste komma först.”

”Så har min herre befallt mig och befallningen kommer att åtlydas.”

Sällskapet satte av i sporrsträck mot sitt nya mål, om vilket varken Ale eller Minn ännu fått veta något.

Under färden försökte Minn förgäves få Elrind att berätta mer om magikers krafter och sambandet mellan detta och deras okända mål. Att det fanns ett samband trodde hon fullt och fast på och hon fantiserade om vad som egentligen vilade i det där mystiska gravvalvet. Utan tvivel ett magiskt föremål men med vilka krafter? Elrind tycktes ju redan besitta mäktiga krafter så det måste verkligen vara något särskilt med detta föremål om det var så viktigt för honom. Men Elrind vägrade att berätta mer. ”I sinom tid, i sinom tid”, var det enda svar hon fick av honom.

Då var Legim betydligt mer talför. Det verkade som om han levde upp mer och mer ju längre ut i vildmarken de kom. Hon betraktade i smyg hans ansikte. De stela dragen var alltjämt kvar men nog tycktes mungiporna vara lite mer avslappnade och i ögonen hade en glöd tänts. Än en gång kom hon på sig att undra vad som egentligen drev denne man.

”Berätta om dvärgarna”, bad Ale. Bara en gång hade han sett en dvärg på Gyldes gator. Han hade varit flera huvuden kortare än människorna men mer bredaxlad än någon av dem. Hans långa röda skägg räckte honom bortom midjan och var flätat med fina, glänsande trådar i någon okänd metall. För Ale och hans likar borde dvärgen ha sett lustig ut men ändå kom ingen för sig att skratta åt honom eller häckla honom bakom hans rygg. Kanske hade det varit den stolthet och den rakryggade hållning med vilken dvärgen hade gått gatan fram som hade avhållit dem. Han hade varit respektingivande på ett sätt som ingen människa kunde mäta sig med.

”Dvärgarna är ett stolt, gammalt folk”, svarade Legim. ”Somliga tror att de fanns före människornas tid och att de växte fram direkt ur stenen. Sant är i alla fall det som min herre Elrind sade att de är mästerliga smeder och stenhuggare och det är också i malmrika berg som de trivs bäst. Ingen människa har sett deras boningar men de sägs vara fantastiska skapelser långt bortom vår förmåga. Medan vi lägger sten på sten för att bygga så hugger de ut sina boplatser direkt ur det hårda urberget.”

”Varför ser man dem så sällan?”

”För dem är vi inte intressanta. De håller sig till sina berg och sina metaller och ser ingen anledning att beblanda sig med oss. Jag tror att de ser lite ned på oss eftersom de lever längre och skapar varaktigare verk. I deras ögon är vi bräckliga varelser som kommer och går utan att lämna något efter oss. De dvärgar som ändå söker sig till människomarker gör det nog av nyfikenhet men ingen av dem finner det värt att stanna här.”

”Känner du någon av dem?”

”Känner är nog inte rätt ord. Jag tror inte att någon någonsin lär känna en dvärg. Men jag har träffat ett par dvärgar och jag hyser den största respekt för dem. Måhända svingar de inte sina yxor lika elegant som vi människor svingar våra svärd men de har mycket kraft bakom huggen och de är modiga och tåliga som få. Jag skulle inte vilja ha en dvärg som fiende.”

”Kommer vi att träffa några? Bland bergen vi ska till menar jag?”

”Nej, det tror jag inte. Bergen i norr innehåller få metaller och är inte intressanta för dem. På sin höjd kommer vi att träffa nomadstammar och kanske en och annan svartfolksklan. Ni har kanske märkt att vi passerar färre och färre gårdar och byar nu. Cindarells folk är av tradition ett jordbrukande och handlande folk. Emellertid så blir jordmånen sämre ju längre norrut vi kommer och handeln med nomadstammarna i norr är i avtagande. Inom en snar framtid kommer dessa skogar att bli helt tomma.”

”Hur kommer det sig?”

”Det tycks vara människans öde att svepas bort av de svallvågor de själva orsakat. När Cindarells folk trängde norrut i sin jakt på jordbruksmarker och handelsmöjligheter så drev de också svartfolken framför sig och dessa drev i sin tur bort nomadstammarna. Folket tvingades därför att helt livnära sig på jordbruk

istället. För att få ut så mycket möjligt av den magra jorden lade man den dock inte i träda så ofta som man borde och sög därmed ut jorden än mer.”

”Då är det väl svartfolkens fel och inte människornas?” försökte Ale.

”Är det?” frågade Legim. ”De bodde trots allt i Cindarell långt innan människorna gjorde det. Vilka är väl vi att döma vilka som har rätt att bo här och inte?”

På det hade Ale inget svar. Han kunde inte låta bli att förvånas över hur samme man som utan att blinka kunde släcka livet på enskilda svartfolksvarerter också kunde uttrycka förståelse för dem som folk.

”Hur vet du allt detta?” frågade han.

”Jag ser”, svarade Legim kort och Ale förstod att krigaren var på väg tillbaka till sin tystnad igen. Han vände sig till Minn istället.

”Vad tror du väntar oss i den där byn. Tjärne eller vad det nu var den hette?”

”Jag vet inte”, svarade Minn, ”men vad Elrind än säger så vill jag veta vad som väntar oss.”

Ale såg på henne att hon inte tänkte låta något hindra henne. Hennes bestämdhet var som den alltid hade varit men nu låg det något mer intensivt i den än vad han var van vid. Han var inte säker på att han tyckte om det.

6. Dolt under jord

”... och så kom det sig att pojkens försök att gömma nöten misslyckades. Ty den nöt som grävdes ned under hösten slog rot och växte under våren och avslöjade gömstället.”

Ur ”Pojken och nöten”, en klassisk cindarisk folksaga

Legims förutsägelse om deras väg visade sig än en gång stämma. Allt eftersom dagarna gick började den täta lövskogen ersättas av glesare barrträd och från höga punkter kunde de nu skimta berg i horisonten. De mänskliga bosättningarna blev också fåtaligare och bortsett från enstaka timmerstugor kändes skogarna helt öde.

Ale tittade fascinerat på de märkliga barrträden. Han hade bara sett ett sådant träd tidigare i sitt liv. Handelsfursten Krang hade fört med sig en liten planta med vackra blågråskimrande barr som gåva till borgmästare Horn. Silvergran hade trädet kallats och i folkmun talades det om att silverpenningar växte på det märkliga trädet. Borgmästaren tycktes också ha mer silverstycken att röra sig med men elaka tungor menade att dessa kom från mutor. Oaktat detta hade plantan obekymrat frodats i hans privata trädgård i Gylde. Den var idag hundra fot hög med tätt grenverk och smal krona. Ale hade en gång smugit in i trädgården i hopp om att plocka på sig lite silver men till hans besvikelse hade silvergranen bara burit märkliga, hårda frukter som inte ens gick att äta.

De träd som sällskapet nu passerade var emellertid betydligt högre och de barrklädda trädkronorna silade solljuset till ett trolskt dunkel. Under dessa kronor fanns det betydligt färre fåglar och smådjur, blott en tryckande tystnad som om själva skogen höll andan i väntan på att inkräktarna skulle passera. Till en början hade detta gjort både Ale och Minn illa till mods men med Legims berättelser lärde de sig långsamt känna dessa märkliga träd.

”För länge sedan, på den tiden då Cindar ännu vandrade på jorden, var träden unga och sökte sin plats i den nya världen. Likt människor kunde de då tala och likt människor använde de inte bara talet till goda ord utan också till skryt och förhävelse. Lövträden hade samma syn på barrträden som ni. De hånade dem för

deras torra barr och skrovliga bark och skröt med sina slingrande stammar och prunkande löv. Fåfångt klädde de sig än i små blad och än i stora löv, än var deras skrud grön, än gul och än röd. Barrträden uthärdade dock detta med orubbligt lugn och fann sig i sitt öde. Då Cindar åsåg detta fröjdades han av barrträden men förtörnades av lövträden. Därför dömde han lövträden att en gång om året förlora sin skrud för att i sin nakenhet ångra sina ord. Barrträden fick emellertid blomstra året om. Lövträden blygdes förfärligt för detta och drog sig undan barrträden. Än idag faller lövträden sina löv om hösten och än idag växer de skilda från barrträden.”

Legim hade också visat dem att barrträd kunde vara minst lika nyttiga för människor som lövträd. De mjuka skotten och den kletiga kådan piggade upp den trötte vandraren, vid kvällsvarden kunde barken blandas ut med gröten och under natten tjänade lager av granruskor såväl som tak över huvudet som golv under lekamen. Allt och alla hade sina fördelar, bara man förstod att rätt utnyttja dem. Ale tog till sig orden, även om han inte riktigt höll med om det där med gröten.

Under det att Legim frikostigt delade med sig av sina kunskaper så höll Elrind envist inne med sina. Då och då höll han in hästen och ansatte Minn med kryptiska frågor men så fort hon försökte komma med motfrågor så försjönk han i grubblerier och red undan igen.

”Vilka var dina föräldrar?” hade han frågat en gång. ”Under vilken stjärna föddes du?” hade han frågat en annan gång, trots att Minn inte gärna kunnat veta detta då hon ju inte ens visste svaret på den första frågan. Andra märkliga frågor gällde hennes förmåga att handskas med djur och huruvida hon i vredesmod hade åsamkat någon allvarlig skada någon gång. Ale borde egentligen vara glad åt att slippa de närgångna frågorna men han kunde ändå inte låta bli att känna ett styng av avundsjuka över att det var Minn som var föremål för besvärjarens intresse. Närhelst han försökte svara i Minns ställe nickade bara Elrind förstrött utan att ägna svaret någon större uppmärksamhet.

Minn å sin sida hade gärna bytt med Ale. Hon kände sig inte alls bekväm med Elrinds onaturligt stora intresse för henne och hade gärna sluppit hans utforskande blick på henne. Till en början hade hon brusat upp men detta tycktes bara glädja besvärjaren och egga honom till fler frågor. Istället försökte hon lägga band på sig och kyligt besvara hans frågor samtidigt som hon försökte hitta ett mönster i dem. Den alltid så naive Ale tycktes tro att Elrind såg särskilda egenskaper och förmågor i henne. Minn kände det dock som om det inte var för hennes skull som Elrind

sökte utröna detta utan för egna dunkla syften. Kanske hade det hela ett samband med det mystiska föremål de var på jakt efter? I så fall skulle Minn snart ta reda på det, vare sig Elrind vill det eller ej.

Träden glesnade mer och mer och man kunde tydligt se de höga bergen i horisonten. Från väster till öster sträckte de sig så långt ögat kunde nå. Om Ale hade varit mer uppmärksam på abbotens föreläsningar hade han vetat att detta var Cindarells yttersta gräns i norr. Bortom bergen fanns det bara ödemarker och det var inte för inte som detta område rätt och slätt kallades Norra ödemarkerna. Det var dock inte ödemarkerna som var sällskapetets mål utan den lilla byn Tjärne. Mellan skogen och bergen öppnade sig en stor och blåsig slätt och utslängd på den låg ett ensamt, palissadomgivet litet samhälle. Över palissaden sträckte sig två små kyrktorn men i övrigt låg byn dold för deras ögon. Ale undrade vad som hade fått befolkningen att bosätta sig i denna karga, gudsförgätta trakt.

Sällskapet avverkade i lugn takt de sista fjärdingsvägen medan himlen långsamt färgades röd av den nedgående solen. Från byn började små rökslingor stiga mot himlen och vid minnet av varma eldstäder vaknade åter Ales hemlängtan. I över en vecka hade de färdats i vildmarken och hans saknad efter sådant som han hade tagit för givet hade växt sig starkare dag för dag. Han hade inte förstått att sätta värde på friheten att göra vad som föll honom in på dagarna och alltid ha ett mål mat om och en mjuk bädd som väntade honom på kvällarna. Till och med abbotens bannor tänkte han tillbaka på med en viss saknad. Han hade åtminstone brytt sig om honom till skillnad från Elrind.

Kanske läste besvärjaren Ales tankar för till de andras överraskning tillät han sig att vara lite frikostig.

”Vi torde ha gott om tid, Legim”, sade han, ”så låt oss samla krafter genom att ta in på ett världshus i natt.”

Legim nickade och de red under tystnad in i den slumrande byn. Ingen av byborna visade sig för dem men i ögonvrån skymtade Ale hur fönsterluckor bakom dem snabbt öppnades och stängdes.

”Är de inte vana vid främlingar här?” frågade han Legim.

”Av palissaden att döma är de alltför vana vid främlingar med vapen i hand”, löd svaret.

Ale kastade en blick mot de mäktiga bergen, som hotfullt tycktes krypa närmare byn allt eftersom skymningen föll, och undrade oroligt vilka främlingar byborna ville skydda sig mot.

Mitt i byn låg vad som verkade vara byns enda värdshus och sällskapet steg av. En förskrämd värdshusvärd kikade ut och hans oroliga blick vandrade mellan Legims svärd och Elrinds stjärnprydda kåpa. Silvermynten i Legims hand tycktes dock ta överhanden över hans rädsla.

”Välkomna, välkomna”, sade han. ”Herrskapet tycks ha färdats långt och sent?”

”Mycket”, svarade Legim kort och överräckte silvermynten. ”Två rum och kvällsvard för fyra, tack.”

”Genast, herrn”, sade värdshusvärden och rusade in.

Legim såg sig förgäves om efter stallpojkar och ledde suckande själv in riddjuren i stallet. Snart satt de allesamman runt ett bord i det i övrigt tomma värdshuset och tog för sig av den enkla köttstuvningen. Efter så många dagar med gröt och torkat kött smakade det underbart och alla lät sig väl smaka. Värdshusvärden passade upp på dem och hans blick vandrade ständigt till penningpungen vid Legims sida.

”Vad nytt norrifrån?” frågade Legim.

”Åh, här händer inte mycket”, svarade värdshusvärden medan han hällde upp vattnigt öl i Legims mugg. ”Svartfolken har hållit sig lugna på sistone, pris ske Cindar, och nomaderna har dragit sig tillbaka till sina vinterkvarter. Färdmän är ovanliga så här års.”

Legim undvek den underförstådda frågan.

”Desto större anledning att färdas försiktigt”, svarade han.

Värdshusvärden sänkte inställsamt huvudet.

”I så fall råder jag er att undvika östra vägen”, sade han och sänkte rösten något.

”Det var länge sedan jag färdades österled men intet minns jag som gjorde den vägen farligare än andra?”

”Då kanske herrn vet att de arma själarna i Norrby drabbades av svarta döden för många år sedan?”

”Förvisso, men jag är mer rädd för de levande än för de döda”, svarade Legim avfärdande.

”Sant, herrn, men en skrämmande plats är det likaväl.”

”Har du besökt platsen?”

”Nej, herrn, men far min har berättat om den för mig.”

”Har då far din besökt platsen?”

”Nej, herrn, men min farfar har berättat för min far om svarta döden.”

”Så varför kastar dessa gamla händelser sin skugga över dina dagar?” frågade Legim tålmodigt.

Värdshusvärden sänkte rösten till en viskning.

”Det vilar fortfarande en förbannelse över Norrby”, sade han. ”För ett par månvarv sedan tog en yngling in på mitt värdshus. Han skröt om att han vågat sig in i den döda byn. Många unga spolingar söker bevisa sitt mod på det sättet så jag fäste mig inte närmare vid det. Hur som helst så fortsatte han uppför floden följande dag och ingen har sett honom sedan dess.”

”Varför skulle han återvända till er by? Världen fortsätter väl bortom den?”

”Jo, herrn”, svarade värdshusvärden utan att förstå Legims ironi, ”men hans häst återvände utan sin ryttare. Säkert drabbades den unge mannen av svarta döden som straff för sitt högmod, tror inte herrn det?”

Elrind, som dittills tyckts ointresserad av samtalet, lyfte uppmärksamt sitt ena ögonbryn. Legim tycktes notera detta och sökte avsluta samtalet.

”Unga spolingar med den karaktären slutar ofta sina liv i förtid. Säkert ligger han i ett skogsbryn med bruten nacke.”

”Jo, herrn, så skulle det kunna vara, men tror då inte herrn...?”

”Mer öl, tack”, avbröt Legim och värdshusvärden lommade besviket iväg.

Legim tittade frågande på sin husbonde men Elrind hade än en gång försjunkit i grubblerier.

”Unga, mottagliga sinnen... kanske en slump, kanske ett samband...” muttrade han. Han tittade upp och mötte Legims blick. ”Vila dig, min vän, jag har en känsla av att dina krafter kommer att behövas i morgon. Låt oss dra oss tillbaka. Många frågor behöver svar och viktiga ting väntar oss.”

”Prästen eller gravvalvet?” frågade Legim.

Elrind övervägde saken.

”Gravvalvet”, svarade han slutligen. ”Så långt det är möjligt vill jag undvika prästerlig inblandning. De skulle inte förstå detta. Dessutom finns det präster som brukar krafter större än oss magiker. Medan våra stammar från naturen så stammar deras från övernaturliga ting. Bah! Men likväl har prästerskapet mage att anklaga oss för ogudaktiga handlingar. Nej, Legim, låt oss hålla prästen utanför detta.”

De reste sig hastigt och gick förbi den förvånade värdshusvärden utan att bry sig om det ölkrus han fyllt åt dem. Elrind och Legim stängde om sig i det ena av deras rum medan Ale och Minn gjorde sig hemmastadda i det andra.

Det var ett enkelt rum på andra våningen med två små bäddar och ett litet bord med ett vattenkrus och en tvagningskål. Ale sträckte tacksamt ut sig på den ena bädden och andades behagfullt ut. Minn stängde emellertid snabbt dörren och lade örat intill väggen.

”Det är fult att tjuvlyssna”, retades Ale men Minn gav honom bara en sur blick.

”Jag vill inte höra dem prata, jag vill höra dem sluta prata”, snäste hon.

”Vore det inte lättare att ta bort örat från väggen?”

Minn ignorerade den spefulla kommentaren.

”Så fort de somnat ska beger vi oss ut”, sade hon.

Ale satte sig upp.

”Ut?” frågade han.

Minn satte ilsket ett finger för munnen.

”Ja, hur ska vi annars komma till kyrkan, dumbom.”

”Vad ska vi i kyrkan och göra?” frågade Ale alltjämt oförstående.

”Vi ska ta reda på mer om det där gravvalvet och om inte Elrind vill berätta så kanske vi kan hitta ledtrådar hos den där prästen.”

”Du menar väl inte att vi ska bryta oss in i en kyrka?” frågade Ale förfärat.

”Du har väl aldrig tvekat att smyga in i en kyrka förut?” svarade Minn hånfullt.

”Jo, men det var ju inte samma sak...” försökte Ale men han insåg snabbt att det var lönlöst. Minn hade bestämt sig och då fanns det ingenting i världen som skulle kunna få henne att ändra sig.

Det var mörkt i salen när de smög ned för trappan men månljuset silade in genom de otäta fönsterluckorna och ledde dem. Minn snappade åt sig en lykta från disken och sköt försiktigt upp den tunga ytterdörren. Ett lätt gnisslande ljud hördes men det tycktes inte finnas någon i närheten som kunde höra det och hon slank ut med Ale tätt efter sig. Det var en stilla, molnfri natt och hela byn tycktes sova. Kyrkan var den enda högre byggnaden i byn och dess silhuett avtecknade sig tydligt i månskenet. Med lyktan alltjämt släckt satte Minn kurs mot kyrkan och Ale kunde bara tyst följa med.

Det var en enkel men vacker kyrka. Till skillnad från byns andra byggnader så var kyrkan helt uppförd i sten. Den bestod av ett tudelat mittskepp där den främre änden med ingången var smalare än den borte änden med koret. Längs sidan löpte små gluggar försedda med träluckor. I kyrkans borte hörn reste sig två små kyrktorn och bakom den, sammanbyggd med själva kyrkan, fanns ett mindre stenhus. Ale gissade att det var prästgården och observerade lättad att dess fönster var lika mörka som kyrkans.

Minn stegade modigt fram mot kyrkoporten och kände på den.

”Den är olåst”, konstaterade hon. ”Kom!”

Dörren gled upp och den tysta kyrkan tog emot dem. Månskenet räckte bara in i den främre halvan så Minn tände lyktan och lät dess ljus svepa genom mittskeppet.

På ömse sidor om dem stod enkla träbänkar och väggarna var målade med religiösa motiv. Ale kände igen flera av dem från abbotens berättelser. En målning illustrerade berättelsen om hur Cindar förde sin flock bort från vargarna till trygga betesmarker. Det var en liknelse om vikten av att följa Cindars väg. I en annan målning förklarade Cindar att solen, regnet och vinden alla var hans skapelser och att alla var lika viktiga för att hans barn skulle kunna födas av jorden. Den symboliserade Cindars outgrundliga plan för sin skapelse och lärde ut tålmod och fördragande med livets upp- och nedgångar. Där fanns också en målning som Ale inte kände igen men som ingav honom en känsla av olust. Den utmålade en mörk, monsterfylld värld bortom det ljus som utstrålade från Cindar. En man och en kvinna var på väg dit med varsitt vaxljus men tycktes kallas tillbaka av Cindar. Även Minn höjde på ögonbrynen inför den men fortsatte raskt mot koret.

Här var golvet upphöjt ett par fot och nåddes genom en liten stentrappa. I mitten stod ett altare, till vänster en vackert snidad predikstol och till höger en

likaledes vackert snidad avbild av Cindar. Bortom dessa fanns små dörrar som antagligen ledde till klocktornen. Hela den borte väggen täcktes av ett broderat draperi.

”Få nu inte för dig att ringa i kyrkklockorna och väcka hela byn”, manade Minn skälmskt.

Ale tittade harmset på henne men Minns uppmärksamhet hade redan fångats av någonting annat. Under predikstolen fanns det en liten bokhylla i vilken ett stort antal enkla böcker stod.

”Hur gammal var den där kassaboken?” frågade hon.

”Fyrtio år, tror jag. Hur så?”

”Det verkar som om prästen för en noggrann kyrkobok.” Minn tog ut en bok och blåste bort damm från den. ”Den här är minsann lika gammal. Jag undrar om han skrivit något spännande i den.” Hon satte sig på huk och slog försiktigt upp boken.

Ale blev intresserad och satte sig bredvid Minn.

”Nu ångrar du kanske att du smet från abbotens läsklasser”, anmärkte hon spefullt. ”Men jag kan vara snäll och låta dig hålla lyktan medan jag läser.”

”Jag kan faktiskt läsa, bara inte så snabbt”, försvarade sig Ale men tog ändå lyktan.

”Bilder av saxar och skor på hantverkarens skyltar räknas inte”, svarade Minn och började bläddra i boken. ”Hm, gudstjänster hit och gudstjänster dit, gör de ingenting annat i den här byn. Men vänta, här är något om den där byn Norrby.”

”Vad står det?” frågade Ale otåligt.

”Det verkar som om folk lämnade Norrby men det talas inte om någon svart död utan om onda häxkonster. Folk som färdades till Norrby tycks inte ha återvänt. Hör här! En mystisk man vid namn Angvin kommer till vår by. Han biktar sig och berättar då att han och hans bror bär skulden för Norrbys förbannelse. Han ber mig också att de ska få begravas tillsammans på en säker och helig plats. Han vägrar dock att förklara sig närmare. Är det någon som Elrind nämnt?”

Ale ryckte på axlarna. ”Läs vidare”, bad han. All hans tvekan inför deras värv var nu som bortblåst.

”Den där Angvin återvände inte heller från Norrby så prästen begav sig till slut dit han med. Hör bara vad han skriver. Det är med darrande hand jag nedtecknar min upplevelse. Cindrar måste ha vänt sina blickar från byn, ty av befolkningen återstår blott sargade skelett och av byggnaderna endast rykande ruiner. Tre män allena tycks ha undgått denna mystiska förruttnelseprocess, men inte heller de har skonats av döden. De tre är Norrby präst, Angvin och en man som jag inte har sett i Norrby tidigare. Kanske är det den bror som Angvin talade om under sin bikt? Prästen tycks ha dött av kallbrand, medan de andra två har krossats under stenmassorna från ett raserat torn mitt i byn. Trots att hela byn är död känner jag närvaron av en pulserande, ogudaktig kraft. Har du hört på maken?”

Prästens fyrtio år gamla ord ekade i den tomma kyrkan. Lyktans ljus fladdrade till och Ale och Minn kastade oroliga blickar omkring sig. För ett ögonblick trodde de att den pulserande kraften som prästen skrivit om åter hade vaknat till liv. Minn fattade emellertid mod och läste vidare i kyrkoboken.

”Vad hände sedan?” frågade Ale.

”Inte så mycket”, svarade Minn. ”Prästen skriver om hur han lät begrava de tre männen i det där gravvalvet och gömde nyckeln där ingen levande söker. Undrar var det kan vara? Han tycks dock inte ha sagt något till sin församling om detta mer än att pesten drabbat Norrby.”

”Menar du att han ljög för sina egna församlingsbor?”

”Det förefaller värre än så. Han skriver något om att han förbannade gravvalvets portar och uttalade något han kallar pentangen bakom dem på det att ingen skola störa dessa mäns vila och återuppväcka deras ogudaktiga krafter. Den här prästen måste verkligen ha mycket intressant att berätta.”

”Jag är inte säker på att jag skulle vilja träffa honom”, sade Ale med en rysning. ”Tror du inte att vi borde gå tillbaka nu?”

”Varför är jag inte förvånad?” retades Minn och himlade med ögonen.

Ale reste sig irriterat. ”Ska du säga som inte ens kunde lämna Gylde utan att lipa.”

Minns min mörknade. ”Det gjorde jag sannerligen inte”, väste hon. ”Ge mig lyktan så ska jag leta vidare på egen hand om du inte törs.”

Hon ryckte lyktan ur handen på Ale och knuffade undan honom. Knuffen var inte hård men oväntad och Ale tappade balansen för ett ögonblick. Efteråt skulle de

två käbbla om vem som gjorde upptäckten. Det hände sig nämligen så att när Ale stötte till altaret bakom honom så rörde det sig en aning och både Ale och Minn glömde bort sitt gräl inför denna upptäckt. Altaret hade sett ut som ett enda, massivt stenblock fastgjutet i golvet men det visade sig att det gick skjuta på det i sidled. Altaret vilade i själva verket på någon slags rullanordning som möjliggjorde detta. Nyfikenheten tog än en gång överhanden och med gemensamma krafter sköt de det tunga altaret åt sidan. Under altaret öppnade sig ett mörkt hål, i vilket en stentrappa ledde ned.

”En krypta”, konstaterade Ale förvånat.

”... där ingen levande söker...”, upprepade Minn. ”Tänk om det är här som nyckeln är gömd!”

”Du vill väl inte att vi ska gå ned i den?” frågade Ale men han visste redan svaret.

”Tänk vad Elrind ska bli belåten med dig när du kommer tillbaka med nyckeln”, svarade hon menande.

På det hade Ale inget svar, åtminstone inget ämnat för Minns öron, och motvilligt följde han efter Minn ned i kryptan.

Trappan mynnade i en liten, trång gång som nått och jämt tillät dem att gå upprätt. På ömse sidor om gången hade enkla gravar grävts ut och täckts med inskriptionsförsedda stenskivor. Minn lät lyktljuset spela över inskriptionerna.

”Det ser ut som gamla prästgravar”, sade hon. ”De första är över hundra år gamla medan de längre in är av senare datum.”

”Men tror du verkligen att en präst skulle gömma nyckeln i en prästgrav?” frågade Ale.

”Nej”, medgav Minn, ”men kanske i den här.”

Hon hade kommit fram till slutet av gången och stod lutad över den sista graven. Ale gick fram till henne.

”Den här graven bär Angvins namn och årtalet stämmer också.”

”Menar du att detta är gravvalvet som Elrind letar efter?”

”Nej, jag tror inte det. Det skulle ju ligga uppåt någon flod och förresten har vi inte passerat någon dvärgaport.”

”Så om inte Angvin vilar här...”, började Ale.

”... så måste det vara en hemlighet som har med honom att göra som vilar här”, fyllde Minn i och ställde lyktan på stenskivan. ”Hjälp mig att öppna den.”

De ställde sig i varsitt hörn och började försiktigt skjuta undan den tunga stenskivan. Ett gnisslande ljud av sten mot sten ekade genom kryptan när gravens hemlighet sakta blottades. Först såg den tom ut men sedan skymtade något blänkande, en kraftig nyckel i brons.

”Du kan sluta skjuta nu, Ale”, sade Minn och sträckte in handen efter nyckeln. ”Jag når den nu.”

”Jag skjuter inte”, sade Ale förvånat.

Men det gnisslande ljudet fortsatte och de såg skräckslaget upp. De förstod båda omedelbart varifrån ljudet kom. Bakom dem gled det tunga stenaltaret sakta tillbaka till sin ursprungliga plats där det spärrade deras väg ut ur kryptan.

7. Hemligheter i mörkret

”Lita inte på stängd mun ty i mörker formas dess ord.”

Gammalt cindariskt ordspråk

Kan du öppna den?”

Minns ord ekade genom det mörka gravvalvet.

”Jag får inget fäste”, stönade Ale efter sitt tredje försök att rubba stenaltaret. Utanför kryptan hade man kunnat ta spjärn mot golvet och pressa sig mot altarets sida men här inne kunde man varken göra det ena eller det andra. Hans händer sökte runt längs skarvarna och hittade en liten hasp. Om altaret hade varit undanskjutet hade det varit möjligt att fälla upp haspen och hindra altaret från att glida tillbaka. Kanske var det en sinnrik fälla, kanske var det bara en naturlig lutning i golvet. Oavsett vad så var de nu inlåsta tillsammans med sedan många år döda präster.

Minn släckte lyktan.

”Varför gjorde du så?” frågade Ale.

”Ljuset räcker inte länge till”, svarade Minn. ”Vi måste spara på det tills vi vet vad vi ska göra.”

”Vi måste ropa på hjälp”, sade Ale. ”Prästgården ligger ju precis intill. Om vi skriker allt vi kan så kanske vi kan väcka prästen.”

”Så att han kan förbanna oss?” frågade Minn. ”Till och med Elrind tvekade ju inför att möta prästen.”

Ale hade gärna velat säga något retsamt om att det minsann var hon och inte han som var mest rädd för prästen nu men fann för gott att avstå.

”Vem annan än prästen skulle kunna hjälpa oss då?”

”Elrind kanske, de måste ju undra var vi är och leta efter oss.”

”Inte förrän i morgon bitti ju. Då måste vi tillbringa natten här, med de döda.”

”De snarkar åtminstone inte”, försökte Minn skämta utan större framgång.

”Men tänk om de struntar i oss. Elrind har ju bråttom och vi vet fortfarande inte varför han tog med oss. Tänk om han tycker att vi har gjort tillräckligt och överger oss.”

”Nej”, svarade Minn, ”det tror jag inte”. Hon lät dock inte helt övertygad.

De kurade ihop sig på trappan och förberedde sig för den långa natt som nu väntade dem.

I mörkret förlorade de all känsla för tid och rum. Inte förrän nu hade Ale förstått hur mycket mörker det kunde finnas. Där ute fanns det alltid ljus någonstans. Stjärnorna lyste upp himlen och stadsvakterna stadens gator med sina lyktor. Många var de nätter som Ale smugit genom gränderna på något upptåg och hans ögon hade lärt sig att urskilja detaljer i det skummaste dunkel. Här fanns dock inget ljus, bara fullständigt mörker. Han visste att det fanns väggar och tak runt honom men han hade lika gärna kunnat sitta på en enslig bergstopp, han hade inte kunnat se någon skillnad. Hur länge hade de suttit här? En timme? En dag? Hur länge skulle de behöva vänta? Skulle Elrind ens kunna hitta dem i det här mörkret?

Till slut måste han ändå ha somnat för med ett ryck insåg han att de inte längre var ensamma i kyrkan. Från ovasidan trängde röster ned till dem, svagt men tillräckligt tydligt för att man skulle kunna urskilja vad de sade. Med ett hyssjande skakade han varsamt liv i den sovande Minn.

”Min gode man”, sade en mjuk röst de inte kände igen. ”Alla är välkomna i Cindars hus men jag måste ändå be er visa respekt...”

”Tig, gubbe!” avbröt en betydligt strävare men lika okänd röst. ”Jag vet att du bär på en stor hemlighet och du ska avslöja den för mig.”

”Jag ber om tillgift men jag förstår sannerligen inte vad ni åsyftar.”

”Så du vet naturligtvis ingenting om något gravvalv?”

”Vi befinner oss i Cindars hus. Här tas såväl levande som döda emot.”

”Räknar du till den skaran också Melkhor och Angvin? Aha, namnet Angvin smärtar dig visst?” fortsatte den sträva rösten med triumf i tonen.

”Jag... jag tror inte att jag är bekant med den mannen”, stammade mannen med den mjuka rösten.

”Förbjuder inte din tro dig att fara med osanning, gubbe? Tro inte att du kan dölja något, ditt ansikte är som en öppen bok för mig.”

”Den man du kallar Angvin är död och begravnen och det ankommer varken dig eller någon annan att störa hans vila!” sade den mjuka rösten, nu med mer skärpa.

”Det ankommer inte dig eller någon annan att neka världen hans krafter! Svara mig nu, begravdes Angvin med något föremål? Ett armband kanske, i silver törhända?”

”Min herre, jag måste med all respekt be er lämna min kyrka.”

”För all del, du har redan förtalt mig tillräckligt, om än ovilligt. Var glad att jag inte bestraffar dig för din halsstarrighet.”

”Ut! Försvinn ut ur min kyrka! Våga dig aldrig inför mina ögon igen!”

”Hys ingen oro därför, när jag återvänder med silverarmbandet kommer du inte ens att våga höja blicken mot mig. Adjö.”

Steg hördes mot stengolvet ledsagade av ett klappande ljud som av en trästav. Därefter hördes det hur en tung port slog igen och det blev tyst för ett ögonblick. Ale hörde Minns andhämtning nära sig.

”Vem kan det ha varit?” undrade han. ”Inte Elrind väl?”

”Nej”, svarade Minn, ”men en magiker måste det ha varit och det kan bara finnas en till i den här förgätta trakten.” I mörkret ville hon inte uttala namnet på Elrinds fiende men de visste båda väl vem den hotfulla, sträva rösten måste ha tillhört.

Plötsligt hördes åter det gnisslande ljudet av sten mot sten och ovanför dem öppnade sig en strimma av ljus. Någon var i färd med att flytta altaret igen.

”Fort, göm dig!” viskade Minn.

De kröp ihop på varsin sida om trappan och gjorde sig så små som möjligt. Nedför trappan rusade en man vars yttre helt doldes av den enkla prästkåpa som han var iförd. I handen bar han två tända vaxljus som kastade ett spöklikt sken i kryptan. Ett ögonkast åt sidan hade avslöjat Ales och Minns enkla gömställen men hans uppmärksamhet var lyckligtvis helt riktad framåt. Ale tackade ödet för att de hade haft sinnesnärvaro nog att stänga graven igen under natten. När prästen hade passerat nickade Minn åt Ale och smög kvickt uppför trappan. Ale var inte sen att följa efter men kunde inte låta bli att kasta en blick in i kryptan först. Prästen hade

placerat ljusen på graven där de hittat nyckeln och knäböjt framför den. Han föreföll ägna sig åt böner och gick in för dem med hela sin själ. Det lät nästan som om han snyftade mellan bönerna och gång på gång upprepade han orden ”förlåt mig, O Cindar”. För ett ögonblick tyckte Ale synd om den man de hade fruktat hela den långa, mörka natten. Han såg ju så vänlig ut och vad han än hade gjort de där dagarna för fyra sekler sedan så såg han ut att uppriktigt ångra det.

Väl utanför kryptan blinkade de i ljuset och drog i djupa andetag in den friska luften. Såväl kyrkan som kyrkogården var lyckligtvis tom och det fanns ingen som såg deras flykt. Ale insåg till sin förvåning att solen inte var på väg upp utan ned. De hade varit i kryptan hela natten och nästan hela dagen. Var fanns Elrind och Legim?

Utanför värdshuset mötte de värdshusvärden. Han kliade sig i huvudet och såg väldigt förvirrad ut.

”Åh, där är ni ju, mina unga gäster”, sade han. ”Herrarna gav sig av redan i gryningen. Tyvärr har jag inte kvar er mula. En äldre herre var här nyss och begärde att få den. Han var ytterst övertygande.” Han kliade sig i huvudet igen. ”Han fick faktiskt en av mina också. Han lämnade kvar sina egna dock.”

Ale tittade in i stallet. Där stod två trötta och svettiga mulor vars ryggar bar tydliga märken av hårt spända seldon och piskrapp.

”Det måste ha varit Sorogon”, sade han. ”Hur kunde han hinna ikapp oss så snabbt?”

”Han har tydligen inte sparat på mulorna”, svarade Minn. ”Vi måste varna Elrind och Legim.”

”Hur ska det gå till utan riddjur?” frågade Ale.

Minn vände sig till den alltjämt förvirrade värdshusvärden.

”Har du några fler mulor?” frågade hon. ”Det vore bra om vi kunde få en utvilad.”

Värdshusvärden gav henne en frågande blick och kliade sig i huvudet.

”Ja, det vore kanske bra”, svarade han tvekande. ”Ni kan ta den apelgrå.”

Minn blinkade till den förvånade Ale.

”Tack så mycket, min gode herre”, sade hon och neg. ”Vi ger oss av omedelbart”, fortsatte hon vänd till Ale.

”Hur gjorde du det där?” frågade Ale medan de red ut ur byn.

”Vad än Sorogon gjorde med den stackars värdshusvärden så satt effekten fortfarande kvar. Fast jag vill gärna tro att jag själv bidrog lite”, tillade hon spefullt.

Ale tyckte inte om den sista kommentaren.

”Minns du var gravvalvet skulle ligga?” frågade Minn.

”Uppåt floden har jag för mig”, svarade Ale. ”Det verkar som om Sorogon har gett sig av åt det hållet också.”

Längs floden löpte ett par hjulspår och mellan dem blandades avgnagda ben med nedsölningar. Det var tydligen inte bara Sorogon som provianterat i byn.

”Spåren ser värre ut nu”, anmärkte Ale. ”Tror du att Sorogon kan ha fått förstärkning sedan sist?”

”Det ser inte bättre ut”, svarade Minn. ”Titta där borta!”

En bit framför dem rullade den välbekanta täckta vagnen och den var omgiven av säkert tjugo svartfolksvarelser av olika storlek och slag. Skulle ens Legim kunna stå emot alla dem?

”Där framme är några skogsdungar. Med skymningens hjälp och lite tur kan vi kanske genskjuta dem den vägen?”

Ale, som under de många dagarnas ritt lärt sig handskas med trilskande riddjur, manade på mulan och lyckades få den att öka takten. Snart omgavs de av de skyddande träden och Ale hoppades innerligt att magikerns ögon inte förmådde tränga igenom dem. Han lade ett långt stycke mellan sig och floden innan han vågade sig ut ur första dungen. Sorogons följe var ännu före dem men nu på säkert avstånd. De klev av mulan och ledde den hukande till nästa dunge. Om några av svartfolken tittade åt deras håll trodde de förhoppningsvis att det bara var ett lösspringande djur de såg. Sorogons svartfolk måste ha varit trötta vid det här laget för redan efter den andra dungen var Ale och Minn ikapp dem och efter den tredje var de förbi. Snart vågade Ale driva mulan tillbaka mot floden igen och med Sorogon bakom sig ökade de takten. Framför dem tornade en utlöpare av Norra ödemarkernas berg upp sig och där någonstans väntade dem kanske det mystiska gravvalvet.

Solen gick nu ned och Minn ångrade att hon inte hade behållit värdshusvärdens lykta. I mörkret blev det svårare att rida snabbt och de tvingades snart sitta av och leda mulan istället. Skulle mörkret sinka svartfolken också? Legim hade inte berättat så mycket om dem men hon mindes att de hade föredragit att röra sig nattetid. Kanske kunde de se obehindrat i mörker? Om så vore riskerade de att bli upphunna när som helst och hon såg inte fram emot att träffa Sorogon igen. Minn mindes fortfarande hans öppna, granskande öga från den där kvällen då de hade smugit in i hans vagn. Tanken på att hennes stöld av formelsamlingen kanske hade etsat sig fast i den till synes sovande magikerns medvetande lämnade henne ingen ro. Så som Elrind hade beskrivit det måste en förlust av en formelsamling för en magiker vara lika allvarlig som en förlust av en arm eller ett ben, om inte ännu värre. Minn vågade inte tänka på hur Sorogon skulle bestraffa ett sådant värv om han finge tag på missdådaren.

Plötsligt såg hon ett svagt, fladdrande ljussken framför dem.

”Sorogon?” frågade hon oroligt men slog snabbt undan tanken. ”Det måste vara Elrind och Legim. Låt oss skynda oss dit!”

Det fladdrande ljusskenet reflekterade ett stycke slät bergvägg och mot den kastades två välbekanta skuggor. Såväl den kortare, kåpklädde som den längre, svärdsbehängde kände de båda väl igen. De tycktes vara inbegripna med att granska en stor dubbelport i brons med märkliga inskriptioner. Knappt hann dock Ale och Minn komma närmare förrän Legim med blixstens hastighet vände sig om med handen på svärdsfästet. Trots mörkret tycktes han dock känna igen dem för handen slappnade omedelbart av igen och han betraktade dem med sträng blick.

När de kom närmare såg Ale förskräckt att resterna av en sedan länge död människa låg framför portarna med händerna utsträckta mot den. Portarna bar spår av repor och den dödes fingrar var nedslitna. Med en rysning drog han sig till minnes värdshusvärdens historia om ynglingen som begett sig hit och aldrig återvänt. Vad hade bringat honom om livet och vilket vansinne hade fått honom att söka tränga igenom portarna med sina bara händer? Av allt att döma var den döde inte längre föremål för Elrinds och Legims intresse men han hade gärna velat fråga dem. Minn förekom honom emellertid. Utan att bry sig om Legims stränga blick sprang hon fram till Elrind och till allas förvåning omfamnade hon honom.

”O Elrind”, utbrast hon. ”Äntligen hittar vi er. Du anar inte vad vi varit med om.”

Elrind blev ställd och kom sig först inte för att säga något.

”Var i Cindars namn har ni varit, barn?” frågade han till slut med en ton som inte lät tillnärmelsevis så sträng som han kanske hade önskat. Den räckte dock för att få Minn att slå bakut.

”Var har ni varit?” frågade hon. ”Varför letade ni inte efter oss?” Varför övergav ni oss?”

Hon slog den alltjämt förvånade besvärjaren i bröstet och Elrind hade all möda i världen att hålla henne ifrån sig. Legim höjde ett ögonbryn och betraktade intresserat skådespelet. Det var uppenbart att han inte var van vid att se sin husbonde så bragt ur fattningen.

”Snälla Minn”, försökte Ale medla, ”vi har inte tid med det där. Sorogon kan vara här när som helst.”

Hans fiendes namn återgav Elrind fattningen och han spände blicken i Ale.

”Vafalls?” frågade han. ”Sorogon? Här?”

”Vi passerade honom för bara en kort stund sedan. Den här gången har han dubbelt så mycket svartfolk med sig och de marscherar raka vägen hitåt.”

Legim fattade kvickt tag i ett par skrevor i bergväggen och hävde sig uppåt.

”Fackelsken på väg hitåt”, konstaterade han kallt.

”Men... men”, stammade Elrind. ”Gör något då. Du kan väl besegra dem?”

”På öppen mark med en bergvägg bakom mig?” Legim skakade på huvudet. ”Nej, herre, mot så många fiender måste jag själv välja slagfält och detta är inte vad jag skulle välja.”

”Men det är oerhört, det får inte ske, Sorogon får inte hitta armbanden först.”

”Han må ha hittat gravvalvet men han har inte hittat armbanden ännu. Jag råder att vi gömmer oss och avvaktar händelsernas utveckling. Vad mitt svärd inte förmår på öppen mark kanske min båge förmår ur ett bakhåll.”

Legim släckte lyktan och med ett bestämt tag om besvärjarens axlar förde han honom mot ett buskage en bit därifrån. Elrind svor osande förbannelser men gjorde inget motstånd och snart hukade de alla fyra i buskaget. Lugnt och metodiskt plockade Legim fram pilar ur kogret och stack ned dem i marken framför sig.

”Var de tjugo stycken, pojk?” frågade han.

”Jag hann inte räkna så noga”, erkände Ale. ”Jag tror det.”

”Var noggrannare nästa gång”, bannade Legim. ”Du måste lära känna din fiende innan striden utbryter, därefter kan det vara för sent.”

Ale nickade och räknade tyst till tjugoen pilar framför Legim.

Nu kunde de alla se facklorna. Långsamt men målmedvetet krälade det långa ledet av fackelsken fram över slätten mot gravvalvet. I ledets mitt fanns det en mörk fläck i vilken inget ljus brann och svartfolken höll sig på respektfullt avstånd från den. Ale insåg förbryllat att inte ens facklorna i det bakre ledet förmådde lysa igenom det kompakta mörkret och han hörde Elrind muttra något om ”mörkerkonster”. Legim kastade en blick på Elrind och sänkte avvaktande sin båge.

”Tids nog måste du lämna ditt hägn”, muttrade Elrind vidare. ”Jag kan vänta. Låt oss nu se hur du har tänkt forcera portarna.”

Ledet hade nu nått fram till gravvalvet och som svar på Elrinds fråga kastades från den mörka fläcken ut de hackor, spett och spadar som Ale och Minn sett i Sorogons vagn. De större av svartfolken grep hackorna och spetten och satte med full kraft i gång att bearbeta bergväggen vid sidan om portarna medan de mindre skyfflade undan stenmassor så fort de bara förmådde. Då och då hördes en sträv, kommenderande röst från mörkret. Det gutturala språket var visserligen okänt för Ale och Minn men stämman var alltför bekant. Såväl portarna som liket framför den ignorerade de helt.

”Det där kommer att ta dem lång tid och göra slut på deras krafter”, konstaterade Legim. ”De som inte stupar av arbetet kommer att göra det för mina pilar.”

”Vad är Cindars pentang för något?” frågade plötsligt Minn Elrind.

”Åh, det syftar på en gammal berättelse om hur Cindar utelämnade det femte elementet kaos från vår värld”, svarade Elrind förstrött. ”Pentangen sägs öppna en länk mellan vår värld och kaosdimensionen och användes fordom i kampen mellan Cindar och De Gamla Gudarna. Från dessa strider stammar det som vi idag känner som demoner i världen. Farliga är de varelser som kan nå vår värld via länken och farliga är de riter som åkallar dem.”

”Skulle en präst kunna känna till de riterna?”

”Somliga tror det men det finns få kända fall där sådana riter verkligen har utförts. Endast för att avvärja en än större ondska skulle en präst nyttja en sådan kunskap och...” Elrind vände sig mot Minn. ”Varför frågar du detta?”

Minn log spjuveraktigt. ”Det berättar jag i sinom tid.”

Elrind rynkade pannan och hans buskiga ögonbryn sänktes men istället för ett vredesutbrott sprack ansiktet upp i ett leende.

”Jaså minsann”, skrockade han. ”Du har oanade hemligheter och detsamma tycks gravvalvet ha. Det här kan bli intressant. Låt oss se om du kan stå emot detta utan din formelsamling, min gode Sorogon.” Han vände sig åter till Legim. ”Spara dina pilar och dina krafter, min vän, och låt oss vila. Vad den här dagen har fråntagit oss kommer nästa dag att ge oss tillbaka. Vänta och se bara.” Med de orden lutade han sig tillbaka, drog kåpan över ögonen och hade snart slumrat in.

Legim tittade förvånat från Elrind till Minn men då intet svar gavs honom började han istället att lugnt och metodiskt samla in sina pilar.

”Sov ni också, barn”, sade han. ”Det kommer en morgondag och också ni kan behöva era krafter.”

Minn var utmattad efter ritten och lydde villigt besvärjarens maning. Ale var emellertid för upprymd för att kunna slappna av.

”Är gravvalvet också prästens verk?” frågade han Legim. ”Jag trodde alla Cindarells präster begravde döda i jord?”

”Förvisso”, svarade Legim. ”Vi återförs till den jord vi är skapade av men världen fanns före Cindarell och kommer att finnas efter Cindarell. Före oss fanns det folk som till synes inte skilde på liv och död som vi gör. Precis som våra herrar skyddar sig i livet med murar av sten så skyddade sig deras herrar i döden med gravar av sten.”

”Varför behövde de skydd efter döden?” frågade Ale.

”I döden”, rättade Legim. ”De förde med sig sina ägodelar i döden i den fromma förhoppningen att få fortsätta nyttja dem, därav behovet av skydd. Prästen har av allt att döma begagnat sig av ett sådant gammalt gravvalv för att skydda sin hemlighet.”

”Fick de då nytta av sina ägodelar?”

”Nej. Döda kan inte skydda sina ägodelar från levande, än mindre döda ting som sten. Gravvalvet var sannolikt plundrat långt innan prästen fann det. Lika fåfång som den forne ägarens förhoppning var en gång i tiden, lika fåfång är prästens nu.” Han gjorde en gest mot de arbetande svartfolken. ”Gravvalvet kunde inte skydda den forne ägaren och inte heller kommer det att kunna skydda prästens hemlighet.”

Ale svarade inte. Prästens fyrtio år gamla ord om att ingen skulle tillåtas återuppväcka de ogudaktiga krafterna i gravvalvet ekade ännu i hans huvud. Tänk om gravvalvets främsta syfte inte var att skydda det som fanns där inne utan att skydda dem som fanns här ute? Han var inte säker på att han ville se det mystiska gravvalvet öppnat.

I nattens mörker ekade ännu ljuden av tunga slag mot sten.

8. Skuggor från det förflutna

Så kom det sig att folket sökte upp Cindar och beklagade sig inför honom.

”Varför har du i din allsmåktiga godhet skapat ondska i världen?”

Men Cindar bannade dem och svarade.

”Jag har icke skapat ondska i världen, jag har sökt utestänga ondskan från världen. Bevara därför er tro i era hjärtan på det att ondskan inte ska kunna tränga in i dem.”

Cindars Ord, kap 2, tal 8

Solen gick sakta upp över horisonten och fortsatte långsamt över himlen, som om den tvekade inför vad denna dag skulle föra med sig. De monotona ljuden av svartfolkens hackor hade hållit på hela natten men allt eftersom timmarna hade gått så hade slagen blivit allt färre och tiden emellan dem allt längre. Flera av svartfolken hade fallit ihop av utmattning och inte ens den sträva rösten från den alltjämt mörka fläcken hade kunnat förmå dem att återuppta arbetet. När också denna dag närmade sig sitt slut var det bara den väldige resen som med svetten drypande ståndaktigt fortsatte sin kamp mot berget.

Kampen hade dock inte varit fruktlös ty nu gapade ett stort och flera aln djupt hål i bergväggen. Resen tycktes sedan länge ha gjort slut på sina krafter och svajade betänkligt efter varje slag. Till slut gav han upp ett högljutt stönande och la hela sin tyngd på ett sista, avgörande slag. Den vid det här laget utnötta hackan borrade sig djupt in i berget samtidigt som skaftet bröts av i flisor. Vid hackans spets uppstod spricka, först bara obetydlig men den blev snabbt större och vidgades. Från bergväggen hördes ett dovt muller, som om den utandades en sista suck, och sedan rämnade den i ett dammoln.

Elrind, som för stunden hade unnat Legim lite vila och tillbakalutad betraktat kampen, reste sig hastigt samtidigt som han knuffade till sin vapendragare. Ale och Minn var redan vakna och hela sällskapets uppmärksamhet riktades nu mot det öppnade gravvalvet.

Resen hade fallit på knä och hans djupa andetag blandades med hostningar när han fick i sig dammet. Öppningen av gravvalvet hade dock fått liv i de andra. Snabbast var två svartalfer som glatt hoppade förbi resen och fortsatte in genom öppningen. Från den mörka fläcken kom ett par barska kommandon men ingen tycktes höra eller bry sig om dem. Sedan inträffade flera saker på en gång.

Den mörka öppningen lystes plötsligt upp av ett kraftigt ljussken som fick svartfolken utanför att skrikande av smärta ta sig för ögonen. En högljudd knall hördes och en svart rök slog med kraft ut ur öppningen. Ekot av knallen hade inte hunnit dö ut förrän det överröstades av de två svartalfernas ångestfyllda skrik. Skriken klipptes dock omedelbart av varvid två runda, blodiga föremål rullade ut ur öppningen. Ale tog sig äcklad för munnen och Minn kvävde ett skrik. Men nästa syn skulle bli ännu värre.

Ut ur öppningen trängde sig nu ett fasansfullt vidunder, större och vidrigare än något som de sett förut. Vidundret hade två armar och två ben men därefter upphörde alla likheter med vår världs varelser. Den måste ha varit tio alnar hög och på dess axlar satt två tjurliknande huvuden med vassa tänder som dröp av slem och fradga. Istället för händer hade den två enorma knipklor bestänkta av blod och köttslamsor och istället för fötter hade den kraftiga hovar. Den tjocka huden var grönsvart och full av sprickor ur vilka ett gult var rann. Den väldiga kroppen slutade i en tjock, skorpionliknande svans. De gula, vildsinta ögonen kastade hastiga, hotfulla blickar på svartfolken utanför som om den försökte lägga dem på minnet och ur de två käftarna kom två avgrundsvrål. Resen stod ännu på knä och var som paralyserad inför denna uppenbarelse. Det såg ut som om han försökte öppna munnen och säga något men istället för ljud kom det bara blod ty i samma ögonblick genomborrades hans bröstorg av monstrets skorpionsvans. Den tunga, livlösa kroppen slungades åt sidan med en lätthet som om det bara hade varit en liten docka och knipklorna gjorde våldsamma utfall mot de andra svartfolken.

Det var för mycket för dem. Med skrik av fasa slängde de sina vapen och flydde för den hemska uppenbarelsen. Från den mörka fläcken hördes förtvivlade gnägganden och ut ur den skenade två mulor med Sorogons välbekanta vagn efter sig.

Vidundret från gravvalvet uppgav ett nytt vrål och fångade med ena knipklon upp den långsammaste av svartfolken, en satt, plattnäst varelse som helt tycktes sakna hals. Han hann inte ens skrika innan klon knipsade av honom på mitten så

att blod och inälvor sprutade. Sedan galopperade monstret efter de flyende svartfolken med tunga kliv.

Det hela hade bara tagit några ögonblick. Svartfolkens skrik och vidundrets vrål försvann i fjärran men kvar på platsen vittnade blod och lemlästade kroppar om det fruktansvärda som hänt. Ale och Minn darrade av rädsla och till och med Legim såg lite blek ut. Elrind hade dock närmast fascinerat betraktat slakten och reste sig nu med en bestämd min.

”Så, barn”, skrockade han, ”av detta kan ni lära er att inte reta en prästman.”

Ale hade svårt att dela besvärjarens muntra syn på det skedda. Prästen i kyrkan hade ju låtit så snäll. Besatt manne abboten där hemma samma krafter? Han rös vid tanken på alla de spratt han spelat den tålmodige mannen.

”Är alla präster så kraftfulla?” frågade Minn.

”Deras krafter härstammar direkt från Cindar”, svarade Elrind, ”och deras styrka är avhängig av deras tro. Men de nyttjar sina krafter sparsamt och endast om de tror att de tjänar Cindars syften. Det finns berättelser om fallna präster som missbrukat Cindars namn och ådragit sig Hans vrede men de är inte ämnade för barnaöron.”

Minn hade gärna velat fråga om klokheten i att gå emot denne prästs vilja och tränga in i gravvalvet men Elrind tycktes redan ha beslutat sig.

”Ödet är oss gunstigare än jag hade vågat hoppas på”, sade han. ”Vi har blivit av med både Sorogon och gravvalvets väktare. Låt oss skrida till handling omedelbart.”

Med bestämda steg gick han mot gravvalvet utan att ägna de fallna utanför någon uppmärksamhet. Legim drog sitt svärd och följde vaksamt i Elrinds fotspår. Detsamma gjorde Ale och Minn under de att de försökte hålla blickarna borta från de sargade liken. De kunde dock inte hålla lukten av färskt blod blandad med den svavelosande stanken från vidundret borta och fick kämpa för att undertrycka sina kväljningar. Den mystiska mörka fläck som dolt Sorogons vagn hängde ännu kvar i luften som om inget hänt. I den här omgivningen var den dock det minst skrämmande och ingen i sällskapet brydde sig längre om den. Istället riktade alla uppmärksamheten mot gravvalvet. Ut ur grottöppningen välldes ännu den tjocka svarta röken och stanken av svavel var här ännu påtagligare. Elrind svepte med

handen över sin stav och genast började änden lysa med ett klart, vitt ljus. Han stack in den i grottöppningen och kisade in.

”Är det så klokt att gå in samma väg?” undrade Minn.

”Har damen något bättre förslag?” frågade Elrind sardoniskt.

”Vi skulle kunna ta portarna istället”, svarade Minn i samma ton i det att hon knuffade till Ale.

”Ja visst ja”, sade han och tog fram nyckeln som han och Minn hade hittat i kryptan.

Elrind tittade förvånat på dem.

”Ni är fulla av överraskningar”, skrattade han. ”Sade jag inte att vi skulle få nytta av dem?” fortsatte han vänd till Legim. Krigaren rörde inte en min men för Ale och Minn var det talande nog.

Elrind tog nyckeln med en lätt bugning, som till viss del faktiskt kändes uppriktig, och förde den till låset.

”Det är mer i de här portarna än metallen de är gjorda av”, sade han. ”Utan nyckel hade det krävts mycket kraftfull magi för att bryta igenom dem.”

Han vred med lätthet om nyckeln och de tunga portarna gled ljudlöst upp. Samma svarta rök som vällde ut ur grottöppningen trängde sig ut här också men tunnades snabbt ut. Elrind stack in sin stav genom portarna och lyste upp ett cirkulärt grottrum. Rakt fram skymtade tre järnbeslagna dörrar och till höger mynnade den grottöppning som den olycklige resen med sitt liv som insats brutit upp. På ömse sidor om grottöppningen låg de huvudlösa kropparna av de två svartalferna som straffats med döden för sin nyfikenhet. Väggar och golv täcktes av sot och aska. Besvärjaren satte sig på huk och blåste försiktigt bort lite aska från golvet. Under askan framträdde två djupa skårar som tycktes inristade i golvet av människohand. Den främre skåran utgjorde en del av en cirkel medan den inre formade en spets som slutade där cirkeln tog vid. Allt var tyst och det var som om själva gravvalvet höll andan och inväntade inkräktarnas nästa drag.

”Skåda pentangens pentagram”, sade Elrind högtidligt. ”Här är porten genom vilken vidundret släpptes ut i vår värld.”

”Kan det komma fler?” flämtade Minn.

”Jag föredrar att inte undersöka det närmare”, svarade Elrind kallt. ”Vad ni än gör - beträd inte marken innanför cirkeln.”

Ingen var hågad att säga emot honom. Med ryggarna mot grottväggen och utan att släppa pentagrammet med blicken tog de sig runt rummet och fram till dörrarna. De var försedda med varsin liten inskriptionsförsedd metallplatta och Elrind granskade dem noga.

”Aha!” utropade han triumferande. ”Angvins grav. Jag visste det. Nu är vi nära, Legim, nu är vi sannerligen nära.”

Han knackade med staven på dörren, ett klickande ljud hördes och så gled den upp med ett motsträvigt gnisslande. Innanför dörren rörde år av damm upp, virvlade ett tag i rummet och lade sig sedan åter till ro på en enkel kista i mitten. Utan fruktan klev Elrind in i rummet och knackade med staven på kistan. Åter igen hördes ett klickande ljud och han nickade till Legim som klev fram till hans sida. Han fattade tag i kistlocket och utan synbar ansträngning öppnade han det. Varken Ale eller Minn vågade sig in i rummet men de såg båda hur någonting i kistan glittrade till i stavens ljussken.

”Det är det!” utbrast Elrind. ”Det är verkligen det!”

Han sträckte in båda händerna i kistan och lyfte vördnadsfullt upp ett skimrande silverarmband. Stolt visade han upp det för de andra som en jägare visar upp sitt byte eller en fiskare sin fångst.

”Skåda Khendirs armband”, sade han. ”Framställt av den främste trollkonstnären i Cindarells historia och efter hans död givet åt hans ene son Angvin.”

Det var ett brett och tjockt armband i massivt silver som vid en första anblick gav ett lite klumpigt intryck. Vid närmare betraktelse visade det sig dock vara ett gediget hantverk med släta och jämna ytor så när som på en sirlig inskription som löpte runt dess utsida. Elrind lät händerna glida runt armbandet som om han ville känna varje del av det. Det såg ut att kunna fästas runt handleden med en enkel låsmekanism och besvärjarens fingrar lekte ett tag med den som om han ville prova armbandet på sin egen handled. I sista stund tycktes han dock ändra sig och lät det istället glida ned i en liten skinnpåse som han fäste vid bältet.

”Var sak har sin tid”, sade han. ”Vi har två gravar kvar att undersöka och borde inte dröja kvar för länge här.”

Han gick raskt ut ur rummet medan Legim tog sig tid att lyfta upp ett föremål till ur kistan, en elegant dolk i samma material som armbandet. Utan att närmare granska den lade han den i sin ryggsäck och stängde varsamt kistlocket igen. Under tiden hade Elrind öppnat den andra dörren.

”Varför begravde han en präst här?” mumlade han och gick in i sällskap med Legim.

”Det måste vara den där prästen från Norrby”, viskade Minn till Ale.

”Då måste den tredje graven innehålla den där okände mannen”, svarade Ale. ”Tror du att det kan vara den där Angvins bror? Tror du att han också har ett sådant där armband?”

”Elrind tycks tro det i alla fall”, sade Minn med en knyck åt besvärjarens håll.

Elrind var redan på väg ut mot den tredje dörren, till synes utan att ha funnit något av intresse i prästens grav. Ale hann uppfatta hur Legim med andakt korsade händerna över bröstet och bugade sig lätt innan han åter slöt kistan och följde efter.

”Okänder man”, läste Elrind högt. ”Det vore för bra att vara sant om också Melkhor skulle ligga begravnen här.”

Minn blinkade till Ale. De mindes båda hur Sorogon hade frågat inte bara efter den där Angvin utan också efter någon med namnet Melkhor. Dessa var alltså trollkonstnären Khendir söner, vars armband både Elrind och Sorogon jagade. Men i vilket syfte var ännu höljt i dunkel.

Elrind och Legim stod nu framför den tredje kistan. Legim tycktes tveka men Elrind manade honom upphetsat att skynda på och öppna kistan. Locket lyftes och till en början hördes bara Elrinds förtjusta utrop.

”Det är sant, det är sant!” ekade det genom grottan. ”Det är verkligen guldarmbandet som ligger här. I alla dessa år har båda sönernas armband vilat i detta gravvalv...”

Men plötsligt överröstades besvärjarens glädje av ett isande skri som kom blodet att frysa till på dem. En kall vind tycktes blåsa genom rummet och Elrinds stav släcktes som om någon eller något hade blåst ut dess ljus. Mörkret blev fullständigt och man kunde inte se handen framför sig. Men mest skrämmande av allt var det plågsamma och ångestfyllda stönande som hördes från rummets mitt. Från besvärjaren hördes nu desperata rabblanden som Ale vid det här laget kände igen som trollformler. Stönandet måste alltså ha kommit från hans följeslagare, men

vilken namnlös fasa kunde framkalla en sådan skräck och en sådan plåga hos den orubblige krigaren? Stönandet tystnade tvärt och följdes av en dov duns. Omedelbart därefter kände Ale en intensiv kyla runt sig, som om en isig vinterflod plötsligt strömmat ut ur rummet. Bredvid honom skrek Minn till. Han grep instinktivt efter hennes hand och kände hur hon föll ihop bredvid honom. Han såg fortfarande ingenting men det kändes som om själva luften runt omkring dem var fylld av den svartaste ondskan. Luften blev svårare att andas och för ett ögonblick kändes det som om en iskall hand trevade och klöste i hans inre. Ale fäktade förtvivlat med sin lediga hand men vad som än fanns omkring honom så kunde han inte träffa det, än mindre skrämman bort det. Benen vek sig under honom och han kände hur också hans medvetande höll på att lämna honom.

Men lika plötsligt som den fruktansvärda uppenbarelsen kommit, lika plötsligt försvann den. Den kalla vinden lade sig och det isande skriet fortsatte att eka från förrummet för att sedan sakta försvinna i fjärran. Livsandarna återvände långsamt till Ale som om han vaknade ur en fasansfull mardröm. Han darrade fortfarande i hela kroppen och tvingades stödja sig mot grottväggen för att inte falla ihop. Bredvid honom tycktes också Minn långsamt vakna till liv.

Från rummets mitt flammade Elrinds stav åter upp och dess varma sken flödade åter i gravvalvet.

”Legim!” skrek Elrind. ”Guldarmbandet är borta! Jag såg det i kistan men nu är det borta! Vi måste ta upp jakten på den där skuggan innan den hinner försvinna med armbandets. Vi... Legim?”

Först nu upptäckte besvärjaren att hans vapendragare hade fallit. Legim låg raklång på golvet med likblekt ansikte och stela lemmar.

”Legim!” utbrast Elrind med en röst fylld av uppriktig oro. Förlusten av guldarmbandet tycktes inte längre bekomma honom. Han föll ned på knä bredvid sin trogne kamrat och kände med händerna över hans bröst.

”O Legim, förlåt mig, hur kunde jag undgå att känna den där skuggans närvaro?”

Ale och Minn var fortfarande omtöcknade men gick försiktigt fram till den förtvivlade besvärjarens sida. Elrind hade slutit ögonen och tycktes koncentrera sig.

”Tack gode Cindar”, sade han till slut. ”Livet har inte lämnat honom. Men vi kan inte dröja här längre. Vi måste omedelbart bort från denna förbannade plats.”

Med gemensamma krafter släpade de ut den tunge krigarens kropp och utom synhåll från gravvalvet. Först därefter tycktes Elrind kunna slappna av.

”Jag har gjort vad jag kan, barn”, sade han. ”Nu får tiden göra resten.”

”Vad var det där för något?” frågade Minn.

”En skugga från det förflutna”, svarade Elrind. ”En skugga kraftfullare och farligare än dess ursprungliga, levande form. Den här gången lät jag mig överraskas men vi kommer att mötas igen och då kommer jag att vara förberedd.”

”Menar du att... den där inte var levande?” frågade Minn.

”Gränsen mellan livet och döden är vanligtvis knivskarp men även den vassaste egg kan bli slö”, svarade Elrind. ”I våra dagar är vi inte mer än döda köttstycken som Cindar har blåst liv i men i forna dagar var köttet och anden inte lika hårt sammanlänkade. Anden kunde lämna sin kropp och till och med gå upp i en ny kropp om den gamla inte längre kunde tjäna den.”

”Varför är det inte så längre?” frågade Minn.

”Det sägs att andarna med tiden kom att försaka den köttsliga och förgängliga kroppen och börja ta avstånd från vår materiella värld. Det var i sig ett uppror mot Cindars vilja och den värld han skapat åt människan men somliga andar vågade gå ännu längre. De växte sig starkare och satte sig upp mot själve Cindar i en strävan att själva förvärva gudomlig makt. Cindar straffade dem då genom att länka andens öde till kroppens öde. Likväl händer det att länken bryts. Ni har säkert hört historierna som föräldrar söker skrämna sina barn med om döda som reser sig ur sina gravar och spöken som går igen. Amsagor kan tyckas men ett korn av sanning rymmer de dock. Inte ens vi magiker känner till fullo dödens mysterier även om det finns dunkla skolor inom mitt eget skrå som söker kontrollera de döda.”

Elrind höjde plötsligt rösten.

”Tag er i akt för dem!” manade han Ale och Minn med hetta. ”Hur som helst”, fortsatte han med en lugnare ton igen, ”någon eller något har förmått den skugga som angrep oss att stanna i vår värld.”

”Men hur kan de levande motstå de döda?” frågade Ale.

Besvärjaren gav honom en förorättad blick.

”Med krafter och kunskap, min unge man”, svarade han kort och tog fram den skinnpåse i vilket han förvarade Angvins silverarmband. ”Vila er nu, mig väntar en lång natt”.

9. Uppvaknande

”Jag vill inte sova, ty jag är rädd för att inte vakna och dö”, sade den ene narren.

”I så fall vill jag sova, för att varje morgon vakna till en ny födelsedag”, replikerade den andre narren.

Ur Narrar narras, ett traditionellt cindariskt folklustspel

Minn hade inte sovit länge förrän en varsam hand väckte henne. Hon öppnade motvilligt ögonen och blev med ens klarvaken. Den varsamma handen tillhörde Elrind och hans blågrå, forskande ögon var fulla av allvar. Hon ville säga något men Elrind lyfte avvärande ett finger till munnen. Sedan tog han hennes hand i båda sina och hjälpte henne upp till sittande ställning. Minn kastade en frågande blick på Ale och Legim, som fortfarande sov. Legim hade tack och lov återfått det mesta av sin färg och hans lätta andetag var inte längre den medvetlösas utan den sovandes. Men besvärjaren skakade bara på huvudet och tecknade åt henne att följa med.

Natten var ännu ung men fullmånens sken lyste upp deras väg. Efter ett hundratal steg stannade Elrind och satte sig på en sten. Minn satte sig tvekande mittemot honom. Hon noterade nu att han hade tagit med sig skinnpåsen med silverarmbandet. Besvärjaren tog ett djupt andetag och började tala med lugna och eftertänksamma ord.

”Du undrar säkert varför jag har fört dig hit”, sade han. ”Under många dagar har det hos dig väckts frågor men i natt vill jag ge dig svar.”

Minn svarade inte men höll blicken fäst på honom.

”Från den första stund jag såg dig så kände jag att det var något särskilt med dig. Det var något sällsamt hos dig, något viljestarkt och kraftfullt. Under vår färd har jag noga studerat dig och blivit mer och mer säker på min sak.”

Minn lyssnade uppmärksamt utan att avbryta besvärjaren.

”Du är inte överraskad, jag ser på dig att du själv känner det. Du vill bli så mycket mer än den du är. Om ditt frö hade såtts i gynnsammare jord hade dina krafter kunnat växa än mer. Likväl har din enkla uppväxt inte fått dina krafter att förtvina, likväl har de ännu möjligheten att blomma. Du ska veta att det vi kallar magiska krafter har en egen, pulserande vilja. De vill leva och frodas och vi människor är de kärl i vilka de kan göra det.”

Elrind tystnade som om han tvekade om och hur han skulle fortsätta. Minn sade alltjämt ingenting men hennes blick bönföll honom att fortsätta.

”Du har redan hört Khendirs namn”, fortsatte han. Khendir var bäraren av de främsta krafter som flödat i vår värld. För många årtionden sedan verkade denne skicklige och gåtfulle trollkonstnär. Han ägnade nästan hela sitt liv åt studier och forskning och han gjorde många och långa resor till världens mest lärda platser. Men en dag drog sig Khendir plötsligt tillbaka och isolerade sig från omvärlden. Rykten förtäljer att han gifte sig med en kvinna vid namn Evinda och att de fick två söner som de döpte till Angvin och Melkhor. Khendir sägs ha ägnat all sin tid åt att uppfostra och utbilda dem i magins ädla konst, men trots att de var lärankiga uppnådde de till hans stora besvikelse aldrig samma skicklighet som sin far.”

Besvärjarens ord trollband Minn och hon glömde bort allt omkring sig i sin iver att ta till sig dem.

”Åren gick och Khendirs långa levnads bana närmade sig sitt slut. När han så kände att döden nalkades sägs han ha tagit med sig sin familj på en sista vandring till en helig plats där han skulle kunna få ro. Ryktena förtäljer vidare att Khendir före sin död överförde sina krafter till sönernas två magiska armband, ett i silver och ett i guld. Sedan föll han i den eviga sömnen med ett behagfullt leende på läpparna. Hans älskade gemåls hjärta brast vid denna åsyn och hon begrovs vid sin älskades sida. Sönerna begav sig sedan ensamma ut i världen med sina nyvunna krafter. Där upphör emellertid alla rykten och såväl sönerna som deras armband har sedan dess varit spårlöst försvunna. Fram till nu vill säga.”

Elrind fattade Minns händer i sina och såg henne djupt i ögonen.

”Khendirs söner Angvin och Melkhor begravdes här i Cindarell och med dem Khendirs storslagna krafter. I gravvalvet har krafterna vilat i väntan på att en ny bärare, värdig Khendirs minne, ska återfinna dem. Jag är emellertid en gammal man, äldre än du kanske tror, och mina krafter har flödat länge inom mig. Jag är inte säker på att de längre kan förmås samverka med en starkare mans krafter”

Hans grepp om Minns händer blev starkare och hans tal blev ivrigare.

”Minnea”, sade han. ”dina krafter är ännu unga och formbara och jag vill hjälpa dig att utveckla dem.”

Minn ryckte till. Hur kunde han veta hennes fullständiga namn? Men det fanns ingen tid för frågor nu. Hon fortsatte att lyssna uppmärksamt på besvärjarens ord.

”Jag har inga barn och du har inga föräldrar. Men jag skulle så gärna vilja bli den fader du aldrig känt och leda dig på livets svåra väg. Den vägen är lång och svår men jag känner att du med rätt följeslagare kan komma längre än många andra. Jag skulle aldrig kunna få ro om jag skulle lämna en så lovande flicka som du ensam. Säg, Minnea, vill du inte ta emot mig i ditt liv. Vill du låta mig bli din lärare och hjälpa dig att bli den du är ämnad att bli, att bli den du vill bli?”

En rysning gick genom Minns kropp. Hon drog sig till minnes redogörelsen i kyrkoboken i Tjärne. Såväl Angvin som Melkhor tycktes ha gått ett fruktansvärt öde till mötes i den där byn Norrby och dessa krafter tedde sig skrämmande för henne. Men Elrinds tal hade en stark effekt på henne. Han hade spelat på starka känsloträngar hos henne och satt ord på de tankar och funderingar som hon hade haft inom sig men inte förstått. Visst hade hon velat bli mer än vad hon var och tanken på en fader fyllde henne med värme och hopp. Aldrig någonsin hade någon kommit så nära henne eller trängt in så djupt som Elrind denna natt. Hennes ögon fylldes av tårar men lämnade inte Elrinds faderliga, blågrå ögon. Så mycket visdom det fanns i dem, så mycket godhet.

”Ja”, undslapp hon sig till slut. ”Ja, det vill jag.”

Plötsligt erfor hon hur kall metall slöts runt hennes högra handled och ett knäppande ljud hördes. Hon såg ned och upptäckte att Angvins silverarmband nu satt på hennes hand. Hon försökte slita sig men Elrind höll alltjämt hennes högerhand i ett hårt grepp och skälvde av upphetsning.

”Ja”, sade han ivrigt, ”släpp loss dina känslor, låt kraften flöda, vad känner du, säg mig vad du känner!”

Minn stönade och vred sig i besvärjarens grepp men det var lönlöst. Elrind tycktes så stark och hon tycktes så svag. Runt omkring henne tycktes allt bli suddigt och gå långsamt som om det hela bara var en dröm, en hemsk mardröm som hon förtvivlat kämpade för att vakna ur.

Plötsligt flammade det till som av en ljusblixt framför hennes ögon. Genom hennes huvud for med en rasande fart minnesbilder från de senaste dagarnas händelser och från hennes barndom i Gylde. Men där var också brottsstycken som hon inte kände igen. Hon såg en far och en mor trots att hon aldrig hade haft några minnen av någon familj tidigare. Vid ett tillfälle tyckte hon sig sväva över en dimmig, trädlös kulle, kring vilken sju runstenar stod resta med ett stenbord i mitten. Platsen kändes både bekant och skrämmande på samma gång. Sedan vandrade hon genom en by som hon identifierade som Norrby trots att hon aldrig varit i de här trakterna tidigare. I byns mitt reste sig ett gammalt vaktorn hotfullt över henne och av någon anledning utövade det samtidigt en oemotståndlig lockelse på henne.

Men så fylldes hela hennes medvetande av en skrämmande skepnad av kompakt mörker. Den spred en förlamande kyla runt sig och tycktes omfamna henne helt. Berövad värme och ljus greps Minn av panik och började fäkta och slå runt sig mot den formlösa skepnaden. Hon kände hur den sög själva livet ur henne och kämpade frenetiskt mot den. Ett brinnande hat uppfyllde henne, en vilja att skada den, döda den och för alltid förvisa den från vår värld och från hennes åsyn.

Plötsligt kände hon hur någon eller något smög sig på henne bakifrån. Hon försökte bekämpa den nya faran men fälldes till marken. En fast hand grep tag i hennes högerhand och vred den nästan ur led. En ny ljusblixt flammade till och Minn föll ihop, skakandes i hela kroppen.

När hon vaknade till sans igen fann hon sig åter vid platsen för sitt samtal med Elrind. Bilderna av de andra mystiska platserna bleknade som en dröm långsamt bort. Besvärjaren satt fortfarande på sin sten framför henne. För näsan höll han en näsduk som sakta färgades röd och han lämnade henne inte med blicken. Ale och Legim var också där. Ale blåste på sina händer och Minn kunde skymta begynnande brännblåsor på dem. Legim hade vaknat ur sin medvetlöshet men stod inte att känna igen. Hans ansikte var svart av sot och såväl hår som ögonbryn var svedda. Av någon anledning hade han sina bepansrade handskar på sig.

Minns hand gick instinktivt till handleden. Silverarmbandet var inte längre kvar runt det. Hon tittade åter på Elrind men såg varken silverarmband eller skinnpåse. Besvärjarens ögon fortsatte att betrakta henne men resten av ansiktet var outgrundligt.

”Hur... hur mår du egentligen?” dristade sig Ale till slut att fråga.

”Hon mår utmärkt”, insköt Elrind med skärpa i rösten. ”Återgå till er vila. Vi rider mot morgonens första solstrimmor.”

Legim bugade lätt och förde bestämt tillbaka Ale och Minn till lägerplatsen. Ale försökte få kontakt med Minn men hon stirrade bara tomt framför sig och lät sig villigt ledas.

”Varthän, herre?” frågade Legim.

”Norrby”, viskade Minn tyst så att bara Ale hörde.

”Norrby”, löd också Elrinds svar.

Återstoden av natten var alldeles för kort och det var ett trött sällskap som väcktes av Elrind i gryningen. Besvärjaren själv tycktes inte ha sovit alls. Svarta ringar avtecknade sig under hans ögon och den vanligtvis så djupa blicken tycktes flacka gång på gång. Likväl drev han otåligt på de andra och blev inte nöjd förrän de suttit upp och påbörjat ritten. Legim delade ut brödstycken från hästryggen och de åt under tystnad medan de sprängde fram över slätten.

Nattens upplevelser hade inte lämnat Ale och först när solen stod som högst och skuggorna var som kortast vågade han göra ett nytt försök att samtala med Minn.

”Vad hände egentligen igår?” frågade han.

”Vad hände egentligen igår?” upprepade Minn frånvarande.

”Jag och Legim väcktes av en vind som lät som ett skrik. Du och Elrind var borta men vi såg ett ljussken en bit bort och sprang dit. Där hittade vi er. Du tjöt och vred dig som ett fjättrat vilddjur och Elrind fick kämpa för att hålla fast dig. Plötsligt fällde du Elrind med ett kraftigt slag som nästan knäckte näsan på honom. Han skrek något om att du var besatt av demoner. Vi försökte ta tag i dig men du var het som en eldstad. Legim var tvungen att använda sina bepansrade handskar för att kunna röra vid dig. Då slog plötsligt en flamma upp omkring er och brände Legim svårt. Kanske var det någon av Elrinds besvärjelser?”

”Flammande eld mot mörker och kyla...” mumlade Minn.

”Vad sa du för något?” frågade Ale.

”Ingenting”, svarade Minn. ”Vad hände sedan?”

”Sedan? Sedan svimmade du men Elrind och Legim fick liv i dig igen. De sa att du mådde bra men mer än så fick jag inte veta.”

”Feber och kramper”, sade Minn. ”Det måste ha varit regnet för några dagar sedan. Sedan har vi ju inte heller ätit och vilat ordentligt de senaste dagarna. Först den fuktiga kryptan och efter det det unkna gravvalvet. Abboten brukade ju förmana oss att ta väl hand om våra kroppar. Själen mår inte bättre än sin boning, brukade han ju säga. Tror du vi får se honom igen förresten?”

Minns ord var snabba och osammanhängande och hon hörde inte Ales försök att avbryta henne.

”Mår du verkligen bra?” upprepade Ale.

”Det sa jag ju”, svarade Minn irriterat. ”Jag mår bra. Jag har aldrig mått bättre. Så det så!”

Ale gav upp. Han kände Minn tillräckligt väl för att inse att han inte skulle få några fler svar från henne. Men frågorna lämnade honom ingen ro. Vad hade Minn och Elrind gjort där ute mitt i natten? Varför var de så hemlighetsfulla? Till och med Legim tycktes veta mer än Ale men han var om möjligt ännu svårare att få svar från. Han kände sig utesluten och noterade med stigande frustration hur hans följeslagare utbytte vad som såg ut som hemlighetsfulla blickar mellan varandra.

Särskilt frustrerad blev han över Minns bevekande försök att få ögonkontakt med Elrind. Besvärjaren svarade dock bara med korta, kyliga ögonkast och fortsatte sedan att studera vägen framför dem. Minn tycktes bli nedslagen över detta men trots det kände Ale ingen sympati utan snarare... skadeglädje? Han hade ju känt Minn hela sitt liv och borde glädjas och nedslås med henne men ändå övermannades han av dessa motstridiga känslor. Under de senaste dagarna hade de varit närmare varandra än någonsin tidigare under sina unga liv. Ändå kändes avståndet dem emellan större nu än aldrig förr.

Ale lät blicken glida över de andra två i sällskapet. Hur länge hade han egentligen känt dem nu? En vecka? Två? Ändå var de lika svåra att komma in på livet som den dagen de lämnade Gylde tillsammans. Han hade aldrig visat något intresse för mästerns hantverk där hemma men både Legims och Elrinds värv utövade en lockelse på honom. Det här var ju det äventyr som han hade dagdrömt om alla dessa långa och tråkiga dagar i Gylde. Varför var de då så ovilliga att släppa in honom på sina vägar?

Legim kunde förvisso dela med sig av sina spännande erfarenheter. Varje försök från Ales sida att visa uppskattning för krigarens väg bemöttes dock med dystra och desillusionerande reflektioner. Tyckte ens Legim själv om sin väg?

Desto mer tycktes Elrind uppskatta besvärjarens väg men han var synnerligen ovillig att dela med sig av sina hemligheter. Åtminstone så hade han varit det fram till igår, då plötsligt Minn beviljades denna ynnest. Varför hon och inte han? Nåväl, nästa natt skulle han inte låta dem försvinna ensamma.

På vägen gjorde de en stor omväg runt byn Tjärne och fortsatte sedan i rask takt vidare österut. Slätten runt omkring dem kändes snart lika enförmig som skogen tidigare gjort. Till och med Ale kunde dock notera att vägen de färdades på inte var lika flitigt nyttjad som tidigare vägar. Bondgårdarna upphörde snabbt och likaså gårdsgårdarna. Vägarna kantades inte längre av trasiga vagnshjul eller tunnor. Istället hade gräs och buskar långsamt börjat återta den smala markremsa som forna tiders resande en gång lagt beslag på.

Inte förrän i skymningen stannade sällskapet. De hade kommit fram till en väderbiten skylt och Legim satt av för att närmare studera den.

”Skylten varnar för svarta döden i Norrby”, konstaterade han.”

”Den historien har vi redan hört”, svarade Elrind trött.

”Det finns också en symbol inristad i skylten”, fortsatte Legim. ”En cirkel med tre prickar formade som en hög. Om jag minns de gamla stråtrövarstecknen rätt så tipsar den om möjligheter till plundring. Då torde inte svarta döden längre grassera i byn.”

”Det är inte heller svarta döden jag fruktar”, genmålde Elrind. ”Det är en farligare fiende än så.”

”Om vi fortsätter omedelbart kan vi hinna fram innan det blir alltför mörkt.”

Elrind suckade djupt.

”Nej, Legim, vad som än väntar oss i Norrby så vill jag inte möta det i nattens mörker. Låt oss slå läger här och invänta gryningens ljus innan vi fortsätter. Dessutom har jag andra ärenden att bestå med innan vi fortsätter”, tillade han hemlighetsfullt.

Om Elrinds plötsliga avsaknad av brådska överraskade Legim så visade denne inte det med en min. Istället nickade han lätt och förberedde nattens läger. Till skillnad från tidigare läger gjorde han dock upp två eldar och lade upp ett stort förråd av ris och torra grenar mellan dem. Utan vidare ord åt sällskapet en enkel kvällsvard och lade sig sedan till ro. Elrind erbjöd sig att ta första vakten och Legim

sträckte tacksamt ut sig på sin filt. Mörkret lade sig över dem och med den också en kuslig tystnad. Om det fanns några nattens djur på denna ödsliga slätt så undvek de tydligen trakten kring den mystiska byn Norrby. I morgon skulle de få veta varför.

10. Rösterna från forntiden

”Sörj inte de döda ty så länge de bevaras i era minnen äro de ännu levande. Minns dem därför istället med glädje och fröjd på det att deras liv ska vara lyckligt och gott.”

Cindars Ord, kap 4, tal 7

Ale låtsades sova men höll ett öga öppet och fäste det vaksamt på besvärjarens rygg. Elrind hade tagit fram den lilla skinnpåsen och tycktes betrakta dess innehåll. Från sin sovplats kunde Ale inte se innehållet men han gissade att silverarmbandet från gravvalvet fortfarande låg i skinnpåsen. Prästen hade varit rädd för armbanden och tagit till dunkla krafter för att dölja dem för omvärldens blickar. Magikerna Elrind och Sorogon däremot tycktes inte sky några medel för att lägga beslag på dem. Silverarmbandet var redan i Elrinds besittning och nu tycktes han av allt att döma tro att guldarmbandet fanns i Norrby. Varför var den där Khendirs armband så viktiga för honom?

Ale hade hört många berättelser om magiska föremål. Seren den store lär ha svingat ett magiskt svärd som genomträngde alla rustningar och om alvkungen Elendors båge sades det att den aldrig missade sitt mål. Kraften i sådana föremål kunde han förstå. Men vilken kraft kunde det finnas i sådana föremål som armband?

Hur Ale än funderade kunde han inte komma på vad en magiker skulle kunna använda ett armband till. Minn hade säkert kunnat lista ut det men henne kunde han ju inte fråga. Hur skulle Minn då ha resonerat? Brukade hon inte säga att svåra frågor kunde lösas genom att man vände på dem? Han drog sig till minnes en episod i hemma i Gylde. Vid ett tillfälle hade han spelat abboten ett väl elakt spratt. Den tålmodige mannen hade aldrig förebrått Ale men hans sorgtyngda min hade gett honom dåligt samvete. Han hade funderat på att gottgöra honom på något sätt men inte vetat hur. Han hade föreslagit Minn både frukt och kakor men hon hade bara skrattat. ”Ge honom inte något som du tycker om, ge honom något som han tycker om”, hade hon sagt. Ale hade tvekat inför förslaget men Minn hade stått på sig och föreslagit att Ale skulle visa större intresse under abbotens lektioner istället,

något som denne säkert skulle uppskatta. Hur konstigt det än hade verkat så hade det hjälpt och abboten hade faktiskt blivit på bättre humör efter det. Visserligen hade det inte dröjt länge förrän Ale hittat på nya spratt igen men det var en annan historia.

Vad skulle då Elrind tycka om? Besvärjaren var ju förstås inte intresserad av skarpa svärd och pilar som träffade sina mål. Sådant kunde han ju köpa för pengar, så som han hade betalat Legim för att träda i sin tjänst. Silverarmbandet var förvisso värdefullt och torde kunna inbringa mer än sin vikt i silver. Men pengar tycktes inte heller intressera Elrind nämnvärt. De hade ju hittat andra föremål i gravvalvet men det hade bara varit silverarmbandet som fångat besvärjarens uppmärksamhet. Vad fanns det då mer som kunde intressera en magiker?

Magi naturligtvis! Magi verkade ju vara det enda som Elrind brydde sig om här i världen. De enda gångerna som han lossade på sin allvarliga mask var när han talade sig varm om magi. Skulle armbandet kunna ha någon form av magi som Elrind kunde nyttja jämte sina egna krafter? Varför inte? Om det fanns föremål som kunde hjälpa krigare att slåss bättre så varför skulle det inte finnas föremål som kunde hjälpa magiker att bruka magi bättre? Så var det naturligtvis och Ale var riktigt stolt över sin slutsats. Återstod så frågan om hur Minn kom in i bilden. Ville han ge henne armbandet? Det gick inte ihop. Varför skulle han göra sig så mycket besvär för någon som han bara nyligen lärt känna?

Ale funderade på föremål han hade gett bort i sitt liv. De föremålen var lätträknade ty han hade ägt få föremål i sitt liv. Om han hade varit särskilt framgångsrik på marknaden så brukade han dela med sig med Minn och sina andra vänner av bytet. Men kunde armbandet delas på samma sätt? Ale trodde inte det. Han hade också gett bort föremål som han själv inte kunnat använda. När Minn sagt honom att hans slunga i själva verket var en kvinnas huvudduk hade han rodnande gett bort den till henne. Efteråt hade han dock undrat hur mycket sanning som hade legat i hennes påstående. Däremot ångrade han inte att han hade gett bort några av de konstiga, röda frukter som han en gång hade fått med sig från marknaden. Vad det än hade varit så hade pojken som fått dem blivit lika röd själv och rusat iväg till brunnen.

Ale slog upp ögonen. Kunde det vara samma sak med silverarmbandet? Kunde det vara så att Elrind inte visste om det var farligt och därför lät Minn pröva det först? Han blev alldeles kallsvettig. Minn var alldeles för klok för att gå in i en sådan fara med öppna ögon men tänk om besvärjaren hade förvrängt hennes syn så att

hon inte såg faran? Ale försökte lugna ned sig och hitta andra förklaringar men alla mynnade de i samma oro. Här hade han varit avundsjuk på Minn och nu blev han plötsligt orolig istället. Men hur skulle han kunna varna Minn utan att vredga Elrind? Skulle han inte bara vredga Minn med om han försökte? På dessa frågor fann Ale inte längre några svar hur mycket han än funderade.

Hans funderingar avbröts då Elrind plötsligt reste sig från sin plats. Han kastade en svepande blick över de andra som för att förvissa sig om att de sov och sedan gick han med tysta steg ut ur lägereldens sken. En bit ifrån Ale reste sig också Minn och innan han hann säga något hade hon också smugit bort från lägret. Ale smög tyst efter, osäker på vad han egentligen skulle göra.

Minn hade kommit ikapp Elrind och viskade till honom gång på gång.

”Är du besviken på mig, Elrind?” tyckte Ale sig höra. ”Gjorde jag något fel? O, Elrind, kan du inte ge mig en chans till. Bara en chans till.”

Besvärjaren stod länge stilla med ryggen mot Minn och tycktes ignorera hennes böner. Till slut vände han sig emellertid om och tittade Minn djupt i ögonen.

”Du har beträtt farliga vägar”, sade han allvarligt. ”Vägar som vårt skrå inte tillåts beträda förrän efter många år av studier och examina.”

”Jag är ung”, genmälde Minn förtvivlat. ”Jag är beredd att underkasta mig allt vad som krävs av mig.”

Men besvärjaren skakade bara långsamt på huvudet.

”Ung säger du. Hur många soluppgångar och solnedgångar har du inte hunnit se i ditt liv? Hur många gånger har du inte sett knoppar brista och blommor slå ut för att sedan vissna och frysa bort i takt med årstidernas obönhörliga skiften? Alla dessa observationer har du bevarat inom dig. De kväver din ande och binder den till den materiella världen. Hur ska du kunna rensa ditt medvetande och ägna magin den fokus som krävs?”

”Jag har inte upplevt något som jag vill återuppleva”, svarade Minn djärvt. ”Jag är beredd att försaka mitt gamla liv. Jag är beredd att lägga allt det gamla bakom mig och börja ett nytt liv här och nu.”

Hon sträckte ut sin högra hand mot besvärjaren.

”Igår ville du bli min far. Förnekar du redan din dotter?”

Elrind betraktade henne med sorgsen blick. Ale tyckte sig dock se en ryckning i mungipan och han tyckte inte alls om den. Besvärjarens hand gick till skinnpåsen.

”Säg mig då trenne gånger att du vill fortsätta på magins väg men vet att det beslutet är oåterkalleligt. Den som en gång vandrat på dem lämnar dem aldrig, på gott och ont.”

”Jag vill fortsätta på magins väg”, sade Minn. ”Jag vill fortsätta på magins väg. Jag vill fortsätta på magins väg”, upprepade hon.

Elrind nickade med samma sorgsna min.

”Nåväl”, sade han, ”pjäsen har flyttats och spelet kan börja.”

Ur skinnpåsen tog han silverarmbandet. I månskenet tycktes det lysa med ett sällsamt sken.

”Jag vill att du tömmer dina tankar”, fortsatte Elrind. ”Slut dina ögon och öron, skärma av dina sinnen från omvärlden. Avlägsna ur ditt medvetande alla materiella hinder och släpp fri din ande. Öppna dig för magins flödande krafter. Var inte orolig, jag är med dig hela tiden.”

Minn slöt ögonen och lät armarna slappt sjunka ned längs sidorna. Hon vaggade försiktigt fram och tillbaka, som ett grässtrå i en lätt bris. Elrind smekte varsamt hennes hår och lät handen fortsätta ned längs hennes nacke och arm. Ale kände ett instinktivt hat till Elrind när han såg detta men han vågade inte säga något utan låg kvar och tryckte i sitt gömställe.

Elrind hade nu tagit Minns högra hand i sin och fäste varsamt silverarmbandet på det.

”Av fyra element är vår värld byggd”, mässade han med mjuk röst. ”Jag vill att du nu öppnar ditt medvetande för luften. Känn hur luften virvlar omkring dig. Sträck ut ditt medvetande efter luften och låt luften bli ett med dig.”

Ale rös till och insåg att en kall vind faktiskt hade blåst upp. Vinden tycktes starkare hos Elrind ty hans kåpa fladdrade längs hans ben. Hos Minn tycktes det dock vara fullständigt vindstilla och inte ett hårstrå rörde sig på henne.

”Bra, bra”, mumlade Elrind. ”Lämna nu din tunga kropp och färdas med den lätta vinden. Njut av din frihet, njut av de flödande krafterna.”

”Ja, ja”, svarade Minn med en märklig blandning av frånvaro och extas i rösten. ”Jag känner friheten, jag känner kraften.”

Ale kände hur vinden runt honom tilltog och blev alltmer illa till mods. Plötsligt sade Minn något som fick hans blod att frysa till is.

”Vi är inte ensamma.”

Elrind ryckte till och såg sig hastigt om. Han lade båda händerna på Minns axlar.

”Färdas vidare med den lätta vinden”, sade han. ”Ingenting kan hindra dig. Sök, observera och berätta.”

Men Ale var redan på väg bort. Med hjärtat i halsgropen rusade han tillbaka till lägret. Han hade inget mål med sin flykt, han ville bara bort från det hemska skådespelet. Men vad kunde han väl göra? Väcka Legim? Vad skulle väl han göra mot sin husbonde? Fly från alltsammans? Hur då och vart då? Även om han så kunde fly, skulle han kunna lämna Minn? Med huvudet fullt av tankar stormade han in i lägret och som om det inte hade varit nog med fasa denna hemska natt så väntade ännu den största på honom här.

Från lägret kom ett svagt ljussken men det var inte den falnande lägereldens varma sken utan ett blått, kallt sken. För sent blev Ale varse orsaken till detta sken.

Mitt i lägret stod en skimrande gestalt vänd mot honom. Ale trodde först att hans sinnen spelade honom ett spratt, ty gestalten hade drömligt otydliga drag och han kunde vagt uppfatta lägereldens trötta lågor bakom den, som om den bestod av dimslöjor allena. Men när gestalten höjde sin hand och hotfullt pekade på honom med ett knotigt finger insåg Ale till sin fasa att den här skrämmande uppenbarelsen var verklig. Kring dess handled var nämligen fäst ett armband som bara alltför väl liknade det fördömda silverarmband som de hittat i gravvalvet och som nu var fäst kring hans barndomskamrats Minns handled. Ale ville skrika men ur hans strupe kom intet ljud och han stod som fastfrusen när gestalten med svävande steg närmade sig honom.

Gestalten bar en ung mans drag, om än i spöklik skepnad. Det var en mager, blekhyad man helt klädd i vita klädnader. I ögonen kunde en glimt av plågsam smärta anas men resten av ansiktet vittnade om stor vrede. Med fingret alltjämt pekandes mot Ale började mannen tala med en hög och befallande stämma.

”Jag är Angvin, son av Khendir. Lyss till mitt budskap, du arme gravplundrare. För egen vinnings skull har du tillintetgjort det som jag offrade livet för. Graven har

öppnats och andarna är åter fria. Om du inte förenar armbanden och återför dem till deras rätte ägare och ursprunglige skapare så kommer min ande att hemsöka dig intill döden!”

Med de sista orden tycktes mannen växa och hans armar sträckte sig mot Ale som om han ville gripa tag i honom och ge honom en dödlig omfamning. Ale kämpade förtvivlat för att röra sig, för att skrika, ja för att göra vad som helst för att befria sig från denna hemska mardröms klor. Till slut kom ett befriande mörker över honom och världen omkring honom försvann när han svimmade och föll ihop där han stod.

När han åter vaknade till sans stod alla de andra runt omkring honom. Minn såg orolig ut medan Elrinds ansikte bar på en blandning av allvar och vrede. Trots sitt chockade tillstånd observerade Ale att silverarmbandet inte längre var fäst vid Minns handled och detta lugnade honom av någon anledning. Till sin förvåning noterade han att Legims ansikte var ovanligt blekt och svettpärlor kunde anas på hans panna. Ales huvud dunkade av värk och inom sig kände han en mystisk smärta, som om något fattades honom. Minnet av den skakande upplevelsen hade dock inte lämnat honom.

”Var är den?” utbrast Ale och såg sig hastigt om. ”Ta bort den, ta bort den, låt den inte ta mig!”

”Lugna ned dig, pojk”, sade Elrind kallt. ”Här finns ingen förutom oss”.

”Den var här nyss”, fortsatte Ale utan att låta sig lugnas av besvärjarens ord. ”Mitt i lägret, precis där Legim står. Legim! Du måste ha hört den. Du måste ha sett den. Berätta för Elrind!”

Elrind vände sig långsamt mot Legim.

”Legim, är detta sant?” frågade han med behärskad röst.

Legim ryckte till som väckt ur funderingar. Han mötte sin herres blick, tycktes tveka och talade sedan med fast röst.

”Här finns ingen förutom oss. Pojken måste ha drömt en mardröm.”

”Nej, jag såg den verkligen”, försökte Ale. ”Den kallade sig Angvin. Den hade på sig silverarmbandet och sa något om att förena armbanden och föra dem till deras ägare. Sedan försökte den gripa tag i mig och... och...”

”Du hörde mig, pojk”, sade Elrind barskt. ”Här finns ingen förutom oss. Återgå till din sömn nu.”

Ale såg förtvivlat från den ene till den andre men ingenstans fann han stöd. Elrind hade redan vänt sig från honom, Legim mötte inte ens hans blick och Minn betraktade honom bara med en blandning av medlidsamhet och misstänksamhet. Ensam och övergiven av dem alla rusade han bort till sin filt och under dess skyddande tyg lät han tårarna komma.

Under tiden tog Elrind Legim avsides. Minn tog tvekande ett steg mot dem men besvärjaren skakade på huvudet.

”Vi är klara för i natt”, sade han. ”Återhämta nu dina krafter så fortsätter vi senare. Vi måste dryfta viktiga ting.”

Minn såg hur de två gick bort en bit från lägret. Elrind var den som förde diskussionen medan Legim tyst åhörde vad han hade att säga. Besvärjaren föreföll behärskad men då och då lade han tyngd bakom sina ord genom att hytta med näven och peka i deras färdriktning.

Minn var nyfiken på vad deras samtal rörde sig kring och varför de hemlighöll det för henne. Hade inte Elrind redan invigt henne i större hemligheter än så? Men hon visste att lyda och lyda tänkte hon göra. Till skillnad från Ale. Hon visste inom sig att det var Ale som genom sin närvaro hade stört hennes koncentration. Likt en tjuv hade han smugit efter dem och spionerat på dem.

Elrind hade inte närmare ordat kring avbrottet. Visste han också att Ale var den skyldige och varför gjorde han i så fall ingenting åt honom, undrade hon förbittrat. Kunde det vara så att Elrind faktiskt inte visste något och att hon, Minn, visste mer än Gyldes kanske främste besvärjare? Tanken både kittlade och skrämde henne. Visserligen kände hon Ale bättre än vad Elrind gjorde och dylika nattliga förhävanden var sannerligen ingenting nytt för den rackaren. Men hennes förvissning grundade sig på mer än detta, hade hon inte verkligen sett Ale trots nattens mörker?

Hon försökte tänka tillbaka på upplevelsen. Den låg inte långt borta i det förflutna men likväl undflydde den henne som en dröm, så klar när man drömmer den men så avlägsen när man vaknar. Vad hade egentligen hänt? Hon hade minnesfragment av hur hon stått i en storms öga. Eller hade hon själv varit stormen och Ale i dess öga? Hon hade mer än bara sett Ale hon hade känt honom med alla sina sinnen. Likväl hade hon inget minne av att hon skulle ha rört sig under upplevelsen. Det gick runt i huvudet på henne. Hur hon än försökte kunde

hon inte minnas alla detaljer, än mindre sammanfoga dem till en helhet som gjorde upplevelsen rimlig och begriplig.

Men det här var ju inte fråga om rimliga och begripliga ting utan om magi. Hon hade känt något flöda inom sig och det hade varit en fantastisk känsla. Det hade gjort henne upprymd och hon trängtade efter mer av det.

Det enda hon med säkerhet kunde minnas var att hon väckts som ur en dröm av Ales skrik och att hon och Elrind sedan hade rusat till lägret och funnit honom avsvimmad. Det kändes som om hon hade haft en stor hemlighet inom räckhåll men att allt hade förstörts av Ale. Kunde den enfaldige pojken inte unna henne någonting? Om hon hade haft krafter därtill skulle hon ha förvandlat honom till något fogligare. Nåja, kanske inte för gott men åtminstone under de nattliga mötena med Elrind så hon finge vara i fred. Kanske skulle hon berätta för Elrind så att han kunde göra något? Men vem visste väl hur besvärjarens vrede skulle slå mot Ale? Kanske var det bäst att tills vidare inte yppa något? Visst ville hon klippa alla sina band med sitt förflutna och nog var Ale en särdeles besvärlig knut som motverkade hennes syfte. Men Ale hade funnits nära henne så länge hon kunde minnas, ja han var en del av henne och något inom henne ville inte ta bort denna del.

Innebar det att hon inte var redo ännu? Var hon inte redo att lämna det gamla och med öppna sinnen anamma det nya som Elrind ledde henne mot? Tvivel ansatte henne och hon grubblade länge utan att finna några svar. Till slut svepte sömnen barmhärtigt in över henne och skingrade tankarna. När nästa dag grydde tänkte hon inte närmare på Ale utan såg bara fram emot nästa natt och nästa vägledning på magins vägar.

11. Dödens by

”En gång var döden slutet men så icke längre. Med magins hjälp kan döda återuppväckas och tjäna de levande. Det är vår plikt, såväl mot de levande som de döda, att hålla porten mellan liv och död öppen.”

Ur protokoll från debatten mellan animisternas och nekromantikernas skolor, Gylde magikerakademi 473 eCF

Dagbräckningen kom men ingen sol förmådde tränga igenom de tätta, regntunga molnen. Det var som om själva dagen tvekade inför de händelser som väntade. Stundens allvar återspeglades också hos sällskapets fyra medlemmar. Under tystnad steg de upp och förtärde sitt enkla morgonmål.

Till det yttre var Elrind behärskad men hans hand förrådde honom genom att ständigt gå till skinnpåsen där silverarmbandet förvarades. Hans vapendragare Legim var bistert allvarlig, som inför en väntande strid, men blekheten hade inte fullt lämnat hans ansikte och de senaste dagarnas händelser tycktes ha bringat oro också i denne ärrade krigares sinne. Minn stirrade bara tomt framför sig, försjunken i tankar som då och då avbröts av blickar mot Elrinds skinnpåse. Ale var alltjämt på dåligt humör och gjorde heller inga försök att dölja det. Han höll sig demonstrativt på avstånd från de andra och undvek att så mycket som titta åt deras håll.

Den sista biten fram till Norrby gick långsamt och inte ens Elrind tycktes ha särskilt bråttom längre. Framför dem skymtade nu resterna av en palissad. Den ursprungliga vägen fortsatte fram till palissaden men runt den gick en mer nytrampad väg som uppenbarligen föredrogs av de fåtaliga förbipasserande i denna ödsliga trakt.

Elrind höll in sin häst och spanade bort mot palissaden. Bortom den framträdde konturerna av ett kyrktorn och en stor kastal. Ingen rörelse kunde skymtas och inget ljud höras. Till och med slättens djur och fåglar tycktes undvika denna döda by. Ett stilla regn började falla över dem och bidrog än mer till att fälla deras mod. Besvärjaren slöt sina ögon och ett svagt hummande ljud hördes från honom. Legim

väntade blickstillta i sadeln men hans blick svepte över byn och hans grepp om svärdshjaltet hårdnade.

”Jag känner närvaron av något främmande i byn”, sade Elrind slutligen. ”Jag fruktar att vi snart kommer att ställas mot skuggan från gravvalvet igen. Låt oss ta oss in från söder, i skydd av kyrkan. Jag vill inte röra mig i den där kastalens skugga längre än nödvändigt.”

Legim nickade bara till svar och tog täten i en kringgående rörelse mot söder. Den södra delen av palissaden var lika förfallen som resten och utgjorde inte längre något hinder för inkräktare. Kyrkan låg precis bakom den och dess kyrktorn dolde nu helt den av Elrind fruktade kastalen bakom. Sällskapet lämnade riddjuren och gick den sista biten till fots. När de närmade sig framträdde också resten av byn men av de ursprungliga byggnaderna återstod blott nedbrunna eller förfallna ruiner. Kyrkan var dock i förvånansvärt gott skick och vad som än hade drabbat Norrby så tycktes det ha skonat Cindars hus.

Legim ledde dem upp till kyrkans baksida och vidare längs den östra väggen. Väl framme vid knuten stannade han upp. Försiktigt spanade han runt knuten och vände sig sedan mot Elrind.

”Närmare än så här kommer vi inte utan att synas”, sade han och drog sitt svärd. ”En strid tycks ha rasat utanför kastalen. Jag ser ett tiotal skelett på marken, flera med vapen och rustning.”

”Lita inte på att de ligger kvar”, mumlade Elrind till svar. ”Vår fiende besitter starka och mörka krafter. Han har återvänt från de döda och kan mycket väl ha fört sina tjänare med sig. Ser du någon ingång?”

”Det finns en stängd port i väster”, svarade Legim, ”men den sydöstra sidan tycks ha rasat. Kanske kan vi ta oss in genom bräschén. Den kan inte vara mer än femtio steg bort. Tjugofem om vi springer.”

”Tjugofem steg således, för springa det måste vi. Likväl kommer de att kännas som tusen men det är vår väg. Ni, barn, kan inte längre bistå oss utan måste stanna här.”

Minn protesterade våldsamt. ”Låt mig följa med!” bad hon. ”Låt mig bära...”

”Tiden är inte mogen för det”, avbröt besvärjaren bryskt. ”Jag uppskattar din vilja”, tillade han med mjukare stämma, ”men endast i yttersta nödfall vill jag släppa lös de krafterna bortom min kontroll.”

”Men låt mig åtminstone få ha det hos mig så länge!” bönföll hon. ”Jag lovar vad som helst.”

”Ja, ja”, mumlade Elrind som om Minns ord bekräftade hans tankar men han skakade på huvudet och dolde i sin kåpa skinnpåsen för Minns blick. ”Jag måste själv ta det ansvaret.” Han vände sig mot Ale. ”Ta väl hand om henne”, sade han med egendomlig röst.

Ale tog tvekande Minns hand och kände hur hon darrade i hela kroppen. Hon lydde dock och stod kvar när Legim och Elrind fortsatte runt knuten.

Från deras plats vid kyrkans knut kunde Ale blicka bort mot den hotfullt ruvande kastalen. Regnet hade tilltagit och de två syntes blott som skuggor i skyfallet rusandes mot sitt mål. Legim var den snabbare av dem men höll tydligt in stegen för att inte lämna Elrind för långt bakom sig. Plötsligt såg Ale att de inte längre var ensamma där ute. På båda sidor om dem syntes rörelser och magra skepnader tycktes resa sig upp. Till sin fasa insåg Ale att det verkligen var de till synes döda skeletten som fick liv. De påminde honom om de kringresande marionettestrar som ofta sattes upp av det vandrande folket när de passerade Gylde. Med osynliga trådar brukade teaterfolket ge liv till sina dockor och spela upp skådespel som roade såväl stora som små. Döden förekom ofta i form av ett grinande skelett och med sina ryckiga rörelser och klapprande steg såg den precis ut som de skelett Ale nu såg.

Men detta var inte några dockor och om någon styrde deras rörelser så inte var det med trådar i alla fall. Flera av dem bar svärd och yxor som visserligen var rostiga och trubbiga men såg nog så farliga ut. En av dem gjorde ett utfall mot Legim som dock enkelt avvärjde hugget. Krigaren svarade med ett mäktigt hugg som skilde kraniet från kroppen. Skelettet fortsatte dock att kämpa och först när Legim med ännu ett hugg krossade ryggraden föll det ihop i delar som rörde sig krampaktigt.

Kampen hade bara varat ett par ögonblick men det hade räckt för att flera skelett skulle komma inom räckhåll. En blix lyste plötsligt upp platsen för kampen men Ale kunde inte avgöra om den kom från himlen eller från någon annanstans. Ytterligare två skelett föll men bakom dem kom det fler och fler och de som saknade tillhyggen plockade upp sina fallna stridskamraters vapen.

Legim och Elrind var nu helt omringade av skelett och Ale kunde knappt se dem längre. Däremot hörde han hur Elrind skrek något med en röst där smärta

och vrede blandades. Ögonblicket efter trycktes två skelett närmast kyrkan bort av Legims stora sköld. Krigaren banade nu väg för en reträtt och efter honom kom Elrind med ena handen för sina ögon och andra handen i ett fast tag kring Legims bälte. Vid kyrkogrinden vände sig Legim om, föste in Elrind och fällde ännu ett skelett genom att med ett svärdshugg krossa dess höftben.

”Öppna kyrkoporten!” befalldes Elrind.

Ale såg förfärad hur blod rann från besvärjarens ögon och lydde kvickt utan vidare frågor. Alla fyra snubblade in i kyrkan varvid Legim raskt slog igen porten bakom dem. Ale hjälpte honom att barrikadera den medan Minn sökte ta hand om Elrind. Nu var dock vreden större än smärtan och han slog irriterat ifrån sig Minns försök.

”Du vågar förhäxa mig - Elrind!”, utbrast han harmset. ”Du tror dig säker i skydd av din sten och dina skelett. Vänta bara tills vi möts öga mot öga, då ska vi få se vems magi som är starkast, då ska du bli varse vem du stungit haver...”

”Dina ögon...”, försökte Minn med en röst fylld av oro.

”Bekymra dig inte om dem, flicka”, sade Elrind. ”Ett simpelt trick från den lägsta av magins skolor. Men i likhet med de flesta av deras trick är detta inte beständigt och jag kommer inte att låta mig överraskas av det en gång till. Han må ha vunnit det här slaget men han har inte vunnit kriget.”

”Skeletten drar sig tillbaka”, avbröt Legim. ”De tycks inte vilja angripa kyrkan.”

”Naturligtvis är det så”, svarade Elrind. ”Det handlar inte om vilja utan om förmåga. Tvivelsutan styrs de odöda av det andra av Khendirs armband, av det guldarmband som vi söker och som skuggan från gravvalvet nu är i besittning av. Armbandens och kyrkans krafter är inte stöpta i samma form utan motverkar varandra. Armbanden måste ha skapats genom en urgammal magi, äldre än själve Cindar.”

”Är det onda krafter i armbanden?” frågade Minn som plötsligt blivit väldigt blek.

”O nej”, skyndade sig Elrind att svara. ”Magin är som vilket redskap som helst, den är inte mer ondskefull än den hand som brukar den.”

”Men om armbandens krafter står i motsats till Cindar...?”

”Så är det inte”, rättade Elrind. ”Det finns många krafter i världen, de flesta okända och inte förnimbara för oss människor, som flödar parallellt med varandra.

Däremot låter de sig sällan kombineras med varandra. Det är inte konstigare än att hammaren och skruven eller mejseln och spiken inte låter sig kombineras med varandra.”

”Var det därför som prästen i byn inte delade bybornas öde?” frågade Ale som drog sig till minnes vad han och Minn hade läst i kyrkoboken i Tjärne.

Elrind vände sig hastigt mot Ale och ögonen tycktes blindheten till trots genomborra honom.

”Vad vet du om händelserna i den här byn?” frågade han skarpt.

”Jag... vi... vi råkade läsa kyrkoboken i Tjärne”, stammade Ale. ”Prästen skrev något om hur alla bybor blivit skelett utom de tre personerna i gravvalvet.”

”Varför får jag veta det först nu? Har ni männe fler hemligheter för mig?”

Om Ale hade varit modigare han velat svara med att Elrind minsann inte tvekade att hemlighålla saker men nu stod han svarslös inför besvärjarens upplammande vrede. Legim kom emellertid till hans räddning.

”Herre, vi har inte tid med det där”, sade han. ”Om Norrby präst var en av de sista överlevande i byn kanske hans kyrkobook också innehåller värdefulla hemligheter.”

”Jag tar itu med dig senare”, muttrade Elrind och vände sig sedan mot Legim. ”Du talar klokt som alltid, vän Legim. Sök boken och läs för mig.”

Legim vandrade bort mot koret och kom snart tillbaka med en tjock bok.

”Den sista sidan skrevs för fyrtio år sedan.”

”Samtida med gravvalvets förseglande alltså”, sade Elrind och nickade. ”Läs nu.”

”Det omtalas hur svartfolk gjorde råder i byn men drevs på flykten av två män från öster med magiska krafter. De presenterade sig som bröderna Angvin och Melkhor men yppade intet om sin bakgrund. Byborna bjöd dem att stanna och bo i den gamla kastalen. Dock tycks Angvin sedermera ha lämnat byn efter ett gräl med sin broder.”

Elrind nickade igen och tecknade åt Legim att fortsätta.

”Fortsättningen är mycket mörk”, sade Legim. ”Kort efter uppbrottet kommer följande notiering: Onda demoner måste ha vandrat genom byn under natten!

Fyra små barn är spårlöst försvunna och flera gravar är uppgrävda och plundrade på sitt innehåll. En orolig och misstänksam stämning breder ut sig i byn.”

”Experiment med döda, den svartaste av magiskolor”, mumlade Elrind. ”Fortsätt.”

”Stämningen i byn förvärras”, läste Legim. ”En pöbel anklagar Melkhor för svartkonst och omringar hans torn. De hotar med att bränna ned det och han tvingas fly till kyrkan. Upplevelsen ger honom ett anfall av cellskräck med kramper som följd. Med mycket möda lyckas jag lugna folket.”

”Cellskräck och kramper”, upprepade Elrind. ”Minns mina ord om motverkande krafter. Han måste ha nyttjat sitt armband för sina svarta experiment. Sannolikt var det inte pöbelns hot utan Cindars hus som orsakade hans symptom. Hur lyder fortsättningen?”

”Domedagen är här!”, läste Legim vidare. ”Ett mörker vilar över byn. De döda reser sig ur gravarna och tar till vapen mot de levande. Svårt sårad flyr jag till kyrkan och beskådar från mitt gömställe maktlös denna förödelse. Varför straffar Cindar oss? Varför hjälper oss inte Melkhor med sina magiska krafter så som han gjorde förr? De döda slaktar boskapen och sätter byggnaderna i brand. De beträder dock inte kyrkans heliga mark. Jag fruktar att pöbeln hade rätt om Melkhor, ty mina ögon ser hur de döda för mat och kroppar till tornet trots att mina ögon inte ser honom så anar mina känslor att Melkhor ännu är i livet någonstans bakom dess murar.”

Det var med möda som Legim förmådde hålla sin röst stadig när byns fasansfulla öde levandegjordes för sällskapet. I sin gästfrihet hade de oskyldiga byborna bjudit in döden till sina hus och hem och ingen av dem hade skonats.

Minn blev blekare och blekare ju mer hon hörde av detta. Det hade aldrig fallit henne in hur mycket ondska det fanns i världen och i hur ondskefulla syften magi kunde nyttjas. Hennes vänstra hand gick ofrivilligt till den högra handleden, där silverarmbandet suttit, och hon gnuggade huden som för att avlägsna smuts.

”För sent blev du varse sanningen, arme präst”, sade Elrind lakoniskt. ”Var detta slutet?”

”Nej”, svarade Legim, ”det finns en sista, svårläst notering. Det förefaller som om prästen plågades svårt av smärtor i sitt sår. Likväl kämpade han för att nedteckna sin sista vittnesbörd till omvärlden. Angvin återkom tydligen till byn några dagar senare. Med magiska krafter fällde han skeletten och nådde fram till

kastalen. Hans broder Melkhor kom då ut och mötte honom. Prästen kände emellertid inte igen Melkhor annat än genom det guldarmband som han bar, ty hans blick var tom och han tycktes sedan länge ha passerat galenskapens gräns. Det verkar som om Angvin försökte tala med sin broder men utan att få något svar. Plötsligt tog Angvin fram sitt silverarmband och satte det på sig, varvid en kraftfull magisk strid utbröt. Prästen omtalar hur åskknallar dånade och ljusblixtar flammade. I stridens hetta raserade de delar av kastalen och det förefaller som de båda begravdes under stenmassorna. Fortsättningen är knappt läsbar men det verkar som om mörkret därpå skingrades och solen åter trädde fram. Jag tror att den allra sista raden är en tacksägelse till Cindar och därefter slutar Norrby prästs ord.”

Legim tystnade och stängde vördnadsfullt boken. Hans lyssnare satt också tysta och begrundade vad de hört. Det förflutna kastade sina mörka skuggor in i deras tid. Den ondska som en gång beseglade Norrbys öde hade nu åter väckts till liv och väntade dem bortom kyrkans skyddande väggar.

Det blev Elrind som till slut bröt tystnaden.

”Min syn börjar vända tillbaka nu”, sade han. ”Snart är jag redo att återuppta kampen.”

”I öppen strid är vi sårbara”, anmärkte Legim. ”Finns det någon möjlighet att locka ut skuggan från kastalen?”

Elrind skakade på huvudet.

”Nej, Legim”, svarade han. ”Det råder nu inga som helst tvivel om att skuggan är det sista i denna värld av den människa som en gång kallades Melkhor. Han har mött döden en gång och fruktar dess kalla grepp mer än något annat. Han kommer inte att ta några som helst risker och inte sky några som helst medel. Hela hans medvetande är uppfyllt av blott en sak - att klamra sig fast vid den skugga som nu är det enda han känner som liv.”

”Det låter som en fruktansvärd tillvaro”, sade Minn med ett styng av medlidande.

”Det är det”, svarade Elrind. ”All köttlig förlustelse är dem förnekad, materiella ting bereder dem ingen glädje och de enda känslor de förmår hysa är skräck för döden och hat mot de levande som de avundas över allt annat.”

”Varför har Melkhors skugga då stannat kvar?”

”Det är en viktig fråga som jag tyvärr inte funnit något svar på ännu. I magikerakademiens annaler finns ett antal kända fall där döda stannat kvar i en eller annan form. De rör dock alla personer som haft något ouppklarat i livet som hindrat dem från att få ro. Ni har kanske alla hört spökhistorier där döda vänt åter, ibland i det goda syftet att hjälpa sina efterlevande och ibland i uppsåt att hemsöka sina banemän och bibringa dem deras rättmätiga straff. Melkhor och Angvin tycks ju emellertid ha bekämpat varandra och mött döden tillsammans.”

Ale mindes med en rysning de ord som Angvins spöke hade fällt. Genom att öppna gravvalvet hade de ådragit sig hans vrede och han hotade nu att hemsöka dem tills armbanden återförts, vad det nu innebar.

”Men Angvin besegrade ju ensam sin broder med silverarmbandets hjälp”, försökte Minn igen och tittade bevekande på besvärjaren.

Elrind suckade djupt.

”Jag har ju sagt dig, flicka, att de krafterna ännu är för stora för dig att bemästra. Lärde du dig då inget alls av Angvins öde?”

”Har du någon bättre idé själv då?” fräste Minn tillbaka i ett återfall av respektlöshet som dock inte heller förmådde rubba Elrind.

”Hur gjorde Melkhor då?” frågade Ale i ett plötsligt infall.

”Hur sa?” frågade Elrind.

”Stod det inte att byborna omringade hans torn, precis som skeletten nu omringar kyrkan? Ändå kunde han ta sig till kyrkan.”

”Pojken har rätt”, medgav Legim. ”Såväl kastaler som kyrkor används ju i tider av hot och brukar vara förbundna med varandra. Till och med en blind person borde ha insett det.”

”Jag undanbeder mig spydiga kommentarer”, muttrade Elrind åt hans håll men Legim hade redan rest sig och börjat söka igenom vapenrummet.”

”Det finns en tunnel här”, rapporterade han, ”och den leder mot kastalen.”

”Tänk om den också är bevakad”, sade Ale.

”Den risken får vi ta”, svarade Elrind. ”Låt oss hoppas att Melkhor förträngt existensen av denna tunnel. Hans minnen av den torde trots allt vara allt annat än goda.”

Legim var tillbaka vid Elrinds sida.

”Herre, er syn...?” började han.

”... är fullt tillräcklig”, svarade Elrind och sköt ifrån sig Legims utsträckta hand. Förbered facklor. De kan behövas såväl mot mörker som mot skuggor.

”Ska vi också bära facklor?” undrade Ale.

”Hör då ingen längre på vad jag säger”, sade Elrind uppgivet. ”Ni håller er borta från tunneln tills vi är tillbaka. Är det uppfattat?”

Varken Ale eller Minn svarade men deras miner tävlade med varandra i trumpenhet och sade mer än vad ord förmådde.

”Som sagt, min syn är fullt tillräcklig”, inskräpte Elrind och tog ett hotfullt steg mot dem men Legim klev hastigt emellan.

”Herre, vi kan inte dröja. Vår fiende är inte överksam.”

”Jag tar hand om er senare”, sade Elrind och grep en av Legims facklor.

Hela sällskapet gick ut i vapenrummet. I ena hörnet hade Legim sopat undan rester av sedan länge ruttnat hö och blottat en nu öppen lucka i golvet. Från öppningen kom det en lätt unken doft som tydde på att den inte hade använts på länge. Rostiga järnkrampor ledde ned i en trång tunnel som sträckte sig norrut mot kastalen. Legim hade dock tagit det säkra före det osäkra och fäst ett rep vid öppningen som han nu använde för att ta sig ned. Elrind följde snabbt efter och hukande smög de två in i tunneln, ut ur Ales och Minns blickfång. Ljudet av deras steg ekade snabbt bort och snart försvann också skenet från deras facklor. Ale och Minn var ensamma kvar i kyrkan utan vetskap om Elrinds och Legims vidare öden.

12. Uppgörelser

”Ingen fiende är farligare än den du inte känner. Sträva därför alltid att lära känna din fiende, dess styrkor, dess svagheter och dess position. Nyttja sedan kännedomen till att slå till i rätt tid, på rätt plats och med rätt medel.”

Ur general Ranulfs bok *Kriget som konst*, nyttjad i kungliga cindariska arméns officersutbildning

Minn gick fram till ett fönster varifrån hon hade utsikt över tornet och de patrullerande skeletten. Regnet hade lättat något och hon kunde nu studera detaljer i den hårt ansatta byggnaden. Dess sydöstra del hade mycket riktigt rasat men bara vid tornets fot. De övre våningarna var fortfarande delvis eller helt intakta och det hela såg ut som ett träd där skogshuggaren inte avslutat sitt arbete. Minn fick intrycket att tornet lutade och undrade varför den inte hade fallit omkull för länge sedan. Jänte kyrkan var detta den enda byggnaden i byn som uppförts i sten. En gång i tiden hade det funnits fönstergluggar men de var nu igenmurade. Hade Melkhor redan i livet skytt ljuset så mycket att han låtit mura igen dem?

Minns tankar gick till den rolösa skugga som dväljdes i mörkret innanför tornets murar och som nu inväntade Elrinds och Legims ankomst. Vem skulle segra i den kampen? Vad skulle det bli av henne och Ale om skuggan segrade? Skulle silverarmbandet i så fall gå förlorat för henne. Minn insåg hur självisk tanken var och slog bort den. Istället försökte hon fokusera på skeletten, som ju trots allt var deras närmaste fara. De stod nu stilla och stirrade med tomma ögonhålor mot kyrkan. Marionettdockor hade Ale barnsligt liknat dem vid. Så lite han förstod om de krafter som fick dem att röra sig och som hon kunde se men inte han...

Plötsligt slog det Minn att skelettens rörelser hade upphört. Till för bara ett ögonblick sedan hade de patrullerat men nu stod de blickstill. Kunde det vara så att deras skapare distraherades av Elrinds och Legims intrång och därför inte gav dem några befallningar? Så måste det naturligtvis vara. Hade inte Elrind sagt något om att hans magi visserligen kunde manipulera döda ting men inte frammana nya ting, än mindre skapa liv? De här skeletten var inte levande, de styrdes av sin

skapare som... ja, som marionettdockor. Utan sin skapares befallningar var alla trådar avklippta och skeletten inte farligare än vilka döda ben som helst.

”Ale!” ropade hon. ”Kom! Nu har vi chansen att komma in i tornet.”

Ale rusade fram till hennes sida.

”Men skeletten är ju kvar”, invände han.

”De är harmlösa, tro mig.”

Ale tittade klenetroget på henne.

”Är du säker på det?” frågade han.

”Stanna kvar då om du inte törs följa med”, svarade hon utmanande. ”Jag tänker gå i alla fall.”

”Vänta!” ropade Ale. ”Elrind sa ju att vi inte fick lämna kyrkan.”

”Elrind sa att vi inte fick gå in i tunneln och det gör vi inte”, genmälde hon.

Utan att invänta vidare svar öppnade hon kyrkoporten och klev ut. Ale hann inte stoppa henne men upptäckte att hon faktiskt hade rätt - skeletten rörde sig inte när hon gick förbi dem och tycktes inte alls bry sig om hennes närvaro. Efter viss tvekan rusade han efter henne men han hade svårt att släppa de grinande skeletten med blicken och höll sig på betryggande avstånd från dem. Var det verkligen döda bybor som hade väckts till liv igen? Hade de en gång skött sina åkrar på dagarna och umgåtts på kvällarna tills döden oförhappandes kommit över dem? Mindes de något av sina tidigare liv och sörjde de sitt nuvarande öde? Elrind hade inte berättat muntra saker om de skuggor och spöken som inte kunde vila i frid och Ale undrade om detsamma gällde dessa skelett. Minn tycktes veta mer om dem, hur hon nu kunde göra det.

Det var mycket han ville fråga henne och prata med henne om men på sistone hade det funnits få tillfällen därtill och detta var sannerligen inte ett av dem. Skulle det komma fler tillfällen? De senaste dagarna hade det känts som om en osynlig mur hade börjat byggas mellan dem. Visst hade hon förr varit retsam och överlägsen men hon hade alltid lyssnat och det hade känts som om hon hade brytt sig om honom. Nu tycktes hon bry sig mer om Elrind och det där fördömda silverarmbandet. Hur hade det blivit så här?

Under tiden hade Minn kommit fram till kastalens raserade del och hon spanade in i dunklet bortom rasmassorna. Den nedre våningen dominerades av ett

stort rum. Ett antal dörrar ledde antagligen till mindre rum medan en trappa längs den bortre väggen vindlade sig uppåt. Genom bräschen kunde hon också se upp i den andra våningen, där trappan tycktes fortsätta uppåt. Av Elrind och Legim syntes inga spår.

Långsamt började det gå upp för Minn hur obetänksamt hon hade handlat. Det hade känts så självklart att springa till tornet när skeletten var inaktiva men nu var hon rådvill. Hon, som alltid brukade vara så förutseende, hade ingen aning om vad hon nu skulle ta sig till. Vad skulle de göra om skuggan åter framträdde? De hade ju inga vapen, ja inte ens något ljus. Tänk om tunneln inte ens ledde fram till tornet och om Elrind och Legim hade återvänt till kyrkan. Då skulle de få möta skuggan ensamma!

Ale var nu framme vid hennes sida.

”Vad gör vi nu då?” frågade han.

”Vi går in förstås”, svarade Minn med ett tonfall som hon hoppades skulle låta självsäkert.

”Ska vi ropa på Elrind och Legim?”

”Nej, det är nog säkrast att vi är tysta så att vi inte röjer vår närvaro för den där skuggan.”

De smög sig förbi rasmassorna in i själva kastalen. Det var mörkt men bräschen gav dem tillräckligt med ledljus för att ta sig fram. Från tornets övre delar hördes trippande ljud men det gick inte att avgöra om det var steg eller bara regnet som föll mot taket. Ale styrde först stegen mot trappen men Minn tecknade åt honom att de borde undersöka en av dörrarna först. Den visade sig leda till vad som en gång hade varit ett förrådsrum och till Minns lättnad fanns det en öppen lucka i golvet. Elrind och Legim hade alltså också kommit in men var fanns de nu?

Ale kastade en snabb blick på rummet i övrigt. Här fanns diverse illa medfarna tunnor och lårar men vad de än hade innehållit en gång i tiden så hade tidens tand förstört det. I ett hörn låg också rester av vad som såg ut som sönderslagna möbler men ingenting som de kunde ha användning för. Han ryckte på axlarna och de lämnade rummet.

Nöjd med vad de hade funnit på denna våning nickade Minn mot trappan och de smög försiktigt uppåt, Ale i täten och Minn med en hand på hans axel. Trappan var täckt och följde ytterväggens krökning åt höger. De hade bara tagit ett par steg

då de upptäckte ett fladdrande ljussken framför dem. Ale tvekade men Minn manade honom vidare.

”Ju mer ljus, desto färre skuggor”, viskade hon.

De fortsatte uppåt och kom till en liten avsats. Det fladdrande ljusskenet kom från en fackla som hade stuckits in i en spricka i väggen. Framför dem fortsatte trappan uppåt men delar av väggen och trappan hade följt med i det ras som hade ändat brödernas liv den där ödesdigra dagen. Till höger öppnade sig ett valv och bortom det skymtade ett rum med dörrar till höger och vänster. Inte heller här fanns det några tecken på liv.

”Tror du att det är en av Legims facklor?” frågade Ale tyst.

Minn nickade och Ale tog tag i den för att försöka lirka loss den.

”Låt den vara”, viskade Minn. ”Jag tror att den sitter där för hålla skuggan borta.”

”Desto större anledning för oss att ta den med oss”, svarade Ale.

Minn ångrade än en gång att hon inte tänkt på att ta med sig ljus men kunde inte gärna säga emot Ale. Ale tvekade inför trappan. Den såg allt annat än säker ut och ett fall mot rasmassorna nedanför kunde sluta mycket illa. Med Minns samtycke gick han istället mot valvet och den vänstra dörren. Bakom den öppnade sig ett kvartscirkelformat rum med ett skåp, ett bord och en stol samt en eldstad på vilken det stod en gryta. I rummets borte ände fanns en dörr till höger. Rummet såg inte ut att ha använts på många år. Om nu skuggor levde av något så inte var det mänsklig föda i alla fall.

Ale och Minn gick snabbt vidare till nästa dörr, som visade sig leda till ännu ett förrådsrum med likaledes förstört innehåll. I rummets motsatta ände fanns det en ny dörr som ledde till ett till kvartscirkelformat rum spegelvänt mot det föregående. Rummet var inrett med en eldstad, en klädkista, en säng och ett litet bord. Det var dock lika oanvänt som det föregående och det var bara alltför uppenbart att den varelse som numera huserade här inte längre hade några mänskliga behov.

Ale noterade att sängen en gång hade varit en våningssäng men att den övre sängen tycktes ha avlägsnats med grova och klumpiga yxhugg. Hade Angvin och Melkhor en gång broderligt delat detta rum? Vilken missämja hade i så fall inträtt mellan dem som fått den ene brodern att lämna deras gemensamma hem och den andre brodern att så brutalt avlägsna alla spår efter honom? Han vände sig mot

Minn men hennes uppmärksamhet var helt och hållet inriktad på en tavla som hängde på den motsatta väggen.

Tavlan föreställde ett skogigt bergslandskap sett från luften. En smal hängbro ledde över ett stort stup och en stig ledde till en kulle med sju resta stenar i en ring och ett stenbord i mitten. Jämfört med de vackra kyrkomålningarna hemma i Gylde var den här ganska klumpigt utförd och Ale kunde inte förstå vad Minn fann så märkvärdigt med den här.

”Andarnas hemvist”, viskade hon för sig själv.

”Vad sa du?” frågade han.

”Andarnas hemvist”, upprepade hon. ”Det står ju här.” Hon tog ned tavlan och pekade på en text på baksidan.

”Men... hur...?” började Ale men avslutade inte frågan. Han hade velat fråga Minn hur hon kunnat känna till namnet på platsen redan innan hon hade vänt på tavlan men han hade en känsla av att han inte ville veta svaret.

Istället öppnade han dörren i rummets borte ände och som väntat hade de nu gått runt hela tornet och var tillbaka där de började vid valvet och trappan.

Ännu hade de inte sett några spår av Elrind och Legim. De måste alltså ha tagit risken att gå uppför den skadade trappan. Ale satte foten på det första trappsteget och förde försiktigt över sin tyngd till den. Trappan verkade hålla och om Elrind och Legim hade lyckats gå uppför den så borde han och Minn lyckas. Han försökte hålla blicken inåt och låta bli att titta åt det gapande hål som öppnade sig på hans vänstra sida. I Gylde hade han balanserat på taknockar högre upp än så här men då hade han varit utom räckhåll för stadsvakten. Vad skulle han göra om den där skuggan anföll honom nu?

Efter vad som kändes som en evighet kunde Ale sätta foten på det sista trappsteget. Han svettades ymnigt och stannade för att lugna sitt bultande hjärta. Minn hade bara varit ett par steg efter honom och var snart uppe hon med. Den här våningen såg ut som den de precis hade lämnat med ett valv och bortom det ett par dörrar. Däremot slutade trappan här så kanske hade de nått den högsta våningen nu. I så fall måste Elrind och Legim finns här någonstans men var de i livet fortfarande?

Medan de stod där och funderade om de skulle våga öppna någon av dörrarna och i så fall vilken så hördes plötsligt ljudet av metall mot metall. Någonstans på

våningen hade en strid precis brutit ut! Ljudet följdes nästan omedelbart av en dånande knall och den ena av dörrarna slogs upp med en kraft som fick dess gångjärn att brista. Genom dörröppningen kunde de se hur Elrind backade mot dem, vilt fåktande med sin stav i den ena handen och en fackla i den andra. Det fladdrande skenet från Elrinds fackla lyste upp rummet han stod i med undantag av en mörk fläck alldeles framför honom. Det var en oformlig fläck av koncentrerat mörker som svävade fram över golvet och som inte ens fackelskenet förmådde tränga igenom. Luften mellan den och Elrind gnistrade och sprakade och då och då kom nya knallar som fick endera kombattanten att backa. Legim syntes dock inte till.

Ale och Minn vågade inte röra sig, rädde att störa besvärjarens koncentration. Vad skulle väl de kunna åstadkomma mot den hemska skugga som han kämpade mot? De såg hur Elrind svepte sin stav i en vid rörelse som föreföll få skuggan att blekna en aning samtidigt som han med en mörk, guttural stämma uttalade ord på främmande tungomål. Men ögonblicket efter tog han sig för bröstet och sjönk ned på knä. Han försökte rikta staven mot sin motståndare men orkade inte få upp den utan föll livlös ihop. Från den nattsvarta skepnaden slog en utlöpare ut som tycktes sträcka sig mot den fallne besvärjaren.

”Nej!” utbrast Minn och rusade huvudstupa in i rummet. Skuggan stannade upp ett ögonblick som om den tvekade och i samma ögonblick slogs den andra dörren upp. Genom den rusade Legim, beväpnad med svärd och fackla. Han blödde ymnigt från ett sår nära ögat och det såg ut som om han endast med möda kunde stödja sig på ena foten. Han kastade en hastig, förvånad blick på Ale men tillät sig inte att distraheras utan fortsatte in i rummet där hans herre hade kämpat. Med facklan gjorde han ett utfall mot skuggan och ett isande skri som av smärta hördes från den.

Under tiden hade Minn böjt sig ned vid Elrinds sida och ur skinnpåsen i hans bälte tagit ut silverarmbandet. Med det tryckt mot sitt bröst rusade hon ut ur rummet igen. Från skuggan hördes ett nytt isande skri men den här gången verkade skriet vara fullt av vrede. Legim trycktes som av en osynlig hand ut ur rummet men han höll sig på fötterna och hindrade med svängande fackelrörelser skuggan från att ta sig förbi honom.

Plötsligt skakade hela tornet till och golvet under dem gav vika. Ale och Minn försökte gripa tag i något för att hålla sig kvar men förgäves. Legim höll fast i sina

vapen och till och med i fallet försökte han attackera sin motståndare. Huvudstupa föll de tre ned mot rasmassorna vid kastalens fot.

Ale lyckades landa på fötterna och klarade sig med skrapsår på armar och knän. Minn klarade sig inte lika bra utan stukade foten illa i fallet. Legim föll tyngst och blev liggande orörlig. Raset rörde upp ett tjockt dammoln och för ett par ögonblick kunde varken Ale eller Minn se någonting. Däremot kände de en isande kyla omkring sig och förstod att den ondskefulla skuggan fortfarande var efter dem.

Desperat såg sig Ale om efter något att försvara sig med. I fallet hade han tappat sin fackla men bredvid honom låg Legims trasiga ryggsäck. Den hade gått sönder i fallet och dess innehåll låg nu utspritt bland rasmassorna. Han kände igen ett föremål som den silverdolk som Legim hade tagit från Angvins grav. Bredvid honom skrek Minn till och Ale såg hur den svarta skuggan sträckte sig över henne och tycktes hota att uppsluka henne. Utan att ge sig tid att tänka grep Ale dolken och stötte den med all sin kraft mot skuggans centrum. Det klingande ljudet av metaller som möttes hördes och skuggan gav upp ett fasansfullt skri. En isande kyla genomför Ales arm. Det svartnade för hans ögon och silverdolken föll ur hans grepp. Den dunkla skepnaden vände sig nu mot honom istället och en svart tentakel sträckte sig mot hans hjärta.

Plötsligt blåste en kall vind förbi honom och från skepnaden ovanför honom kom ett ljud som lät som is som krossas. Samtidigt hördes en djup, mässande röst. För ett ögonblick trodde Ale att det var den gamle abboten som talade. Hade det hela bara varit en ond mardröm? Ale såg framför sig hur han skulle öppna ögonen och finna att han befann sig i klosterkyrkan hemma i Gylde, att han som vanligt hade somnat under en av abbotens predikningar och nu vaknade lagom för att ta emot bannor och förebråelser.

Men han togs snabbt ur den villfarelsen ty när han öppnade ögonen var den mörka skuggan fortfarande över honom. Men den var inte längre lika mörk utan han kunde se igenom den. Bakom den såg han Minn och bortom henne skymtade han två manshöga skepnader som tycktes honom bekanta. Det gick runt i huvudet på honom. Var hade han sett dem förut? Luften kring skuggan sprakade och det såg ut som om skuggan höll på att dras isär och dess mörker skingras. Ett nytt isande skri hördes men den här gången som ett eko som långsamt dör ut. En kall vindpust drog förbi och med den försvann inför Ales ögon det sista av det som en gång hade varit Melkhor, son av Khendir, för alltid från vår värld. Ett klingande ljud hördes av något som föll i marken och sedan blev allt åter tyst.

De två männen kom långsamt men bestämt närmare. De var båda iförda mörka kåpor, den ena prydd med vita månar och den andra av det enkla slag som präster brukade bära. Ales hjärta stannade nästan när han insåg vem den förste mannen var. Det gick inte att ta miste på hans vaksamma blick, kroknäsa och pipskägg. Mannen var ingen annan än Elrinds fiende Sorogon! Den andre mannen var klent byggd och tunnhårig. Under normala omständigheter var hans fårade, skägglösa ansikte säkert mycket mildt och förtroendeingivande men nu bar det blott vittnesbörd om den uppjagade sinnesstämning han befann sig i. Varför gjorde en god präst gemensam sak med den ondskefulle Sorogon?

Svartkonstnären klev lugnt upp bland rasmassorna, böjde sig ned och plockade upp några föremål från marken. Så vitt Ale kunde se var det ena den bok som Minn hade tagit från hans vagn när de först träffade honom. Kanske hade den också legat i Legims ryggsäck? De andra föremålen såg ut som ett gyllene armband och en svart dolk. Hade Legim burit på dem också eller hade de fallit från Melkhors borttynade skugga?

Prästen däremot skyndade sig fram till Legim och tycktes oroligt granska hans sår. Oron förbyttes dock snabbt i lättnad och han lade sin hand på krigarens panna. Med slutna ögon mässade han något och det såg ut som om Legims ansikte återfick lite av sin färg.

Under tiden hade Sorogon fått syn på Minn och något måste ha fångat hans intresse för han fick väldigt bråttom åt hennes håll. Minn försökte dra sig undan men hindrades av smärtorna i sin skadade fot. Ale grep instinktivt tag i den tappade silverdolken och ålade snabbt till hennes sida. Med darrande hand riktade han det enda vapen som stod honom till buds mot den annalkande svartkonstnären.

”Kom inte närmare”, sade han med ett tonfall han hoppades skulle låta morskt.

Sorogon tvekade först ett ögonblick men brast sedan ut i ett hest skratt.

”Mod och dumdristighet går ofta hand i hand, pojke lilla”, sade han. ”Har du det mod som krävs för att sticka den där lilla nålen i Sorogon svartkonstnären?”

”Han är inte ensam”, röt en barsk röst en bit ifrån dem.

Det var Legim som hade återfått medvetandet och lagt en pil på sin bågsträng. Prästen stod rådvill kvar vid hans sida och tittade från den ene till den andre. Sorogon gav Legim en kall blick.

”Jag känner dig och dina likar, krigare”, sade han lugnt. ”Du tror dig modig men kring din hals hänger den tunga kvarnsten som du kallar heder. Vet att du hade mött döden om jag inte hade klivit emellan. Vågar du dräpa den man som räddade ditt liv? Så varsågod, jag står framför dig utan vapen och utan rustning!”

Svartkonstnären gav honom ett utmanande leende och väntade på hans svar. Legims hand darrade men pilen lämnade inte bågsträngen.

”Förbannelse över dig, svartkonstnär!” rasade Legim. ”Min heder må förbjuda mig att lägga en hand på dig men samma heder förbjuder mig att överge de barn som jag har tagit under mitt beskydd. Tvinga mig inte att välja mellan dessa två vanhedrande handlingarna, ty i det valet väger ditt liv lätt.”

Sorogons leende lämnade hans ansikte men han vände lugnt ryggen åt krigaren.

”Jag tar inte det jag vill ha”, sade han, ”jag får det.” Han vände sig åter till Minn.

”Flicka lilla”, sade han med en oväntat len stämma. ”Tvenne gånger har du tagit något som inte tillhör dig. Formelsamlingen har jag nu fått tillbaka och jag är beredd att förlåta dig dina handlingar om du ger mig tillbaka också silverarmbandet.”

Minns ögon var fortfarande tårade av smärtan i hennes fot men glöden hade inte lämnat dem.

”Det tillhör inte dig utan Elrind!” väste hon.

”Säg, var är då din Elrind?” frågade Sorogon med samma lena stämma.

”Han är här”, avbröt en röst bakom Minn.

Ut ur tornet stapplade Elrind, tungt stödd på sin stav men med ett bestämt ansiktsuttryck. Sorogons självsäkra min förbyttes för ett ögonblick i överraskning men han återvann snabbt fattningen.

”Elrind”, sade han. ”Jag trodde att du fortfarande var vilse bland skuggorna.”

”Och jag trodde att du fortfarande flydde från demoner”, replikerade Elrind kallt.

Han klev fram till Minn och klappade henne faderligt på axeln.

”Du har burit en tung börda på dina axlar idag, Minnea”, sade han. ”Låt mig nu lätta den.”

Han sträckte fram en öppen hand mot henne och väntade. Minn förstod vad han menade och tog motvilligt fram silverarmbandet. Hon tittade länge på det som om hon inte ville skiljas från det men Elrind väntade lugnt och tålmodigt med ett milt och overseende leende på läpparna. Till slut räckte Minn över armbandet till honom och han stoppade hastigt in det i sin skinnpåse igen. De två magikerna stirrade tysta på varandra. Det kändes som om luften kring dem tjocknade och de närvarande kippade efter andan.

”I Cindars namn, hör genast upp!” hördes en kraftfull stämma. Det var prästen, som för första gången tog till orda, och hans anlete var rött av vrede. ”Armbanden är ondskans redskap och tillhör inte någon av er. De måste föras utom räckhåll för människor på det att deras ondskefulla krafter inte skola återuppväckas.”

Elrind och Sorogon gav honom avmätta blickar och i deras ansikten syntes bara förakt. Prästen tycktes komma av sig.

”Herr Sorogon”, fortsatte han. ”Ni lovade ju mig. Ni sade ju att ni kände till varifrån armbanden kommer och varåt de kan föras åter.”

Svartkonstnärens smala läppar formade ett leende som i Ales ögon såg allt annat än naturligt ut.

”Ja, så sade jag och till skillnad från andra håller jag mig till sanningen.” Han vände sig åter till Elrind.

”Elrind, min gamle vän, inte ska väl vi låta dessa armband komma emellan oss. Två söner och två armband lämnade den store Khendir efter sig. Hur följdriktigt är det då inte att Gyldes två främsta magiker förvaltar hans arv och återupptar hans söners värv?”

”Du talar med samma kluvna tunga som alltid”, svarade Elrind bittert. ”Sluta upp med gåtorna och tala klarspråk istället!”

Sorogon bugade ironiskt.

”Nåväl”, fortsatte han, ”armbanden är blomman av den store Khendirs kunskap men roten därtill är det mytomspunna Andarnas hemvist och det lika mytomspunna Andarnas sällskap.”

Elrind spärrade upp ögonen och även Minn ryckte till.

”Är detta ett av dina vanliga knep, Sorogon?”

”Seså, min gamle vän, spela inte okunnig nu. Jag fick mina aningar för länge sedan och pusselbit efter pusselbit har sedan dess fallit på plats. Hur stor Khendir än var så är det föga troligt att han ensam förmådde skapa armbanden. Men denna ödsliga avkrok befinner sig långt ifrån Cindarells magikerakademier. Alltså måste han ha verkat i ett hemligt magikersällskap.”

”Khendir verkade i en tid då det cindariska hovets hand var starkare och få magikerakademier tilläts bedriva sin forskning offentligt”, genmålde Elrind.

”Förvisso, och alla de hemliga magikersällskapen upplöstes långt innan de ödesdigra händelserna i den här byn. Alla utom ett - Andarnas sällskap, om vilket de sista ryktena upphörde ungefär samtidigt som Khendirs söner mötte döden. Vidare så hann Khendirs söner aldrig tala om sig i världen, trots de krafter som de måste ha besuttit genom sina armband. Det tyder på att avståndet mellan deras död och deras faders död måste ha varit litet, såväl geografiskt som tidsmässigt. Slutsatsen blir att Khendir och hans söner verkade i Andarnas sällskap och att Andarnas hemvist ligger någonstans i denna del av Cindarell.”

”Hypoteser”, avfärdade honom Elrind. ”Var är det slutliga beviset?”

Med en överdrivet dramatisk gest plockade Sorogon fram den svarta dolk som Ale sett honom stoppa på sig. Den var tillverkad i en kolsvart, okänd metall och dess blad var försedd med taggiga utlöpare.

”Skåda denna offerdolk, tillverkad i Andarnas hemvist och försedd med Andarnas sällskaps sigill, det heliga heptagrammet.”

Ale tittade på sin dolk och upptäckte att den också var försedd med en inskription i form av en sjuuddig stjärna omgiven av en cirkel. Sorogon gav Elrind ett överlägset leende och inväntade besvärjarens svar.

”Kom!” sade Elrind kort. ”Låt oss diskutera detta närmare i enrum.”

”Präst, tillse de skadade så länge”, sade Sorogon och följde Elrind in i tornet.

Legim, Ale och Minn stannade kvar, förbluffade inför denna åsyn. De hade inte förstått mycket av samtalet men resultatet tycktes vara att de förr så bittra fienderna Elrind och Sorogon ämnade göra gemensam sak. De tre vände sig mot prästen men han såg lika frågande ut han. För en stund gjorde ingen någonting, osäkra som de var på vad som borde eller kunde göras.

Till slut försökte Minn resa sig men föll ihop igen och det bröt de övrigas förtrollning. Ale och Legim skyndade till för att stötta henne och även prästen

rusade fram. Han tecknade åt de andra att backa undan, lossade försiktigt remmarna på Minns känga och drog av den från hennes fot. Fotleden var kraftigt uppsvullnad och det var ett under att hon var så behärskad som hon ändå var. Prästen slöt åter ögonen och lät handflatorna löpa längs foten och benet. Från hans läppar steg en låg, mässande röst och Minn kände hur en värme spred sig från hans händer och in i henne. Chocken från fallet och smärtan från foten avtog långsamt och ersattes av en behaglig och avslappnad känsla. Hon tittade på foten igen och såg att svullnaden med ens hade lagt sig. Prästen öppnade ögonen och gav henne ett milt leende.

”Med Cindars hjälp har gjort vad jag har kunnat, mitt barn”, sade han. ”Vila dig nu och låt kroppen göra resten.”

”Många djupa sår har jag fått under mina vandringar i Cindarell”, sade Legim, ”men aldrig har jag sett några läkas så hastigt. Vi är er stort tack skyldiga, mästare...?”

”Thireck är det namn jag bär”, svarade prästen. ”Thireck av Tjärne och bypräst sedan mina ynglingaar.

13. Bekännelser

”När du lyfter en sten från ditt bröst, var aktsam med var du lägger den.”

Gammalt cindariskt ordspråk

Sällskapet tystnade förbluffat. Tjärne präst? Densamme som för fyrtio år sedan funnit Khendirs söner, begravt dem i gravvalvet och nedtecknat sin vittnesbörd i den kyrkobok som Ale och Minn hade läst.

”Men då var det alltså du som...?” började Ale och insåg för sent att han höll på att försäga sig.

”Ja”, svarade Thireck som om han hade läst Ales tankar. ”Det var jag som bevittnade ondskans utbrott i denna fördömda by och det var jag som sökte spärra in densamma i det gamla gravvalvet. I fyra sekler har jag burit på denna hemlighet och i fyra sekler har jag sökt skydda den med lögner och förbannelser. Gamla och djupa är de sår som ni nu rivit upp inom mig.”

De tre runt honom hade inget att bemöta denna anklagelse med utan tittade skamset ned i marken. Istället fortsatte prästen sin bekännelse med smärta i rösten men också lättnad, som om en tung sten nu fallit från hans bröst.

”Jag minns den dagen som om det var i går. Angvin kallade han sig, den bleke och bräckligt byggde yngling som kom till min kyrka. I hans ansikte kunde jag bara utläsa godhet men likväl kände jag det som om han bringade ondska till oss. Han var mycket upprörd och det tycktes mig som om han plågades av samvetsqual. Rykten om en förbannelse i Norrby hade då gått i flera dagar och ingen som begav sig dit återvände igen. Angvin bekände för mig att han och hans bror bar skulden för denna förbannelse men mer ville den arme mannen inte berätta. Jag förundrades över vilken tung hemlighet som ödet måste ha lagt på hans unga axlar men jag tilläts inte lätta hans börda. Trots mina varningar begav han sig ensam till den förbannade byn för att, som han sade, tala sin bror till rätta. När inte heller Angvin återvände kunde jag inte längre rygga för min plikt utan begav mig hit jag också. Allt för sent kom jag dock hit, ty byn låg redan i ruiner och alla församlingsbor var sedan länge döda.”

Thireck lät en sorgsen blick svepa över den förödda byn.

”Sedan den dagen har jag ständigt undrat om jag hade kunnat göra något annorlunda, om det hade funnits något medel som kunnat frälsa byn från denna ondska eller åtminstone ha lindrat dess följder. Men i den stunden kunde jag bara tänka på att begrava ondskan på det att den aldrig mer skulle återuppväckas och hemsöka vår värld. Jag drog mig då till minnes Angvins sista önskan, att han och brodern skulle begravas tillsammans på en säker och helig plats. Jag förde därför deras kvarlevor till ett gammal och sedan länge plundrat gravvalv. Även Norrby präst lade jag där till den sista vilan. Av resten av den en gång så välmående församlingen återstod emellertid blott vitnade ben och jag kunde inte skilja död från död. Till slut lät jag försegla gravvalvet med de mest kraftfulla lås Cindarell förmådde frambringa, såväl materiella som religiösa. I fyrtio långa år trodde jag att de skulle vara tillfyllest”

Thireck suckade djupt och skakade på huvudet.

”Men så lätt lät sig alltså inte ondskan besegras. För några dagar sedan besökte den man som ni kallar Sorogon min kyrka och jag blev då varse att gravvalvet inte längre var hemligt. Jag kunde bara be om att låsen skulle hålla honom ute men när Angvin återvände till mig insåg jag att gravvalvet hade öppnats.”

”Har Angvin visat sig för dig också?” utbrast Ale. Även Legim tycktes lyssna mer uppmärksamt.

”Ja”, svarade prästen utan att visa någon förvåning över Ales inlägg. ”Hans spöke kom till mig på den tredje natten efter Sorogons besök och förklarade för mig att armbanden måste återföras till sin rätte ägare och ursprunglige skapare. Först då gick den fulla innebörden av Sorogons insinuationer upp för mig. Det var alltså inte i bröderna utan i deras armband som deras ondskefulla krafter satt.”

Minn gjorde en ansats till att protestera men höll tand för tunga och fortsatte att lyssna.

”Lyckligtvis kom Sorogon till samma insikt för morgonen därpå kom han åter till min kyrka. Han försäkrade mig om sin omvändelse och sin vilja att uppfylla Angvins önskan och tillsammans begav vi oss till Norrby. Det var så vi fann er.”

Thireck tystnade och fixerade dem med sin djupa, begrundande blick. Han hade givit dem svar och det var tydligt att han i sin tur nu förväntade sig svar. Det blev Legim som först tog till orda.

”Mitt svärd äger min herre och jag förlitar mig på hans förstånd”, sade han.

”Äger din herre då också ditt förstånd?” genmälde Thireck ogillande. ”Du har ju själv sett förödelser i denna by, du har till och med själv känt ondskan på nära håll och så när betalat med ditt eget liv för det.”

”Hur kan du vara så säker på att armbanden är onda?” avbröt Minn. ”Du känner inte dess krafter lika väl som Elrind...”

Hon avslutade inte meningen men Thireck tycktes förstå och gav henne en lång, förebrående blick.

”Lovade Sorogon att återföra armbanden?” frågade Ale. Han mindes fortfarande Angvins fruktansvärda uppenbarelse och ville inget hellre än att hörsamma dennes krav.

”Han lovade inte bara det”, svarade prästen. ”Han försäkrade mig om att han också visste hur han skulle göra det. Det är nu min förhoppning att han lyckas övertala också er herre att uppfylla Angvins önskan.”

Både Minn och Legim sökte skrida till Elrinds försvar men diskussionen avbröts av att de två magikerna åter trädde ut från kastalen och fram till sällskapet. Magikerna föreföll väl till mods och av den forna fiendskapen syntes åtminstone för stunden ingenting.

”Vi har studerat Melkhors kvarlåtenskap och lyckats lätta det förgångnas dimmor”, förkunnade Elrind stolt.

”Vad min kollega försöker säga”, lade Sorogon in, ”är att vi har läst Melkhors anteckningar.”

Elrind ignorerade inlägget.

”Låt oss först lämna denna dystra omgivning. Skuggorna må ha lämnat den nu men döden är ännu närvarande.”

Ingen sade emot och det nu brokiga sällskapet lämnade byn. Om någon hade sett dem hade denne säkert förundrats över varför två rivaliserande magiker, en präst, en krigare och två barn färdades tillsammans. Men livet hade sedan länge lämnat Norrby och där fanns ingen som kunde ta avsked av dem och förundras över dylika ting. Den svartkonst som gett bybornas kvarlevor deras konstgjorda liv hade kommit och gått med Melkhors skugga. Norrby lade sig åter till ro och inget mer störde dess vila. Människor föds och dör, så också de boningar där de samlas.

Men i Norrbys dödande sår hade mycket salt strötts och blott tiden kunde avgöra om livet någonsin skulle återvända till denna by.

Först när Norrby försvunnit bortom horisonten gjorde Elrind halt. Legim tjudrade deras riddjur, som nu hade utökats med Sorogons och Thirecks hästar, medan de andra nyfiket samlades kring de två magikerna. Det var åter Elrind som först tog till orda.

”Den här märkliga historien, som vi nu alla har blivit en del av, har sitt ursprung i en man som var välkänd i våra kretsar och vars ryktbarhet även nådde de icke invigda. Den mannens namn var Khendir och bland hans många tillnamn var kanske den lärde det mest adekvata. Redan under hans livstid uppstod legender om honom som sade att han besatt flera mansåldrars visdom och krafter. Många var de magiker som beundrade honom och avundades hans förmågor.”

Det gick inte att ta miste på Elrinds beundran för den man som han nu berättade om. Sorogon harklade sig lätt för att få honom att komma till saken.

”Många var också de magiker som beklagade att hans förmågor skulle försvinna med hans död”, fortsatte Elrind, ”och mest av alla beklagade Khendir själv det. Han forskade därför i hur hans visdom och krafter skulle kunna överleva hans död. Vi håller nu i våra händer bevisen på att han lyckades - de armband som han skänkte sina söner. Armbanden blev naturligtvis åtråvärda i magikretsar men trots idogt sökande återfanns varken sönerna eller armbanden.”

”Magikerna sökte emellertid på fel sätt”, inföll Sorogon. ”De sökte förgäves spår efter sönernas liv utan att dra någon slutsats därav. Att bärarna av dessa kraftfulla armband skulle ha mött en för tidig död föll dem aldrig in. Men det var spåren av deras död som ledde till armbanden.”

”Det var en slutsats som min ärade kollega drog då han råkade höra talas om gravvalvet”, replikerade Elrind med illa dold sarkasm.

”Och en slutsats som min ärade kollega aldrig var i närheten av”, fortsatte Sorogon med samma tonfall.

Elrinds blick mörknade men Thireck reste sig hastigt med höjda och avvärjande händer.

”Mina herrar, jag ber er, låt inte era sinnen förgiftas av armbanden och leda er till ovärdiga och ondskefulla handlingar.”

Elrinds och Sorogons gräl upphörde och de två magikerna förenades i sin indignation mot prästens utfall.

”Ondskan fanns inte i armbanden”, sade Elrind med hetta, ”utan i bärarna.”

”Vi har tagit del av den framlidne Melkhors forskning”, fyllde Sorogon i. ”Det är uppenbart att han var djupt engagerad i dödens väg långt innan han själv beviljades den store Khendirs armband. Spiritism och nekromanti, där har ni hans lärofäder.”

”Om det är något min kollega och jag förenas i så är det vår motvilja mot denna mörka avart av magins ädla konst”, fortsatte Elrind. ”Armbanden skapade inte Melkor, de förstärkte och förvärrade honom. Hans broder Angvin sökte sannolikt stoppa honom men fick gälda med sitt liv för det.”

”Desto större anledning att uppfylla Angvins vilja och återföra armbanden”, svarade Thireck. ”Cindars barn är för svaga för att hantera sådana ogudaktiga krafter.”

”Stilla ditt sinne, präst”, svarade Sorogon. ”Jag har redan givit mitt löfte därtill.”

”Så vet ni då var armbanden hör hemma?” frågade prästen

”Melkhors anteckningar bekräftar att Khendir var överstepräst i Andarnas sällskap och att armbanden tillverkades i Andarnas hemvist”, löd Sorogons svar.

”Vad är Andarnas sällskap för något?” dristade sig Minn att fråga.

”Som jag tidigare berättat så har magi inte alltid setts med blida ögon i Cindarell”, svarade Elrind i det att han gav prästen en nedlåtande blick. ”Än i våra upplysta dagar är magins fiender starka och det är blott tack vare den världsliga maktens svaghet som vi kan verka i det öppna. Men förr i tiden bedrevs den magiska forskningen i hemliga magikersällskap istället för i våra dagars magikerakademier. Ett sådant sällskap var Andarnas sällskap, en hemlig grupp av invigda som utöver magisk forskning ägnade sig åt studier av livet och döden. Tyvärr ledde det påtvingade mörkläggandet till att verksamheten drog till sig ljusskygga individer. Andarnas sällskap var inget undantag och sannolikt frodades där också mysticism och ockultism.”

Thireck tecknade förfärat Cindars heliga triak men Elrind lät sig inte bekommas.

”Andarnas sällskap höll till i Andarnas hemvist, en hemlig, uråldrig plats av okänt ursprung varifrån sällskapet också hämtade sitt namn. För omvärlden är

Andarnas hemvist endast känd genom rykten men Melkhors anteckningar förtäljer också hur denna plats kan finnas. Till det yttre utgörs Andarnas hemvist endast av en ring av sju resta stenar runt ett stenbord. Det sägs emellertid att De Gamla Gudarna höll till där en gång i tiden och att andarna av sedan länge döda återvänder dit för att vägleda de levande. Andarnas hemvist besitter därför krafter starkare än de vi själva förmår frambringa.”

Thireck kunde inte längre hålla tyst utan reste sig upp, högröd i ansiktet.

”Detta är hädelse!” utbrast han. ”Inte nog med att ni missbrukar Cindars skapelse, ni frammanar också krafter som inte hör hemma i Hans värld.”

”Såsom pentangen?” frågade Sorogon kallt.

Thireck tappade målföret och Sorogon fortsatte i samma kyliga ton.

”Präst, du har varit oss till stor hjälp så långt. Denna plats tycks inte behaga dig men vi klandrar dig inte om du inte önskar besöka den. Vi axlar gärna din börda och beger oss villigt dit själva med armbanden för att uppfylla Angvins sista önskan.”

Thireck betraktade missmodigt Sorogon.

”Så det är alltså där som armbandens rätte ägare och ursprunglige skapare vilar, i detta ogudaktiga Andarnas hemvist, fjärran från Cindars vakande blick?”

Sorogon nickade tyst. Prästen tecknade åter Cindars heliga triak och grämde sig högljutt.

”Må så Cindars vilja ske”, sade han till slut. ”Jag följer med er.”

14. De lärdes språng

”Vem är den mest trovärdige? Den vise mannen, som tror att han är klok, eller dåren, som vet att han inte är det?”

Ur protokoll från Cinda Ting, tillskrivet den berömde talaren Thodorik

Färden gick nu åt nordost, bort från Cindarells bebodda marker och mot de öde och vilda berg som utgjorde kungarikets gräns. De senaste dagarna hade den väldiga bergskedjan varit deras ständige följeslagare i norr, men framför dem vek den nu av söderut, som i ett försök att omringa de oförsiktiga ryttare som närmade sig. Av folk och samhällen hade de inte sett några spår sedan de lämnat den döda byn Norrby bakom sig. Däremot började djuren så sakteliga återta den mark de förlorat till människan. Från höjder spanade flockar av vildhundar lystet mot dem och över horisontens berg seglade mäktiga rovfåglar genom luften.

Ale hade gärna velat fråga Legim om allt detta. Hur långt sträckte sig egentligen bergskedjan? Vad fanns bortom den? Vilka var alla dessa djur, så vanliga i dessa ödemarker men så ovanliga för en Gyldebos blick? Men krigaren hade återfallit i sin orubbliga tystnad och tycktes försjunken i tankar. En enda gång lyckades Ale frammana en reaktion hos honom, när han frågade om en ovanligt stor fågel längre söderut. Men Legim hade bara kastat en hastig blick däråt och sedan manat på sin häst hårdare utan att ge honom något svar.

Resten av sällskapet verkade lika hemlighetsfulla de. Elrind sökte hålla sig nära Legim för att då och då utbyta ord med honom. Eller rättare sagt, besvärjaren var den som förde ordet och om Legim svarade så gjorde han det med så subtila kroppsspråk och ansiktsuttryck att Ale inte kunde uppfatta det. Elrind fick dock sällan några längre stunder med Legim ty närhelst han närmade sig så var Sorogon inte sen att rida upp jämsides med dem med spetsade öron. Sorogon i sin tur sökte av någon anledning närma sig Minn när så tillfälle gavs, alltid med det resultatet att Elrind red upp jämsides med dem och bevakade dem likt en överbeskyddande fader. Däremot undvek såväl Elrind som Sorogon Thirecks sällskap, något som prästen i förstone föreföll belåten med. Dock visade det sig snart att Thireck höll ett ständigt vakande öga på magikerna och närhelst någon av dem gjorde en ansats att

närma sig någon annan i sällskapet så såg han till att hålla sig i närheten av dem för att se och höra allt. Ale suckade och undrade i sitt stilla sinne hur vuxna kunde bete sig så barnsligt. Det tycktes honom som om de ägnade mer tid åt att rida fram och tillbaka i gruppen än att rida framåt.

Så gick hela dagen och när skymningen föll så tycktes bergen lika avlägsna som när färden tagit sin början. Ale undrade om det berodde på att bergen var väldigt höga eller på att de helt enkelt red väldigt långsamt. Lägret slogs på samma sätt som ritten utförts. Elrind, Sorogon och Thireck flyttade sina filter fram och tillbaka under muttranden om "den ojämna marken" medan Legim, Ale och Minn iordningsställde lägret. Till slut nådde man någon slags tyst kompromiss. Elrind och Sorogon lade sig på var sin sida om lägerelden, på behörigt avstånd från resten av sällskapet. Mellan dem lade sig på ena sidan Legim och Ale och på andra sidan Thireck och Minn. Av Elrinds och Sorogons jovialiska samförstånd vid färdens början syntes nu inget till.

Kvällsvarden åts under tystnad. Ale observerade hur Minn flera gånger försökte få ögonkontakt med Elrind men förgäves, besvärjaren tycktes med avsikt undvika hennes blick. Till slut gav hon upp och lade sig med filten över huvudet. Ale gjorde sig också beredd att lägga sig då Legim för första gången sedan uppbrottet från Norrby öppnade munnen.

"Jag tar första vakten", sade han. "Ale byter av mig under natten", tillade han med hög röst så att alla närvarande skulle höra honom.

Ale blev först mäktigt stolt men sedan började insikten om innebörden av krigarens ord göra sig gällande. Det var uppenbart att vakthållningen inte i första hand gällde mot yttre faror utan mot inre. Han förstod nu varför Legim förlagt sin sovplats på samma sida som Ale och såg inte längre fram mot sin tur att hålla vakt.

Ales oro visade sig dock lyckligtvis vara obefogad. Hans vakt blev lugn och alla i sällskapet sov en djup och av allt att döma välbehövlig sömn, låt vara att magikerna höll sina respektive armband i hårda grepp.

Trots magikernas öppenjärtiga berättelser om armbanden så hade Ale fortfarande inte fått någon klar föreställning om armbandens inneboende krafter. Att Elrind och Sorogon var så vissa om deras förträfflighet var väl inte så konstigt, magiker som de var. Magi tycktes ju vara det enda som de brydde sig om. Men

trots att de svartsjukt bevakade sina armband så tycktes ingen av dem villig att verkligen sätta på sig dem.

Minn däremot brukade ju vara så klarsynt men också hon verkade besatt av armbanden. Ale mindes med en rysning hur han hade spionerat på henne och Elrind och hur hon nästan hade upptäckt honom med sina plötsliga, övernaturliga krafter. Minn hade burit ett armband och kanske utövade minnet av de krafter hon kom att behärska en oemotståndlig lockelse på henne?

Prästen däremot verkade vara av fullständigt motsatt uppfattning och övertygad om att armbanden var ondskefulla. Men så hade han heller inte burit något av dem, eller...?

Ale kom att tänka på att Thireck faktiskt hade haft bägge armbanden inom räckhåll den där dagen då han fann Angvins och Melkhors döda kroppar vid tornet. Kunde han verkligen ha motstått dem nu när så många andra tycktes beredda att riskera sina liv för dem? Prästen verkade ju trots allt lika hemlighetsfull han som Elrind och Sorogon. Han hade ju dolt sanningen om gravvalvet i fyrtio år så varför skulle han inte kunna tänkas hålla inne med fler hemligheter? Tänk om han också hade burit armbanden men av någon anledning kommit att känna annorlunda för dem?

Återstod så Legim. Om han hade någon uppfattning om armbanden så visade han det i alla fall inte öppet. Det enda han tycktes tänka på var att uppfylla Elrinds vilja och vad han än visste om den här historien så höll han det för sig själv. Ale var säker på att Legim också hade sett Angvins spöke men inte velat berätta om det. Kanske hade Elrind förmått honom att hålla tyst, kanske ville han helt enkelt inte erkänna sina egna svagheter. Oavsett vad orsaken var så hade Ales uppfattning om den store krigaren fallit djupt. Ale trodde dock inte att Legim hade anförtrots något armband. Den uppgiften hade ju Elrind lagt på Minn och det verkade inte troligt att Legim skulle gå emot besvärjarens vilja och på eget initiativ pröva ett av dem.

Hur det än låg till med den saken så bar alla i sällskapet på sina hemligheter och Ale kunde inte räkna med att få veta mer om armbandens krafter av någon av dem. Den enda möjlighet som stod honom till buds var att själv ta på sig ett armband och känna dess krafter. Elrind hade ju talat om dem som något som flödade genom kroppen och Ale var oerhört nyfiken på hur detta skulle kännas. Tänk vad han, Ale, skulle kunna uträtta med övernaturliga krafter!

Men knappt hann Ale tänka denna tanke förrän båda magikerna rörde sig oroligt i sömnen och de stärkte sina grepp om armbanden som om de hade hört hans tankar. Ales hjärta slutade nästan att slå av skräck men både Elrind och Sorogon kom snabbt till ro igen och sov vidare. Ale suckade och lade mer ved på lägerelden. Att försöka stjäla ett armband från någon av dem skulle inte bara vara svårt utan också farligt. Den tanken fick Ale slå ur hågen men bitterheten över att nekas deras krafter lämnade honom inte.

Resten av natten förflöt lugnt och sällskapet bröt upp under samma tystnad som de hade slagit läger. Färden fortsatte åt nordost och efter ytterligare några dagar började bergen äntligen upphöra att dra sig undan dem. I hela sitt majestät tornade de upp sig framför dem med höga toppar dolda av dimma eller höljd av snö. Trots sin bitterhet kunde Ale inte låta bli att fascineras av dessa mäktiga skapelser som orubbliga stod framför dem, oberörda av väder, vind och tidens tand.

Fascinationen ersattes dock snabbt av en undran om hur i all sin dar de skulle kunna bestiga dessa berg. Som svar på hans outtalade fråga pekade Legim bort mot en floddal som skar igenom den annars ogenomträngliga bergskedjan.

”Är detta uppgången ni letar efter?” frågade han. ”Floddalen är den enda vägen uppför bergen på många fjärdingsväg.”

Elrind och Sorogon red jämsides och diskuterade lågmält över ett par pergament.

”Då måste det vara här”, svarade Elrind. ”Bortom floddalen väntar en högplata och bortom den... Låt oss fortsätta genast!”

Elrind och Sorogon tog täten och tycktes i sin iver glömma bort sina tidigare försök att hålla hemligheter för varandra. Legim och Thireck var dem tätt i hälarna och Ale hade fullt sjå med att få hans och Minns mula att hålla jämna steg med resten av sällskapet.

Plötsligt höll magikerna in sina hästar och när Ale och Minn kom fram så väntade dem en märklig syn.

Nere vid floden befann sig en märklig figur. Det var en högrest man iförd en munkkåpa som hade vadat ut en bit i floden. Vid första anblicken tycktes han vara vänd mot dem men vid närmare betraktelse så visade sig munkkåpan vara vänd bak och fram och han stod alltså med ryggen mot dem. En bit från honom stod en

åsna som av allt att döma tillhörde honom. Mannen tycktes vara i färd med att försöka fånga fisk med sina bara händer men när han märkte att han var iakttagen vände han sig om. Sällskapet såg nu att två hål hade stuckits ut ur huvan för att mannen skulle kunna se igenom den. När han fick syn på dem sträckte han händerna i vädret som för att hälsa dem välkomna.

”Gäster!” utbrast han med gäll röst. ”Varmt välkomna till mitt enkla slott. Det är mig en stor ära att få ta emot er.”

Då han bara fick förbryllade miner till svar klev han upp ur floden och gestikulerade mot sin åsna.

”Stå inte bara där utan se till att ta hand om våra gäster”, fnös han. ”Jag ber om tillgift”, fortsatte han och vände sig åter till sällskapet. ”Det är svårt att få tag på bra tjänstefolk nu för tiden.”

Thireck blev den som först fann sig.

”Tack för välkommandet, min son”, sade han. ”Thireck är mitt namn men vem är det som jag har glädjen att tacka?”

”Jag har också ett namn”, utropade mannen och slog förtjust ihop sina händer. ”Baklänges blir det Kirmrik.”

”Mycket lustigt”, muttrade Elrind otåligt medan Thireck bekymrat gjorde triaktecknet. ”Låt oss fortsätta nu.”

”Ska ni resa?” frågade mannen som kallade sig Kirmrik. ”Säg, får jag följa med?”

”Verkligen inte”, fräste Elrind. ”Ser vi ut som kringresande gycklare?”

Vid Elrinds svar började Kirmrik skälva och bakom huvan hördes snyftningar.

”Lämna mig inte ensam”, bönade han. ”De elaka maskrosorna kommer att äta upp mig.”

”Vi kan inte bara lämna den arme mannen åt sitt öde”, sade Thireck. ”Har ni då inget förbarmande med honom?”

Elrind himlade med ögonen och tycktes leta efter ett dräpande svar men Sorogon förekom honom.

”Präst, du vet väl att vårt ärende brådskar”, sade han. ”Varje försening kan vara kritisk, hur behjärtansvärd den än må vara.”

”O, men jag kommer inte att försena er”, sade Kirmrik. ”Jag kan färdas på min grip.”

Med de orden satte han sig på sin åsna men vänd åt fel håll. Det tycktes dock inte bekomma åsnan, som lugnt traskade upp mot sällskapet med sin tokige husbonde på ryggen. Kanske var den van vid hans galenskaper. Elrind bevärdigade honom inte en blick utan sporrade sin häst vidare uppåt floden.

Till en början hade den galne Kirmrik svårt att följa med i sällskapets takt. Snart blev emellertid terrängen så otillgänglig att hans åsna rent av var snabbare än deras hästar och det dröjde inte länge förrän han kom ikapp de andra. Då och då ställde han frågor om vilka de var och vart de var på väg men frågorna riktades lika ofta till dem som till andra, inbillade följeslagare. Thireck försökte till en början vänligt besvara galningens frågor efter förmåga men till och med den fromme prästen fann det snart svårt att fördra med hans aldrig sinande nyfikenhet. De andra hade sedan länge tröttnat och drog en lättnadens suck när landskapet efter några timmar förändrades så att till och med Kirmrik häpet tystnade.

Framför dem blockerades vägen av en lodrät bergvägg som sträckte sig lika högt som de omgivande bergstopparna. Deras dittills trogne följeslagare floden rann fram genom en underjordisk fåra men var nu alltför vild och skummande för att man skulle kunna följa den längre. Däremot fanns det i bergväggen en uthuggen stentrappa som vindlade sig uppåt mot det okända. Det rådde ingen tvekan om att stentrappan var skapad av intelligenta händer men om dessa händer hade tillhört människor eller någon annan ras vågade ingen av dem gissa. Trappstegen var alldeles släta och tycktes helt oberörda av väder och vind, som om de huggits ut alldeles nyligen. Ale insåg dock att ingen vind längre blåste kring dem och inget regn föll längre över dem. Bortsett från flodens brus så vilade platsen i tystnad, som om själva bergsmassivet höll andan och väntade på dem.

Vid trappans fot fanns det en inristad symbol av något slag och Legim satt av för att närmare studera den.

”Ett upp- och nedvänt pentagram”, konstaterade han. ”Stråtrövarnas tecken för ond magi. Vi är på rätt väg.”

”Tänk, det hade jag kunnat gissa själv”, anmärkte Sorogon sarkastiskt och fick en mörk blick av krigaren som svar.

”Hur som helst kan vi inte längre färdas till hästs”, insköt Elrind. ”Låt oss sitta av och omedelbart påbörja uppstigningen innan mörkret faller över våra steg.”

Ingen sade emot honom och med Elrind och Sorogon i spetsen vandrade de uppför den till synes uråldriga stentrappan. Trappstegen var högre än vad någon av dem var van vid, som om de varelser som en gång högg ut dem var längre än människorna, och tog därför på krafterna. Inte ens Elrinds och Sorogons iver att nå toppen räckte till utan de fick stanna flera gånger för att hämta andan. Det var som om själva luften blev svårare att andas ju högre upp de kom.

Efter vad som kändes som en evighet nådde de upp till den översta avsatsen. Framför dem bredde en högplatå ut sig så långt de kunde se som tycktes helt fri från växtlighet och djurliv. Det enda som bröt av var en skogsbeklädd höjd i dess mitt. Nu när flodens brus var långt nedanför dem så blev tystnaden överväldigande och det var knappt att de vågade andas av rädsla för att bryta den.

Sällskapet tillät sig en stunds vila för att lugna sina bultande hjärtan och fortsatte sedan mot det enda synliga målet på högplatån, den mystiska skogsbeklädda höjd som trotsade den i övrigt så kala naturen. När de nästan var framme spärrades dock deras väg av en flera alnar bred klyfta. Klyftan sträckte sig runt deras mål likt en vallgrav som omger en befästning och tycktes bottenlös. Den enda uppenbara vägen över klyftan var en ranglig hängbro som såg allt annat än inbjudande ut. Vid brofästet stod en liten runsten rest med en inskription i ålderdomlig stil.

”De lärdes språng”, läste Elrind. ”Må andarnas förbannelse drabba de arma själar som för vapen eller magi till Andarnas hemvist.”

”Varför kallas det för De lärdes språng?” frågade Minn med viskande röst.

Hon kände igen platsen såväl från tavlan i Norrbys kastal som från hennes utomkroppsliga upplevelse under silverarmbandets inflytande och kände sig allt annat än bekväm med att nu se den i verkligheten.

”Enligt legenden så kan endast de lärde överbrygga klyftan och nå Andarnas hemvist”, svarade besvärjaren. ”För andra väntar blott döden om de försöker.”

”Vad betyder varningen då?” undrade Ale.

”Varningen alluderar på den gamla uppfattningen om att olika krafter inte ska sammanblandas”, fortsatte Elrind. ”Om legenderna talar sanning så är krafterna i Andarnas hemvist uråldriga och i jämförelse så är vår tids magiska konster endast en blek skugga av dem. För De Gamla Gudarna måste det ha tätt sig som ett helgerån att besudla platsen med ringare krafter. Likadana varningar återfinns i våra dagar, men de har betydligt mer pragmatiska orsaker. Man skyddar sig mot andra krafter än sina egna genom att förbjuda dem helt enkelt.”

”Det är därför vapen och magi är förbjudna i kyrkorna”, kommenterade Sorogon syrligt.

Thireck blev högröd i ansiktet.

”Hur vågar du jämföra era ogudaktiga konster med Cindars sanna styrka?” genmålde han med ansträngd behärskning. ”Kyrkan är öppen för rena och goda sinnen. Vapen och magi fördunklar sinnena och driver människorna att begå ondskefulla handlingar mot varandra.”

Sorogon gäspade till svar och Legim tvingade kliva emellan för att inte ännu ett gräl skulle bryta ut.

”Är då denna rangliga hängbro den enda vägen vidare?” frågade han.

”Är då den store krigaren rädd?” frågade Sorogon i det att han härmade krigarens röst.

Den här gången var det Legims tur att bli högröd i ansiktet då situationen plötsligt räddades från oväntat håll.

”Vad väntar ni på?” hördes Kirmriks gälla röst och till deras förvåning kom den från andra sidan klyftan.

Där satt han med benen nonchalant slängda över kanten och betraktade dem nyfiket.

”Tok där!” utbrast Elrind. ”Hur kom du över?”

”Jag flaxade med vingarna”, svarade Kirmrik och viftade med sina vida kåpärmar.

”Så mycket för att bara de lärde kan överbrygga klyftan”, muttrade Sorogon. ”Jag orkar i alla fall inte vänta längre.”

Med de orden tog han självsäkert ett steg ut på hängbron och började gå över den. Den knakade oroväckande under hans tyngd men tycktes hålla. När han var nästan halvvägs över den hände emellertid något oväntat. Fortfarande blåste ingen vind på högplatån men trots det började bron kränga som om en tyst blåst ryckte och slet i den. Svartkonstnären tvingades hålla fast sig och kunde till slut inte komma framåt längre. Motvilligt började han backa istället och som av ett under minskade samtidigt bronns krängningar för att helt upphöra när han var tillbaka vid brofästet.

”Av alla idiotiska påfund...”, muttrade han och blängde ilsket på de övriga i sällskapet för att förekomma spefulla kommentarer.

Legim tillät sig en ryckning i mungipan men både Elrind och Thireck såg tagna ut.

”Cindar har övergett denna förbannade plats”, mumlade han och knäföll i en bedjande ställning.

”Cindar har aldrig ens kommit till denna plats”, muttrade Elrind. ”Måste jag då avstå från min stav och min formelsamling?”

Sorogon hade kommit till samma slutsats och de två rivalerna stirrade utmanande på varandra. Ingen av dem var villig att avvärpa sig inför den andre. De andra i sällskapet betraktade dem under tystnad utan att våga gå emellan. Efter vad som verkade som en evighet riktade båda magikerna samtidigt sina stavar mot marken. Som på ett tyst kommando och utan släppa varandra med blicken lät de stavarna falla och fortsatte på samma sätt med sina formelsamlingar. Det var som att betrakta två spegelbilder, så samordnade var deras rörelser. När turen kom till armbanden så tvekade de emellertid.

”Armbanden är skapade i Andarnas hemvist och deras krafter är en del av platsens krafter...” mumlade Elrind.

”För en gångs skull är jag benägen att hålla med dig”, muttrade Sorogon.

Sålunda avvärpnade så när som på armbanden gick de två magikerna tillsammans fram till brofästet. Resten av sällskapet höll andan medan de sakta och prövande tog steg efter steg på den rangliga övergången. Den här gången höll sig emellertid hängbron stilla och snart var de över på andra sidan. Knappt hann de sätta sina fötter under fast mark igen förrän de raskt gick åt varsitt håll tills de åter hade varandra på behörigt avstånd. Sedan vände sig Elrind om och nickade manande åt de andra att också ta sig över.

Först att hörsamma var Legim, som med uppenbar motvilja lade ned sitt svärd och sin båge och sedan begav sig över bron. Också den här gången höll den sig stilla och han kom säkert över.

Därnäst följde Ale och Minn. Först när de befann sig på andra sidan slog det Ale att han fortfarande bar på den silverdolk som de hade hittat i gravvalvet och som han hade använt mot Melkhors skugga. I tumultet som hade följt hade han fullständigt glömt bort att återlämna den till Legim. Han hade helt enkelt stoppat

på sig den utan att närmare tänka på det och varken Elrind eller Legim hade heller saknat den sedan dess. Tydligt så var det vapnet också på något sätt sammanlänkat med den mystiska plats de var på väg mot. Han funderade på om han skulle tillkännage sitt innehav men fann det säkrast att avstå. Vem vet hur de andra skulle reagera om de blev varse att en av dem inte var vapenlös. Dessutom, resonerade Ale, var det väl inte mer än rätt att han fick ha en hemlighet för dem.

Den siste att våga sig över bron var prästen Thireck. Längre stod han och tvekade inför den väg som skulle leda honom bort från hans guds marker och in i det okända. Hans ansikte speglade hans ångest och han svettades ymnigt. Förtvivlat uppsände han en bön till Cindar om ett tecken på vilket beslut som det var rätta men förgäves. Hos honom enbart låg beslutet och det var ohyggligt tungt att fatta. Först när Elrind och Sorogon otåligt gjorde en ansats att gå vidare väcktes Thireck ur sin vanda. I valet mellan att släppa ur sikte armbanden eller sin gud valde prästen det sistnämnda. Med händerna knäppta och ögonen slutna vandrade Cindars tjänare långsamt över De lärdes språng till Andarnas hemvist.

15. Andarnas hemvist

”Död är inte den man vars eko ännu ljuder.”

Gammalt cindariskt ordspråk, härrörande från det traditionella hjälteeposet om Seren den store

Under tiden fortsatte de andra i sällskapet mot skogen men vid skogsbrynet blev de stående. Stigen ledde vidare in i den täta skogen men först passerade den mellan två stora stenstoder. När de kom närmare såg Ale emellertid att stenstoderna i själva verket var två skulpturer som var så skickligt uthuggna att man vid första anblicken kunde missta dem för levande om det inte hade varit för det skabrösa och groteska motiven.

Skulpturerna tycktes föreställa kvinnor med blottade, utmanande bröst men deras ben och underkropp påminde mer om lejons och på deras ryggar var kraftiga vingar fästade. Ansiktena liknade dock ingenting. Det såg ut som om konstnären hade utgått från vackra kvinnoansikten men sedan förvanskat dem till oigenkännlighet. Munnarna hade vidgats till breda käftar med vassa tänder och näsorna hade ersatts av platta trynen. Ansiktena hade förvridits i grimaser och skulpturerna tycktes ömsom håna och ömsom hota sina betraktare. Ögonen var visserligen slutna men detta verkade än mer oroande på Ales sinne, ty han fruktade den blick som sådana fruktansvärda skapelser förmådde kasta.

Det var uppenbart att resten av sällskapet delade hans uppfattning. Ingen av dem ville vara den förste att passera under skulpturernas skugga och de stod nu tvekande inför dem.

”Väktarna av Andarnas hemvist”, sade slutligen Elrind vördnadsfullt. ”Ännu en av de många prövningar som väntar den som vill träda in.”

”Kan vi inte bara gå runt dem?” försökte Ale.

Elrind skakade på huvudet och pekade på de små resta stenar som flankerade stigen från bron och bortom skulpturerna.

”Vi befinner oss på mark som inte är ämnad för människorna”, sade han. ”Stenarna bär det heliga heptagrammet och skyddar stigens vandrare från fasorna bortom den. Det är inte tillrådligt att lämna detta skydd.”

”Är inte skulpturerna ännu farligare då?” undrade Minn.

”Nej”, svarade Elrind. ”Trots sina skräckinjagande skepnader så är de skapade av mänsklig hand och jag möter hellre dem än lämnar stigen. Likväl är de farliga och vi måste fortsätta med försiktighet.”

Ingen kände sig hågad att ta första steget och till och med Sorogon sneglade avvaktande mot sin rival. Till slut så sträckte Elrind försiktigt fram sin hand. När den befann sig mellan de två skulpturerna bröts plötsligt tystnaden av gnislande ljud som av sten mot sten. När de tittade upp såg de att ljuden kom från skulpturens dittills slutna ögonlock som nu sakta öppnades. Bakom dem lyste ett starkt, rött sken som om skulpturens hela inre var fyllda med eld. Som från ingenstans hördes en dov, hotfull röst eka över högplatån.

*Ve de dödliga som passerar bron
utan att besitta den rätta tron!
Lyss till min gåta och besvara den rätt
eller bered Er att motta dödens bett!
Den fattige har mig
den rike saknar mig
den givmilde spar mig
den snåle ger bort mig*

*Vem är jag?
Svara eller dö!*

Rösten tystnade igen men de nu öppna ögonen tycktes riktade mot dem.

”En gåta”, sade Elrind. ”I sanning ett prov värdigt dem som korsar De lärdes språng.”

”Du är förstås lärd nog att kunna besvara den”, anmärkte Sorogon med sitt vanliga, sarkastiska tonfall.

”Naturligtvis”, svarade Elrind självsäkert. ”Det måste ha något med kunskap att göra. Andarnas sällskap försakade rikedomerna och sökte kunskap istället. Måhända det är svaret?”

”Varför skulle den snåle ge bort kunskap?” genmålde Sorogon.

”Har min herre någon bättre idé?” lød Elrinds förorättade svar.

”De ägnade ju sig åt studier av livet och döden”, försökte Sorogon. Säkert anspelar gåtan på detta. Den fattige har bara döden att se fram emot, den snåle orsakar död genom att inte dela med sig...”

Elrind visade med en fnysning vad han ansåg om Sorogons förslag.

”Skulle det kunna ha något med ödet att göra då?” undrade Minn. ”Den rike är större herre över sitt öde än den fattige och mot den givmilde är ödet gunstigare.”

Minns idé mötte bara huvudskakningar och magikerna fortsatte med att överrösta varandra med än det ena, än det andra förslaget. Ale sökte i sitt minne bland alla de föremål som passerat genom hans händer men inget av det tycktes passa med gåtan och han förblev tyst. Även Legim fann det för gott att låta magikerna dryfta gåtan. Kirmrik däremot delade glatt med sig av allt han kom att tänka på men ingen tog någon notis om hans tokiga infall. Under tiden tycktes elden inom skulpturerna brinna allt starkare. Kanske var det bara diskussionens hetta men det kändes som om det hade blivit varmare där de stod.

Medan de funderade sällade sig Thireck till dem. Han gav skulpturerna ett hastigt ögonkast och vände sedan ogillande bort sin blick från deras blottade behag. Istället tittade han frågande på magikerna och blev först nu varse deras funderingar. Elrind upprepade irriterat gåtan för honom som svar på hans outtalade fråga.

”Är ni då alla så förblindade av era begär?” utbrast prästen indignerat. ”Ser ni verkligen bara världen i materiella ting? Svaret på den gåtan är motsatsen till alla era infall.”

De båda magikerna tittade nedlåtande på honom men en viss rodnad kunde ändå skymta i deras ansikten.

”Vårt lärda resonemang har precis lett oss fram till den slutledningen”, svarade Elrind.

”Just det”, fyllde Sorogon i. ”En lärd och logisk slutsats som utesluter alla alternativa hypoteser.”

Thireck såg inte övertygad ut men bemötte inte magikernas argument. Istället inväntade han tyst deras nästa steg. Det blev till slut Elrind som åter klev fram mot skulpturerna. Med hög och klar röst besvarade han deras gåta.

”Ingenting”, löd hans svar.

Besvärjarens ord ekade över högplatån och de väntade tyst på väktarnas reaktion. Knappt hann ekot av svaret dö bort förrän de tunga ögonlocken i sten åter föll och med ens kändes det svalare i luften igen. Elrind stod behärskat kvar och först när ögonen var helt slutna höjde han sin arm.

”Framåt”, kommenderade han och gick med bestämda steg förbi de stilla väktarna vidare mot Andarnas hemvist.

Stigen slingrade sig framåt och det dröjde inte länge förrän skogen omslöt dem. Tystnaden var lika tryckande här som på högplatån. Ingen vind blåste i trädkronorna och inga fåglar sjöng bland grenarna. Trots att träden grönskade så kändes hela skogen kall och död. Det enda som rörde sig bortom stigen var dimslöjor som trots frånvaron av vind virvlade runt och antog märkliga och skrämmande former. Ale tyckte att de ibland liknade groteskt förvridna människoansikten och vågade till slut inte längre se åt deras håll. Även Legim undvek dem med blicken och Minn hade ända sedan hon kommit in i skogen vandrat med böjt huvud utan att titta upp en enda gång. Till och med magikerna föreföll obekväma med vad de såg bland dimmorna. Men mer än någon annan påverkades Thireck och han satte ord på vad de andra kände.

”De är döda!” utbrast han. ”De är alla döda. Skogen är full av osaliga andar. Hör ni inte hur de skriker av smärta? Vilken tortyr har vederfarits dessa arma själar och bundit dem till denna ogudaktiga plats?”

Ingen vågade svara honom och efter ytterligare några steg föll han på knä, oförmögen att gå vidare. Han skakade i hela kroppen och åkallade fåfängt sin gud.

”Lugna honom, Legim”, beordrade Elrind. ”Vad som än lurar i skogen så är vår svaghet deras styrka. Vi måste skynda vidare.”

Krigaren lyfte upp den skräckslagne prästen, lade hans arm runt sin nacke och tvingade honom att fortsätta. Till och med den galne Kirmrik höll tyst och med undantag av den gnyende Thireck så fortsatte de alla framåt under tystnad.

Efter ett hundratal steg öppnade skogen äntligen upp sig och trädens kvävande känsla började släppa. Framför dem reste sig en kulle krönt av en ring av sju resta stenar. Skogen tycktes inte våga sig upp för kullen men stigen fortsatte oförväget ända fram till stenringen. Minn visste att de nu var framme och mumlade tyst platsens namn för sig själv. Ingen tvivlade på att hon hade rätt och med magikerna i täten traskade de uppför kullen.

I ringens mitt fanns det ett stembord i form av en tung stenplatta som vilade på sju mindre stenar. Såväl på stembordet som på de sju resta stenarna fanns det vid det här laget välbekanta heptagrammet inristat. Dessutom bar varje rest sten på en runskrift som såg mycket ålderdomlig ut.

Elrind granskade runorna och nickade för sig själv vid varje sten.

”Andarnas sällskap styrdes av sju höga präster och stenarna bär deras namn. Den senaste förste översteprästen var mycket riktigt Khendir men de andra namnen är mig okända. Zorin hette den senaste andre översteprästen, Haglon dödens präst, Sangvin livets präst, Visithan, visdomens präst, Ring ungdomens präst och Andor ålderdomens präst.”

Han tittade frågande på Sorogon men även denne ryckte på axlarna.

”De torde hur som helst ha gått samma väg som sin förste överstepräst och inte längre kunna störa oss”, sade han lakoniskt. ”Frågan är bara var de dväljdes någonstans.”

De såg sig om men stigen slutade här och bortsett från stenringen och stembordet så var kullen tom. Om Andarnas sällskap hade hållit till på denna kulle så hade de inte lämnat några spår efter sig.

Plötsligt avbröts deras sökande av ett vinande ljud, det första ljud de hört på denna plats sedan de lämnat de fasansfulla väktarna bakom sig. Över den bortersta runstenen, den som bar Khendirs namn, virvlade dimslöjorna samman och en skimrande gestalt tog form. Elrind och Sorogon höjde instinktivt armarna som för att frammana skyddsbesvärjelser medan de andra förskräckta backade undan. Gestalten följdes dock inte av flera och trädde heller inte in i stenringen. Magikerna sänkte avvaktande sina armar och resten av sällskapet vågade sig försiktigt fram igen för att närmare betrakta uppenbarelsen framför dem.

Uppenbarelsen föreställde en åldrad men ännu mycket vacker kvinna. Hon var klädd i vackra kläder och bar på bedårande smycken men av hennes sorgsna blick att döma bar hon på en stor sorg. Trots sin spöklika skepnad så verkade denna blick lugnande på dem. Hon sträckte ut händerna i en bönfallande gest mot det förstummade sällskapet och med en viskande och knappt hörbar röst tilltalade hon dem.

*”Mitt namn är Evinda, Khendirs forna maka
jag ber er vrida tiden tillbaka
här lät Khendir osaliga andar födas
men idag ska hans ande äntligen dödas
ledsagas av blodets dolkar och stenens bord
ned i Khendirs mörka kamrar djupt under jord
sök Khendirs kropp och för ut den i solens sken
och ge den själen åter på bordet av sten
låt sedan blodets dolkar bryta ringens grund
så att andarna får njuta av hämndens stund”*

Sedan knäppte hon sina händer och slöt sina ögon. Sakta svävade hennes ande bort från dem och försvann åter i dimmorna.

”Vänta, min dam, vänta!” bad Thireck men utan resultat. Den spöklika skepnaden var borta. Prästen vände sig istället vredgat mot magikerna.

”Vart har ni fört oss?” krävde han att få veta. ”Denna förbannade plats är full av osaliga andar. Vilka illdåd måste inte ha utförts här genom åren av era gelikar?”

”Lugna dig, präst”, väste Sorogon. ”Denna plats är inte som de platser du känner. Gränsen mellan liv och död är här mindre skarp. De andar som uppenbarar sig för oss kan lika gärna vara ofödda som döda.”

”Det gällde även gränsen mellan Andarnas sällskap och andarna i Andarnas hemvist”, fyllde Elrind i. ”Människorna tjänade andarna och betjänades av andarna.”

”Den anden hade sannerligen inga goda ord att säga om Khendir och hans anhang”, genmälde prästen ilsket men utan att vinna gehör hos magikerna.

”För de levande är andarnas ord gåtfulla och bara de lärde förmår tolka dem. Hon vill hjälpa oss men det är upp till oss att rätt tolka hennes ord”, sade Elrind.

”Vad menade hon med blodets dolkar och stenens bord?” undrade Minn.

”Blodets dolkar är sannolikt de offerdolkar som vi återfunnit hos Khendirs söner. Kanske var de ett bevis på sällskapets medlemstillhörighet. Stenens bord är utan tvivel det offerbord i sten som vi ser framför oss. Ordet offer ska dock inte tas bokstavligt. Kom ihåg att denna plats är en uråldrig kultplats så vad var väl mer naturligt än att Andarnas sällskap övertog dess symboler, hur barbariska de forntida riterna än må ha uppfattats.”

”De gamla riternas offer syftade till att ge kunskap och kraft”, tillade Sorogon. ”När dolkens järn mötte bordets sten överfördes kunskap och kraft till dolkens bärare.”

”Överfördes från vem då?” frågade Thireck utmanande men Sorogon fortsatte utan att ta någon notis om honom.

”Denna symbol kan mycket väl ha övertagits av Andarnas sällskap för att ledsaga medlemmarna in i dessa mörka kamrar under jord och all den kunskap och kraft som där frodades. Så lämpligt att jag ännu har kvar Melkhors offerdolk.”

Med de orden drog han fram den svarta dolk som fallit ur Melkhors skugga.

”Stoppa honom!” utbrast Elrind men det var för sent.

”Metall mot sten”, mässade Sorogon och stötte med full kraft dolkens egg i stembordets inristade heptagram.

Det klingande ljudet av metall mot sten hördes för ett ögonblick men avbröts tvärt som om ljudet stängts in. Varken dolken eller dess bärare Sorogon var längre bland dem.

Förbluffade stirrade allesamman på stembordet och den nu tomma plats där svartkonstnären en gång hade stått, allesamman utom Elrind. Besvärjaren var högröd i ansiktet och så upprörd att han knappt hämtade andan mellan sina svavelosande eder.

”Död och förbannelse!” skrek han. ”Den fördömde, svekfulle, skenhelige taskspelaren. En avkomma av skorpioner är vad han är, avlad i fuktiga, stinkande hålor!”

”Inte inför barnen”, försökte Thireck lugna honom men det var lönlöst.

Med Sorogon utom räckhåll fick nu Legim ta emot Elrinds ilska och med orubblig min lyssnade han till besvärjarens förebråelser om sin bristande vaksamhet och naiva godtrogenhet. Minn undrade stillsamt om inte Elrind själv skulle ha tagit chansen att lämna sin rival bakom sig om han finge den men valde klokt nog att inte dela sina tankar med de andra. Ale var dock sin vana trogen inte lika försynt.

”Kan vi inte göra samma sak?” undrade han och gjorde sig därmed till ännu ett mål för besvärjarens vrede.

”Idiot!” spottade han fram. ”Bara blodets dolkar, prästernas egna offerdolkar, kan tjäna som nycklar till de lås som skyddar Andarnas hemvist.”

Ale tystnade först förskräckt men så slogs han plötsligt av en tanke.

”Men”, försökte han igen, ”vi har ju också en dolk”. Han tog fram Angvins silverdolk och med darrande hand räckte han den till Elrind.

Besvärjaren stirrade på honom med uppspärrade ögon och tycktes vackla mellan fortsatt vrede och nyvunnen glädje. Vreden tog dock överhanden och under fortsatta eder slet han dolken ur Ales hand.

”Hur vågar du besudla blodets dolk? En simpel gatustrykare och tjuv är vad du är! Vem gav dig tillåtelse att lägga dina smutsiga tassar på detta magiska föremål?”

”Den tillåtelsen gav jag”, bröt överraskande Legims kraftfulla stämma in. ”Jag ber om tillgift, herre Elrind, men han gjorde sig förtjänt av den genom sitt modiga ingripande mot Sorogon, ett ingripande som hindrade din fiende från att tillskansa sig också silverarmbandet.”

Elrind blängde ilsket från den ene till den andre och det gick inte att ta miste på misstron i hans blick.

”Nåväl”, fick han till slut ur sig, ”vi låter väl saken bero då men hädanefter bär jag och ingen annan denna dolk. Är det uppfattat?”

Legim sänkte bara tyst huvudet som svar och Elrind gick med bestämda steg fram mot stenbordet. Han höll bägge händerna i ett hårt grepp kring dolkens skaft.

”Går min herre ensam?” frågade Legim stillsamt och hans fråga fick besvärjaren att stanna upp. Först nu tycktes denne lugna ned sig och åter ta sitt förnuft till fånga.

”Medlemmarna i Andarnas sällskap bar varsin dolk som tecken på deras tillhörighet men tvivelsutan hade de ibland behov av att ledsaga andra förbi detta lås. Noviser, tjänare, andra...”

Minn ryste vid tanken på vilka dessa andra männe vara och hon såg på prästen att samma tanke föresvävade honom.

”Sannerligen är magin i blodets dolkar stark nog för flera, ja kanske stark nog för oss alla. Legim, tag min hand så träder vi tillsammans ned i sällskapets hemliga kamrar.”

Legim fattade besvärjarens vänstra hand med sin högra och öppnade sin vänstra hand för Ale som i sin tur höll Minns hand. Den vansinnige Kirmrik slog förtjust ihop sina händer.

”Ringdans!” utbrast han och greppade Minns handled.

Sist i kedjan blev Thireck, vars bekymrade ansikte väl speglade den vända och oro han kände inför det stundande inträdet i det okända. Elrind kastade en hastig blick på sällskapet för att förvissa sig om att alla var med och utan några ytterligare tidsödande ceremonier höjde han dolken över huvudet. Silverbladet glittrade för ett ögonblick i solen innan det raskt sänktes mot det i skugga ruvande stenbordet. Än en gång ekade det klingande ljudet av metall mot sten över kullen och sedan slöt sig mörkret kring dem alla.

16. Kamrar under jord

”Vad gör du i min brunn?” frågade herremannen bonden.

”Har jag fallit i en brunn?” utbrast bonden lättat. ”Tack gode Cindar, jag trodde att jag hade blivit blind.”

Ur Herrar och bönder, ett traditionellt cindariskt folklustspel

Det kändes som om marken öppnade sig under dem och som om de föll handlöst. I mörkret förlorade de allt grepp om tid och rum och de kunde inte ens avgöra om de föll nedåt eller uppåt. Plötsligt möttes deras fötter av fast mark igen, inte med fart som efter ett fall men likväl med överraskning. De tappade alla balansen och föll ihop i en hög. Ale tyckte för ett ögonblick att han föll på någon annan men denne måste i så fall snabbt ha rullat undan för hans famlande händer hittade bara Legim och Minn.

Lika plötsligt som mörkret hade slutit sig kring dem, lika plötsligt försvann det när ett ljus flammade upp strax intill dem och fördrev skuggorna. Ljuset kom från en fackla och dess sken lyste upp Sorogons bleka drag. Om han var förvånad eller besviken över att se dem gick inte att utläsa av hans likgiltiga ansiktsuttryck.

”Jaså, du hittade också hit till slut”, sade han bara föraktfullt.

Elrind gav honom ett blixtrande ögonkast men återtog snabbt sitt värdiga uppträdande. Han reste sig upp och dammade lugnt av sina kläder som om det vore ett vanligt hus han hade inträtt i istället för denna underjordiska kammare.

”Det dröjde visst inte länge förrän du behövde invänta min hjälp”, svarade han sin rival i samma föraktfulla ton. Han gjorde en svepande rörelse över en ring på sitt finger och snart lyste ett värmande ljus upp mörkret, förvisso inte lika starkt som det ljus hans stav brukade frambringa men likväl ett välkommet sådant.

De hade hamnat i ett rum så stort att de bortre väggarna bara kunde anas bortom ringens ljuskrets. Golvet var belagt med stora stenplattor och plant sånar som på den upphöjda sjukantiga plattform i mitten på vilken de befann sig. Från plattformen utgick sju rader om sju tunga fyrfat i nu ärgad brons som var

fastmurade i golvet. Fyrfaten kom därmed att dela upp golvet i sju avgränsade sektioner.

Minn observerade fascinerat att de till synes oregelbundna stenplattorna hade det gemensamt att de alla bestod av sjuhörningar i olika former. De var så sinnrikt utformade och sammanfogade att de bildade en perfekt mosaik utan några som helst glipor eller tomrum. Var och en av dem var prydd med en sirlig bokstav i silver som återkastade fackelskenet.

Efter det att de båda magikernas ordväxling ekat bort lade sig en tryckande tystnad över rummet och det var som om själva Andarnas hemvist höll andan och stillatigande betraktade dessa inkräktare. Det blev till slut Sorogon som bröt tystnaden.

”Stenbordet var inte det enda låset till Andarnas hemvist”, sade han lakoniskt. ”Prästerskapet skyddade sina hemligheter väl.”

Han vände sällskapet ryggen och lät blicken svepa över stenplattorna med sina hemlighetsfulla tecken. Legim knäböjde och synade stenplattorna närmast plattformen.

”Svartkonstnären har rätt”, muttrade han. ”De vilar inte på fast grund utan på någon väl dold balanseringsanordning. Kliv inte på dem! Hela rummet tycks vara en enda stor och djävulsk fälla.”

”En fälla för den oinvigde kanske”, genmålde Sorogon utan att se åt Legims håll. ”Men för den som känner vägen är detta bara ännu en dörr att passera.”

”Så du menar att du känner vägen lika väl som prästerskapet?” yttrade Elrind misstroget.

”Inte än men jag hyser inga tvivel om att jag snart kommer att lära den”, replikerade Sorogon. ”Andarnas sällskap hyllade lärdomen så vad är väl naturligare än att de skyddade sina kamrar med ännu en lärd gåta. Förvisso är det så att den rätta vägens bokstäver utgörs av ett chiffer som blott de lärde kan dechiffrera.”

Elrind var på väg att ge ett dräpande svar men hans yrkesstolthet tog överhanden och hans intresse kom att fokuseras på den intellektuella utmaningen framför dem istället.

”Ett chiffer säger du? Nej, sannolikare är det i så fall att det är en magisk formel, transkriberad till våra enkla tecken.”

Sorogon tog ingen notis om sin rivals teori utan började med hög röst gå igenom tecknen närmast framför sig.

”Bokstaven A är inte bara en av våra vanligaste utan förekommer också i ord som ande och magi. Flera stenplattor bär bokstaven D så om detta motsvarar A så...”

Elrind ställde sig demonstrativt vid andra änden av plattformen och försökte överrösta Sorogon.

”Formeln för öppna är besläktad med det gamla språkets ord för välkommen. Med det inithariska transkriberingssystemet skulle den första bokstaven bli V och en sådan platta finns mycket riktigt här...”

Minn lyssnade med stort intresse på magikernas spekulationer och nickade gång på gång igenkännande. Ale försökte också följa med men utan större framgång och han började misstänka att Minn bara låtsades förstå. Hur som helst så tycktes varken Elrind eller Sorogon göra några framsteg så han satte sig bredvid Legim och väntade istället. Krigaren hade redan gjort det bekvämt för sig och tänt sin pipa. Då och då kastade han ett vaksamt öga på den tokige Kirmrik, vars nyfikna blick ibland stannade oroväckande nära de farliga stenplattorna. Bara den fromme Thireck tycktes okänslig för sin omgivning, försjunken som han var i en vädjande bön.

Ale skruvade nervöst på sig.

”Tack för att du försvarade mig”, sade han till slut.

Legim lyfte blicken, gav Ale en kort, uttryckslös blick och sänkte den sedan igen. Till svar ryckte han bara på axlarna. Ale suckade och gav upp försöket att bryta igenom den tysta fasaden och vände sig åter till Minn.

”Måste du göra dig till så”, sade han irriterat.

Minn blängde ilsket på honom.

”Du talar som du har förstånd till”, svarade hon. ”Själv skulle du aldrig ha antagits ens som springpojke här. Du skulle kliva fel det första du gjorde.”

”Och det skulle inte du göra förstås?”

”Jag kan i alla fall läsa till skillnad från dig!”

”Vad har du för nytta av det när bokstäverna är i oordning? Du skulle hitta till de där kamrarna lika illa som jag.”

Minn skulle just till att ge Ale svar på tal men plötsligt slogs hon av en tanke.

”Elrind!” utbrast hon. ”Vad sa du om att också noviser och tjänare fanns här?”

”Stör mig inte, flicka lilla”, mumlade besvärjaren men så blev han varse allvaret i hennes ton. ”Naturligtvis måste Andarnas sällskap ha omgett sig av lärningar att föra vidare sina kunskaper till och tjänare att bistå dem i världsliga ting, såsom i min egen magikerakademi. Varför undrar du det?”

”Men kände de till sådant som chiffer och transkribering och om inte, hur kunde de hitta rätt bland de olika kamrarna?”

”Dylika ting är ju elementära för magins invigda...”, började Elrind men tystnade när han insåg det orimliga i sin förklaring.

Ordväxlingen fångade även Sorogons intresse och han vände sig mot dem.

”Flickan har faktiskt en poäng”, erkände han motvilligt. ”Måhända är inte detta ett lås utan helt enkelt en vägvisare? Vilka var de kamrar som utgjorde Andarnas hemvist?”

”De var sju till antalet”, svarade Elrind frånvarande medan han blickade ut över stenplattorna.

”Sju var också antalet överstepräster”, fyllde Sorogon i. ”Ja, så måste det vara! Från den här sidan kan man bilda ordet DÖDEN och från den här sidan ordet LIVET.”

”Ordet VISDOMEN framträder nu tydligt på den här sidan”, jublade Elrind. ”Allt annat än vis var jag som inte såg det tidigare.”

”För en gång skull är jag benägen att hålla med dig”, sade Sorogon syrligt. ”Efter dig, käre kollega.”

”Var glad att här inte finns någon modets kammare”, replikerade Elrind. ”Jag räds i alla fall inte att ta första steget.”

Vid hans ord ryckte Legim till och kom kvickt på fötter.

”Herre, det är min plikt att gå först...” började han men för sent, Elrind var redan på väg ut på stengolvet.

Med bestämd min ställde han ned foten på stenplattan med bokstaven V och lade hela sin tyngd bakom den. Med ett väsande ljud som påminde om en andning sjönk plattan långsamt för att så komma till ro en handlängd ned i marken. Det blev åter tyst och Elrind vände sig i triumf mot de andra.

”Nå?” frågade han. ”Vågar ni följa med mig in i Visdomens kamrar?”

Legim följde resolut efter med Sorogon tätt efter sig. De övriga var mer tveksamma men klev försiktigt ut de också och var noga med att följa i Elrinds fotspår. Den stenplatta som fullbordade ordet VISDOMEN låg intill den bortre väggen och när den också sjunkit ned under Elrinds tyngd svarade rummet med ett dovt muller. Framför honom började ett stort stycke av väggen att sjunka ned i marken och bortom den öppnade sig ett mörkt hål.

”Äntligen ska Andarnas hemligheter uppenbaras” jublade Elrind och klev orädd in. ”Skåda Visdomens kamrar.”

Från det mörka hålet sträckte sig en korridor genom urberget. Rummet de lämnade bakom sig hade varit av enorma proportioner medan denna korridor föreföll mer anpassad till varelsen av deras storlek. Inte desto mindre fann Ale det obehagligt hur väggar och tak nu kröp närmare dem som i ett försök att stänga dem inne och kväva dem. Känslan förstärktes ytterligare av att såväl golv som väggar och tak bestod av tung och massiv sten.

Var befann de sig egentligen? Ena stunden hade de stått ute i solens sken och i nästa stund hade de befunnit sig i en mörk grotta. Såväl Elrind som Sorogon tycktes mer intresserade av rusa djupare in i detta okända men ingenting hade de sagt om vägen ut igen. Tänk om de hade hamnat djupt under jorden utan någon möjlighet att ta sig ut igen?

Hans blick sökte förtvivlat längs korridoren efter något han kunde känna igen, något som han kunde stödja sig mot i sin osäkerhet. De putsade väggarna hade mycket väl kunnat vara väggarna i det gamla klostret i Gylde, det som han i brist på bättre hade sett som sitt hem. De såg ut att vara skapade av människor för människor. Ale försökte intala sig att korridoren snart skulle öppna upp sig och att han skulle befinna sig i kapellet eller på klostergården men det var lönlöst. De här väggarna var alldeles för släta för att vara skapade av människohand och där hemma hade korridorerna fönstergluggar. Här nere fanns bara sten och åter sten. Han ryste till och ökade på stegen för att inte bli efter.

Om Ale kände sig illa till mods så var Minn på desto bättre humör. Så mycket hade hon förstått av Elrinds och Sorogons iver att de var de första som beträdde denna plats på mycket lång tid. Visdomens kamrar. Bara namnet kittlade hennes nyfikenhet och tanken på de hemligheter som nu väntade på att avslöjas övervann

alla andra känslor. Om inte Elrind ville vägleda henne på kunskapens vägar kunde hon kanske finna kunskap här istället...

Framför henne hade Elrind plötsligt stannat med Legim och Sorogon bredvid sig. Korridoren hade mynnat i ett likaledes stenbeklätt rum. Detta rum var dock mer levande ty medan korridoren hade varit kal och ogästvänlig så var detta rum möblerat och utsmyckat. Väggarna pryddes av vackra sammetsdraperier, bakom vilka man kunde ana gångar som fortsatte vidare och i taket hängde en ljuskrona i silver. I bortre änden stod ett stort skrivbord i massiv ek, på vilken en arbetsskiva uthuggen ur ett enda stycke marmor vilade, och intill det stod en hylla med rullor och ett kartoteksskåp.

Det var dock ingenting av detta som hade fått sällskapet att stanna upp utan det var den syn som mötte dem bakom skrivbordet. Där, i skenet av ett litet vaxljus, satt nämligen en skepnad som tycktes upptagen med att omsorgsfullt skriva på ett pergament. Det såg ut som en äldre man med blek hy och snö vitt hår och skägg. Han var iförd en likaledes snövit klädnad som nådde ända ned till de sandalbeklädda fötterna. Hans drag var diffusa och Minn trodde först att det berodde på vaxljusets fladdrande sken. Plötsligt gick det upp för henne att det var bakgrunden som gjorde hans drag diffusa och hon kvävde ett rop då hon förskräckt insåg att hon kunde se rakt igenom honom. Vad som än satt framför dem så var det inte av mänsklig natur.

Skepnaden tittade upp mot dem. Om han var överraskad av deras plötsliga entré så gick det i alla fall inte att utläsa det i hans outgrundliga blick. Snarare tycktes där finnas likgiltighet och, åtminstone tycke Minn det, en glimt av sorg. Han gav dem bara ett kort ögonkast och tittade sedan åter ned i sitt pergament utan att ägna dem något vidare intresse. Det föreföll dem som om han redan hade glömt dem. Elrind och Sorogon utbytte förvånade blickar och båda tvekade att kliva in i rummet.

När Ale och Thireck kom in i rummet stod de fortfarande och betraktade den gåtfulla skepnaden under tystnad. Thireck flämtade till och gjorde ett beskyddande tecken som vore det döden själv som satt i rummet. Ale däremot trodde sig för ett ögonblick åter se Angvins skrämmande uppenbarelse och kunde inte låta bli att högt undslippa sig hans namn.

I de tysta gångarna ekade namnet av Khendirs son och nu tittade skepnaden framför dem åter upp. Den här gången blandades sorgen i hans blick med återhållen ilska. Elrind höjde instinktivt armen i en magisk gest och beredde sig på

det värsta. Skepnaden gjorde dock inget annat än att föra fingret till sin mun och hyssja. Därefter skakade han på huvudet, pekade mot korridoren de stod i och försjönk så i sitt pergament igen.

Elrind gav Ale en genomträngande blick och vände sig sedan åter mot skepnaden framför dem. Han harklade sig försiktigt och talade i viskande ton.

”Ursäkta om vi tränger oss på...”, började han.

Skepnaden framför dem lade med en uppgiven gest sin fjäderpenna åt sidan.

”Jag har redan förklarat att mannen ni söker inte är här”, sade han med en spöklik röst som tycktes komma någon annanstans ifrån än hans mun.

”Jag tror inte att jag förstår”, fortsatte Elrind tvekande.

”Angvin har inte varit här på mycket länge”, förtydligade skepnaden. Han gjorde en paus och tycktes fundera. ”Faktum är att det inte har varit någon alls här på mycket länge”, fortsatte han, nu med ett tonfall som om han talade till sig själv snarare än till dem.

”Du är alltså ensam här?” sade Elrind lättad.

”Ensam...” Skepnaden begrundade ordet. ”Jag må vandra på andra stigar än de som mina bröder vandrar på men ensamma vill jag inte kalla mina vandringar. Många har jag sett och många har jag läst på min väg.”

”Så du besitter förmågan att läsa människors tankar?” inflikade Sorogon. Tanken tycktes inte tilltala honom.

”Naturligtvis gör jag det”, genmälde skepnaden. ”Gör vi det inte allesamman? Vad är väl en tanke annat än en flyktig dimslöja, dömd att skingras och glömmas bort? Men låt tanken ta form och utsättas för en granskning och du ska se att den förvandlas till en klar, skinande och evig sanning.”

”Du talar i gåtor igen”, avbröt Elrind med illa dold otålighet.

Skepnaden gav honom en förebrående blick.

”Min herre, jag talar om det som kommer att överleva dig och mig och oss alla, jag talar om det skrivna ordet. Vet att jag förestår de främsta och förnämsta av vårt ärevärdiga sällskaps kamrar, nämligen Visdomens kamrar. Här har gångna bröders tankar samlats och här kommer kommande bröders tankar att samlas.”

”Menar du att det finns böcker här, att det här är ett bibliotek?” insköt Minn nyfiket.

”Mycket intressant”, svarade Elrind, ”men ordet förblir dött så länge ingen levande förstår att tolka, lära och nyttja det. Är det inte så att Andarnas sällskap har funnit en bättre metod för att bevara kunskap än det skrivna ordet?”

Skepnaden fixerade Elrind med blicken.

”Jag hör vår överstepräst Khendir tala genom dig men du är inte han och jag känner inte igen dig. Vem är du och vad är ditt värv?”

”Mitt namn och mitt värv är min ensak och jag ämnar inte diskutera detta med någon annan än din överstepräst. Var kan jag finna honom?”

”Khendir har gått dit ingen levande kan följa efter. Sök honom om du så önskar men vet att hans väg inte har någon återvändo.”

Elrind ignorerade skepnadens sista ord och vände sig till de andra.

”Här finner vi inte vad vi söker. Låt oss bege oss till någon av de andra kamrarna.”

Legim nickade som svar och vände tillbaka mot det sjudelade rum de kommit ifrån med de båda magikerna tätt i hälarna.

”O Thireck”, bad Minn, ”kan vi inte få stanna här ett tag.”

Prästen gav henne en sträng blick.

”Här finns ingenting som passar en liten flickas oskyldiga sinnen!” sade han med skärpa i rösten. ”Jag har nog med att hålla uppsikt över de där häxkarlarnas förehavanden.”

”Jag är minsann ingen liten flicka...” började Minn men tystades av en rungande örfil från Thireck.

Minns ögon tårades, inte så mycket av smärtan som av förödmjukelsen. Inte ens abboten hade dristat sig att bära hand på en flicka. Hon höjde instinktivt händerna för att skydda sig men några fler örfiglar var inte att vänta. Istället hade prästen knäfallit framför henne och han sträckte ångerfullt fram händerna mot henne.

”Förlåt mig, Minnea”, stammade han fram. ”Det var verkligen inte min avsikt men du måste förstå den fara du sätter dig själv i. Jag är inte blind för den lockelse som deras väg utövar på dig men du måste veta att den blott leder till ondska och bråd död. Jag bönfäller dig att vända om och lägga ditt liv i Cindars händer istället.”

Minn blängde på honom men vågade inte svara av rädsla för att brista ut i gråt. Hon kände hur Ales hand tog tag i hennes och hon lät sig tacksamt ledas bort från prästen och ut ur rummet.

Thireck tittade länge efter dem och bad en stilla bön till Cindar. Alla andra än han själv tycktes ta avstånd från hans gud och han kände sig så ensam och övergiven. Sedan tog han sig mödosamt upp på fötter igen och såg en sista gång på den spöklika skepnaden.

Han hade återgått till sitt pergament och tycktes ha nått slutet på sidan. Väl där lade han ifrån sig fjäderpennan, granskade det han skrivit, suckade djupt och började sedan om igen högst upp på sidan. Det tycktes Thireck som om sidan var blank trots skepnadens idoga arbete.

”Så mycket för hans idéer om evighet”, suckade han. ”En sådan fåfång och tröstlös kamp.”

Han vände sig om och rusade efter de andra och skepnaden skrev vidare som om han aldrig hade störts och som om mötet nyss aldrig hade ägt rum.

17. Liv och död

”Livet och döden är blott två sidor av samma mynt. Våra efterkommande kommer att kunna vandra mellan livet och döden likt vi vandra mellan två rum och vår tid kommer att betraktas som en vidskeplig och okunnig tid.”

Ur protokoll från debatten mellan animisternas och nekromantikernas skolor, Gylde magikerakademi 473 eCF

Minns kinder blossade alltjämt röda, inte så mycket av smärtan som av den ilska som nu byggdes upp inom henne. Ett bibliotek fullt av kunskap hade funnits inom räckhåll för henne men en halsstarrig gammal präst hade stoppat henne från att nå sitt livs mål. Elrind var också emot henne. Hade han inte plötsligt nekat henne den invigning i magins konst som han ju hade lovat henne? Hade han inte förvägrat henne det magiska armbandet trots att hon hade bevisat att hon kunde behärska det? Ja till och med Ale, den dumbommen, motarbetade henne nu. Hennes grepp om hans hand hårdnade och all hennes ilska riktades mot det mål som var närmast till hands.

Men knappt hann hon öppna munnen förrän Ale tryckte ett föremål i hennes famn. Till sin förvåning kände hon att föremålet i fråga var en läderinbunden bok och trots mörkret såg hon det svaga skimret från silverbokstäver som prydde dess framsida. Det fanns bara ett ställe som den boken kunde ha kommit ifrån.

”Hur...?” flämtade hon förvånad.

”Jag passade på medan alla pratade”, flinade han. ”Det var lättare än att stjäla en kringla från mäster och jag tänkte att du skulle tycka om den. Låt bara ingen annan se den.”

Minn fann inte ord. Det gick bara inte att bli klok på den pojken. Hennes ögon tårades igen men den här gången kom de av en helt annan anledning och hon lät dem komma fritt.

När Ale och Minn kom ut i det sjudelade rummet med bokstavsplattorna igen så hade magikerna redan nått andra änden. Ale kunde läsa tillräckligt bra för att se ordet som de nedtryckta plattorna bildade. Deras mål var Dödens kamrar.

”Följ våra steg och dröj inte för länge!”, ropade Elrind åt dem. ”Vi vet fortfarande inte vilka djävulska fällor som döljs i detta rum.

”Jag undrar om det är vår eller sin egen säkerhet han oroar sig för”, muttrade Ale.

Minn hyssjade åt honom.

”Tro inte det sämsta om honom hela tiden. Låt dig heller inte luras av hans yttre, hans sinnen är skarpare än du tror så vakta din tunga.”

Samma tanke hade dock vaknat hos Minn. Ju närmare de kom armbandens hemlighet, desto mer lik Sorogon tyckte hon att Elrind blev. Om de hittade ett tredje armband här nere skulle hon minsann inte släppa det lika lättvindigt. Hon gömde boken som Ale gett henne i sin klädnad och tryckte den hårt mot sig.

Om Elrind hade hört deras konversation så visade han det i alla fall inte. Hans uppmärksamhet ägnades helt åt den öppning i väggen framför dem som blottlagts av de nedtryckta bokstavsplattorna. Legims hand gick instinktivt till den tomma svärdsskidan.

”Vad väntar oss i Dödens kamrar, herre?” frågade han.

”Ingenting som ditt svärd skulle ha bitit på, min vän”, svarade besvärjaren. ”Min tro är att dessa kamrar är Andarnas sällskaps sista vilorum och i så fall vilar också Khendir här med sin hemlighet.”

”Och om vi hittar honom?” frågade Legim.

”För Andarnas sällskap tycktes gränsen mellan liv och död inte ha varit lika skarp som för oss. Måhända kan Khendir med armbandens hjälp tala till oss och berätta mer om syftet med sina armband. Minns andarnas ord om att föra ut Khendirs kropp i solens sken och ge den själen åter på bordet av sten.”

”Ni ämnar väl lämna arbanden här och inte vidare nyttja deras krafter”, sade Thireck matt och utan större förhoppning i rösten.

Elrind gav prästen en vaksam blick men bevärdigade honom inte något svar.

”Låt oss nu träda in i Dödens kamrar”, sade han och ledde vägen.

Gången liknade den som lett dem till Visdomens kamrar men mot Dödens kamrar gick de med större försiktighet. Det var Legim som först hörde ljudet.

”Porlande vatten, herre”, sade han kort.

Elrind rynkade på pannan.

”Något sådant väntade jag mig inte i kamrar med detta namn”, sade han. ”Nåväl, låt oss fortsätta.”

Gången mynnade i ett stort, kvadratisk rum med marmorklädda väggar och golv. Rummet delades i mitten av en ränna, också den i marmor, i vilket kristallklart vatten flödade. Den motsatta väggen pryddes av infällda speglar, under vilka korgar fyllda med vita linnedukar stod. Från vardera halva av rummet ledde gångar vidare. Det hela gav ett stilla och harmoniskt intryck.

”En värdig entré till det sista vilorummet, måhända?” sade Elrind.

”Det ser mer ut som ett rum för tvagning”, anmärkte Sorogon. ”Jag tvivlar på att detta är rätt väg.”

”Nåja, kommande rum kommer att skingra tvivlen”, svarade Elrind.

De fortsatte in i ett angränsande rum som var än större än det första. Hela den vänstra väggen täcktes av ett nattsvart draperi medan bokhyllor och skåp samsades med en eldstad i den borte vägg. Mitt i rummet stod ett flertal arbetsbord uppställda, överbelamrade med diverse redskap som mest påminde om det som en fältskär nyttjar sig av. Intrycket förstärktes av de benrester som låg på det bortersta av borden.

Men det var ingenting av detta som fångade sällskapets uppmärksamhet utan det var den högra väggen. Där stod en lång rad av skelett, iförda ringbrynjor och beväpnade med vapen av diverse slag smidda i svartaste järn. De betraktade inkräktarna under tystnad med tomma ögonhålor.

”Ben på ben”, undslapp sig Kirmrik och fnissade åt sin egen fyndighet.

”Stilla!” röt Elrind och gjorde en svepande armrörelse som till och med Ale vid det här laget hade förstått betydde att han förberedde en besvärjelse.

”Stilla själv”, sade Sorogon kallt. ”De rör sig inte. Den magi som en gång skapade dem måste sedan länge ha klingat av.”

Han vände sig mot sin kollega.

”Eller kanske var det din magi som stillade dem?” tillade han syrligt.

Elrind gav honom ett blixtrande ögonkast.

”Du tycks vara väl bevandrad i dödens magi.”

Sorogon ryckte på axlarna.

”Jag har förstånd nog att lära känna mina fiender, min gode ljusmagiker.”

De båda magikerna gick runt i rummet och granskade med blandade känslor vad som fanns i det.

”Det råder ingen tvekan om att man här ägnade sig åt dödens magi”, sade Elrind. ”Detta var alltså vad Dödens kamrar syftade till. Här har vi inget att hämta.”

Minn betraktade med avsmak benresterna på det bortersta arbetsbordet. De bar spår av flera djupa skärsår som tydde på arbete bortom det som en vanlig fältskär ägnade sig åt, utfört långt efter det att livet hade lämnat personen i fråga.

”Se och lär av nekromantikernas respektlöshet mot människan”, sade Elrind och lade en hand på hennes axel. ”Vi ägnar oss åt att forma naturens element men de går över gränsen och nyttjar människorna för sina ondskefulla syften. En farlig lära är det för den som inte behärskar den. Tvivelsutan var det här som Khendirs son Melkhors tillskansade sig sina kunskaper och du såg vilket fördärv det ledde honom i.”

Sorogon hade under tiden granskat böckerna i bokhyllorna och nickade bekräftande.

”Det förefaller som om denna del av Andarnas sällskap var synnerligen aktiva”, sade han. ”De har sorgfälligt dokumenterat sina studier och studieobjekt. Såväl Khendirs som Melkhors namn förekommer ofta, dock ej Angvins. Måhända studerade han inte denna skola.”

Han vände sig till Ale, som gått fram till bokhyllan och sträckt sig efter en bok.

”Du vill inte läsa den där, pojke”, sade han. ”Du vill heller inte veta varför det skinn den bundits in i tycks dig så bekant.”

Ale gjorde en grimas och lät boken falla till golvet.

”Har vi något mer att uträtta här?”, frågade Legim, som tillsammans med Thireck hela tiden stått och väntat vid ingången till rummet.

”Nej”, svarade Elrind, ”såvida inte draperiet döljer något av intresse.”

Legim drog försiktigt undan draperiet, beredd att möta vad som än kunde finnas bakom det. Den andra sidan av draperiet visade sig vara röd och bortom det öppnade sig ett lika stort rum som det som de befann sig i. Även detta rum var möblerat med arbetsbord, bokhyllor och skåp. Till skillnad från deras rum så var dock detta överväxt av slingrande rötter som alla kom från en och samma stam i ett stort hål i stengolvet i rummets mitt. Ett rör i taket ledde ned vatten till hålet från någon okänd källa. Väggen bakom den enorma växten pryddes av märkliga bilder av uppskurna människor, djur och växter.

”Ah!” utbrast Elrind då han såg det. ”Andarnas sällskap tog tydligen mycket bokstavligt på den tunna gränsen mellan liv och död. Blott ett draperi skilde Livets och Dödens kamrar åt. Samarbetet dem sinsemellan måste ha varit tätare än vad som är brukligt mellan dessa två motstående skolor.”

”Vacker blomma”, sade Kirmrik och följde de slingrande rötterna med både blick och överdrivna huvudrörelser. Uppgiften blev honom dock snabbt övermäktig och han föll omkull, vansinnigt skrattande. Ale önskade tyst att Thireck skulle örfila Kirmrik så som han hade örfilat Minn.

Thireck var dock mer intresserad av växten och stegade nyfiket fram till den.

”Äntligen någonting levande i dessa gudsförgätna hålor”, anmärkte Thireck och böjde sig ned för att närmare studera den märkliga växtens rötter.

”Rör den inte!” skrek Elrind varnande men för sent.

I samma stund som prästens hand lades på roten gick det en skälvande rörelse genom den och det var som om hela rummet plötsligt fick liv. Alla rötter började med ens röra sig. De sökte sig trevande fram genom rummet och redskap och andra föremål vältes omkull där de drog fram. Det hela ingav känslan av ett enormt, vibrerande spindelnät och i dess centrum fanns likt en spindel den stam vari alla rötter hade sitt ursprung. Upp ur stammen reste sig något som liknade en gigantisk blomsterknopp som sakta öppnade sig och en lukt som av ruttet kött spred sig genom rummet. Från öppningen droppade en klibbig, genomskinlig vätska och när den kom i kontakt med bordet så var det med ett frätande ljud som utsöndrade en mörklila, stickande rök.

Rötterna sökte sig fram mot sällskapet som om de på något dunkelt sätt förnam deras närvaro. Roten närmast Thireck hade redan slingrat sig runt den olycklige prästens fot och han skrek och sprattlade medan den släpade iväg sitt offer in mot växtens mittpunkt. Legim reagerade snabbt och ryckte till sig en stor glaskolv från

ett av arbetsborden. Han krossade den och tryckte med all kraft in dess vassa kanter i växtens rot. Hela växten ryckte till och från snittytan skvätte samma klibbiga, genomskinliga vätska som från blomsterknoppen. Legim skrek till när hans ansikte träffades av de frätande dropparna och förblindad ryggade han tillbaka.

Roten släppte för ett ögonblick sitt grepp om Thirecks fot och den förskräckte prästen kravlade hastigt undan. Istället sökte sig tre rötter mot den försvarslöse Legim och innan han hann upptäcka faran hade de snott sig runt hans armar och hals.

”*Malach lumin!*”, röt Elrind med dunkel stämma och från hans hand for en ljusblxt genom rummet och delade en av rötterna mitt itu. Från dess svartnade ändar spreds en stank som av bränt kött. En ny skälvning gick genom växten och en annan rot välte en hylla med flaskor och burkar så att innehållet krossades eller spreds ut över rummet. Men de andra två rötterna fortsatte att obevekligt dra krigaren mot blomsterknoppen, som nu mer och mer liknade en gapande mun.

En av flaskorna rullade fram till Minns fötter och hon kastade en hastig blick på dess etikett. Vad hon såg fick henne att snappa till sig flaskan och oförväget kasta sig in i myllret av rötter i rummet.

”Minn!” skrek Ale och kastade sig efter henne.

En rot sträckte sig mot henne men Ale hann före. Han kastade sig på den och tryckte den till marken men hann därför inte värja sig när ännu en rot sträckte sig mot honom. Hans insats räckte dock för att Minn obehindrat skulle kunna ta sig fram till det dreglande gap som utgjorde växtens mun. Kvickt korkade hon ur flaskan och slängde in den i munnen. Två rötter grep snabbt tag i henne och både hon Ale lyftes upp i luften.

Men plötsligt bubblade det till i växtens mun och en kaskad av den frätande vätskan sprutade upp. Rötterna föll till golvet, ryckte krampaktigt till och låg sedan stilla. Tystnaden lade sig åter över rummet.

Det blev Elrind som först bröt tystnaden.

”Legim!” utbrast han och rusade fram till krigaren. ”Hur är det med dig?”

Krigaren muttrade några försäkrande ord men hans variga ansikte sade något annat. De frätande dropparna hade träffat illa och det kring det vänstra ögat hade redan en svullnad hunnit lägga sig som hindrade det från att kunna öppnas.

Ale och Minn hade klarat sig med några blåmärken och höll sig försiktigt i bakgrunden. Thireck däremot trängde sig skuldmedvetet fram. Han var blek i ansiktet och stammade när han talade.

”Det... det var mitt fel. Låt mig bistå.”

”Har du inte redan gjort tillräckligt eller vill du be en bön också?” snäste Elrind men prästen ignorerade såväl Elrinds tonfall som hans respektlösa ord.

”Fort! Leta bland flaskorna och burkarna efter något användbart!” ropade han till de andra.

”Arnica, echinacea, euphrasia... vad som helst som kan lindra smärta och hela sår! Koka upp vatten också!”

Orden sade inte Minn något men hon gjorde som prästen sade medan Ale rusade fram till eldstaden och började koka upp vatten. Snart hade prästen fått både burkar och hett vatten.

”Tack, mina barn”, sade Thireck, som under tiden hade rengjort krigarens sår så gott han kunde. Han tittade på Minns burkar, nickade uppskattade och tömde lite av den ena burkens innehåll i det heta vattnet. Med van hand baddade han Legims variga öga och lade ett omslag på det.

”Euphrasia eller ögontröst som det också kallas”, sade han. ”Byt ut omslaget morgon och kväll så ska ögat snart vara helat igen.”

Legim hade tigit hela tiden trots den smärta som såret måsta ha åsamkat honom. Han reste sig dock och bugade.

”Jag är dig stort tack skyldig, prästman”, sade han. ”Måtte jag kunna återgälda dig din godhet.”

”Det har du redan gjort”, svarade Thireck och log för första gången sedan deras ankomst till Andarnas hemvist.

Under tiden hade Sorogon undersökt den fasansfulla växt som så när ändat Legims liv.

”Mycket intressant”, sade han. ”Ett synnerligen välväxt exemplar av en köttätande växt som jag trodde hörde skrönorna till. Andarnas sällskap besatt tydligen stora kunskaper inte bara om dödens skola utan också om livets.”

Med en griptång lyfte han upp något ur växtens mun. Det visade sig vara skärvor från den flaska som Minn hade slängt i.

”Växtdöd”, läste han högt. ”Det var mycket modigt av dig att nyttja denna”, fortsatte han vänd till Minn. ”Hur visste du att den skulle verka mot en så stor växt och hur visste du att den skulle verka så snabbt?”

Minn undvek svartkonstnärens vassa blick och tittade ned i golvet. Hur hade hon vetat det? Det hade känts så naturligt när hon såg etiketten men så här i efter hand kunde hon inte erinra sig vad som fått henne att fatta ett så dristigt beslut. Det var verkligen inte likt henne att ta sådana risker men då hade det verkligen känts som det bästa hon kunde göra. Trots att hon inte mötte Sorogons blick blev hon obehagligt berörd av den och kände det som om något trevade i hennes sinnen och sökte tränga in i henne.

Elrind kom dock till hennes räddning och ställde sig mellan dem.

”Det är inte någonting som du har med att göra”, sade han skarpt.

”Jag förstår, jag förstår”, skrockade Sorogon och gav Elrind en överlägsen blick. ”Mycket intressant, mycket intressant på min ära.”

Han vände sin rival ryggen.

”Är vi då färdiga här eller önskar ni utforska mer av Andarnas sällskaps kunskaper? Det har ju berett er stor glädje hittills.”

”Du har förstås ett bättre förslag?” snäste Elrind.

”Naturligtvis”, svarade Sorogon. Döden och Livet var för Andarnas sällskap varken början eller slut. Låt oss istället söka Khendir i slutet av den väg vi alla ska vandra. Låt oss söka honom i Ålderdomens kamrar.”

18. Vägs ände

”Ej den snabbast springande haren, ej heller den högst hoppande hjorten, kan undfly ålderdomen.”

Gammalt cindariskt ordspråk

För tredje gången sedan de trängt ned i Andarnas hemvist befann sig sällskapet i den mystiska bokstavsgrottan. Sorogon pekade självsäkert ut ordet ”Ålderdomen” för dem. Plattorna bildade en slingrig men målmedveten väg genom rummet och slutade på en punkt vid den motsatta väggen som låg rakt mittemot dem.

”Andarnas sällskap hade sinne för allegorier”, anmärkte Sorogon.

Utan några ytterligare ceremonier klev han ned på den första plattan. Det gnisslade mer om denna platta när den sjönk ned i marken, som vore denna väg mindre nyttjad än de föregående, men ingenting hände och svartkonstnären fortsatte lugnt sin gång. När han nådde den motsatta väggen sjönk som väntat ett stycke ned i marken och ännu en av de hemliga kamrarna låg nu uppenbarad för dem.

Liksom tidigare möttes de blott av mörker och tystnad när de vaksamt klev in. Den här gången skilde sig emellertid från de andra de passerat på så vis att väggarna var dekorerade med målningar. I början avbildades spädbarn och små pojkar som ägnade sig åt uppbyggliga lekar. Längre fram hade de ersatts av unga män som ägnade sig åt studier eller fysisk träning. De hade dock alla det gemensamt att de på ett eller annat sätt avbildades vända eller i rörelse mot gångens inre. Minn noterade surt den totala avsaknaden av kvinnor men ingen annan verkade reagera på det.

Ju längre in i gången sällskapet kom, desto mer avancerade tycktes de avbildades kunskaper bli. Det var inte bara Elrind och Sorogon som igenkände de aktiviteter som väggarna berättade om ty de hade samtliga sett prov på dem här nere. En man fick en blomma att slå ut i sin fulla prakt, en annan hade kallat till sig en björn som fogligt lät sig klappas. Mer makabra var de bilder som illustrerade återuppväckandet av döda och frammanandet av fasansfulla vidunder. Där fanns

också två män som gav liv åt död materia och en man som tycktes suga i sig energi från plågade medmänniskor.

Elrind mumlade flera gånger om den ”exempellösa bredd som Andarnas sällskap måste ha besuttit” och till och med Sorogon fann sig tvungen att med en tyst nick dela sin rivals uppfattning.

Det mest skrämmande hos alla dessa män var emellertid inte deras handlingar utan deras ansiktsuttryck. Hos dem alla fanns en analytisk och utforskande blick, fullständigt befriad från känslor över hur deras handlingar påverkade världen omkring dem.

Uppgången i de avbildades kunskaper gick dock parallellt med en nedgång i deras fysiska styrka. Ålder och sjukdomar tärde på deras kroppar och mot slutet ägnade de sig febrilt åt att nedteckna sina kunskaper och bevara dem till omvärlden. Den sista målningen föreställde en blek man i vit klädnad som trött men stolt vandrade in i det rum som nu öppnade sig framför dem.

Rummet var större än något av de tidigare de trätt in i. Golvet bestod av en stor mosaik lagd som en karta över Cindarell och från nischer insprängda i väggarna blickade marmorbyster föreställande gamla män mot dem. På flera ställen i golvet och väggarna fanns kandelabrar monterade i ett mönster som Minn efter ett tag igenkände som stjärnhimlen. Var och en av bysterna var försedd med en namnplatta som upplyste om namn och levnadsår. Utgångar saknades så när som på en öppning i borte änden. Över hela rummet vilade en fridfull atmosfär, så fjärran från skräckupplevelserna i tidigare rum.

Sällskapet kunde inte låta bli att stanna upp och beundra det konstnärligt utförda rummet. Till och med den galne Kirmrik fick något vördnadsfullt i blicken. Elrind och Sorogon lät dock ingen tid gå förlorad utan gick raskt längs var sin sida av rummet och läste muttrande på namnplattorna.

”Khendirs namn förekommer inte på den här sidan”, konstaterade Elrind.

”Det samma”, svarade Sorogon. ”Men så är detta heller inte begravningskammaren, snarare någon form av minneskapell. Måhända finner vi Khendirs kropp längre in.”

Thireck såg inte nöjd ut med den förklaringen.

”Om denne Khendir nu var överstepräst här, varför fick han inget äreminne?”

Sorogon ryckte på axlarna.

”Andarnas sällskap upplöstes ju efter hans död så kanske hade de aldrig tid att skapa ett”, svarade han.

”Eller så hade han kanske inte för avsikt att stanna i sin begravningskammare”, replikerade Thireck. ”Har vi inte redan sett hur dessa onskans hantlangare väcker upp döda efter eget lynne? Hur kan vi veta att er blinda jakt inte leder oss i fördärvet?”

”Du talar som du har förstånd till, gubbe”, svarade Sorogon. ”De återuppväckta du tror dig ha sett har inte haft mer liv än en lekares sprattelgubbar, själlösa och blott en förlängning av sin skapares hand. Möjligen kan Khendir genom armbanden tala till oss från den andra sidan men han har oåterkalleligen lämnat vår värld.”

”Hädelse!” utbrast Thireck. ”Det är Cindars sak och inte människans att råda över liv och död. Lämna armbanden här och låt den där Khendir hämta dem själv om han så kan och vill!”

”Vad du gör är din ensak. Jag kommer att lämna mitt armband, men endast till Khendir själv och detsamma tycks gälla min skråbroder.”

Elrind hade redan kallat till sig Legim och förberedde sig på att fortsätta djupare in i Ålderdomens kamrar. Thireck skakade av återhållen vrede.

”Cindar kommer att bestraffa ditt högmod och jag kommer att bevittna Hans straff.”

”Jag kan inte bärga mig”, sade Sorogon sarkastiskt, vände prästen ryggen och följde efter Elrind och Legim. Ale och Minn tvekade men som de trots allt kände sig säkrare med magikerna följde de också efter och det föll åter på prästens lott att ledsaga den vansinnige Kirmrik.

Bortom öppningen fanns ett betydligt mindre och enklare rum. I dess mitt fanns ett stenbord, inte helt olikt det stenbord ovan jord som hade fört dem ned i dessa kamrar. Till vänster och höger om stenbordet fanns rännor uthuggna i golvet. De tycktes tjäna som avrinningsanordningar men delade också av rummet i två halvor. Hitom stenbordet var rummet tomt men bortom det var en sarkofag i sten rest mot den vänstra väggen medan den högra väggen upptogs av diverse tunnor och lårar. Mittemot ingången fanns det ännu en öppning som fortsatte in i mörkret. En stickande doft vilade i rummet.

Sällskapet hann inte mer än träda in i rummet förrän ett knarrande ljud hördes och sarkofagens lucka började sakta öppnas. I sarkofagen stod en högrest varelse med händerna hårt slutna om hjaltet till ett tungt svärd. Varelsen var från topp till tå inlindad i gulnade linnebindor men likväl kändes det som om ett par ögon iakttog dem mellan alla bindor.

”Ännu en varelse skapad av nu avklingad magi?” viskade Elrind.

”Nej”, svarade Sorogon allvarligt. ”Den här har balsamerats i syfte att bevara magin och ingen vet hur länge dess kraft kan vara. Mumier brukar nekromantikerna kalla dessa mäktiga varelser. Det finns berättelser om tusenåriga mumier som fortsätter att tjäna sin skapares syften långt efter det att skaparen själv lämnat världen.”

”Jag skulle kunna vrida svärdet ur händerna på den”, föreslog Legim men Sorogon skakade bara på huvudet.

”Dessa mumier kan besitta upp till sex mäns styrka”, sade han.

”Så vad har den här mumien för syfte?” frågade Elrind.

Sorogon såg sig om i rummet. En lår innehöll verktyg, samma typ av verktyg som i Dödens kammare. En annan lår var fylld av gamla linnebindor som vid det här laget hade börjat förmultna. Av tunnornas etiketter att döma innehöll de vatten, oljor och salt.

”Dess syfte är att förbereda de döda för den sista vilan”, svarade Sorogon.

Han satte provande in en fot i rummet och som på kommando började varelsen att röra på sig. Med stela men bestämda steg klev han fram till stenbordet, höjde svärdet över huvudet och sänkte det sedan med spetsen mot stenbordet. En dov klang hördes när metallen mötte stenen och sedan blev det åter tyst. Varelsen stod nu stilla som om den väntade. Sorogon klev försiktigt in i rummet och gick fram till en av avrinningsrännorna, utan att släppa varelsen med blicken. Han hann dock inte mer än lyfta foten över rännan förrän svärdet vändes åt hans håll. Sorogon drog snabbt tillbaka foten, varvid varelsen återtog sin väntande ställning.

”Dess syfte är också att vaka över de döda och tillse att inga levande stör deras sista vila”, konstaterade han. ”De dödas väktare är han.”

”Sina egna dödas vila respekterar de minsann men inte andras”, muttrade Thireck.

Elrind och Sorogon, som ju närmare målet de kom allt mer tycktes glömma bort sina meningsskiljaktigheter, började nu överlägga om hur de skulle kunna övervinna detta oväntade hinder.

”Eldmagi torde vara verkningsfullt mot en sådan varelse”, föreslog Elrind.

”Förvisso”, svarade Sorogon, ”men hela rummet är inpyrt av olja och balsameringsvätska. Väktaren skulle kunna sätta eld på hela rummet under sin dödskamp. Mörkermagi skulle däremot kunna förvillan den så att vi kan smyga förbi.”

”Det skulle kunna förvillan oss också”, genmälde Elrind. ”Det är inte heller någon tilltalande tanke. Jag möter hellre en fiende i ljus än i mörker.”

Magikerna fortsatte sina överläggningar utan att kunna enas. Till slut började de överväga användningen av de mer kraftfulla men okända vapen de förfogade över, Khendirs egna armband med sina förmodade krafter, och de sneglade då och då på Minn. Hon var emellertid så uppslukad av deras utläggningar att hon inte insåg hur deras fokus flyttades över på henne. Det gjorde däremot Ale som instinktivt ställde sig mellan magikerna och Minn.

”Det måste finnas något bättre sätt att förvillan den än magi”, sade han.

Sorogon skrattade hest och gav Elrind ett spefullt leende.

”Elrind har visst varit en dålig lärare”, skrockade han. ”Vad skulle väl kunna vara bättre än magi?”

Ale blev blossande röd och fann inga ord att svara honom. Istället klev han utan att tänka sig för upp på stebordet och innan någon hann reagera så hade han lagt sig raklång framför väktarens pekande svärd. Minn skrek till och tog ett steg framåt men väktaren hötte med svärdet och tvingade henne att stanna. Elrind grep tag i Minns axlar och drog henne tillbaka.

”Du kan inte hjälpa honom”, viskade han. ”Minsta oförsiktiga rörelse kan leda till hans död.”

Ale insåg nu att svärdet var längre än han själv och kallsvettig började han ångra sitt infall. Stoltheten hindrade honom emellertid från att hoppa ned igen och han låg kvar blickstillan och väntade på väktarens drag. Det tunga svärdet höjdes långsamt och sänktes sedan varsamt mot hans bröst. Ale kände den kalla metallen genom kläderna och vågade knappt andas. Var hans sista stund kommen nu?

Men så slappnade väktarens grepp om svärdet av och den vände sig bort från stenbordet, mot utrustningen i rummets högra ände. Den ställde svärdet mot väggen och började lugnt och metodiskt att förse sig med redskap.

”Nu!” väste Sorogon och rusade hastigt runt stenbordet vänstra sida, bakom väktarens rygg och vidare in i den motsatta gången. Elrind var inte sen att följa hans exempel och då väktaren inte reagerade gjorde Minn, Thireck och Kirmrik detsamma. Legim var den siste att korsa rummet och förvissade sig om att alla fortsatte in i gången, så långt bort från väktaren som möjligt.

”Bra gjort, pojk!”, sade han. ”Du bevisade att mod kan vara bättre än magi. Men skynda dig nu!”

Ale kände sig dock allt annat än modig där han låg. Han var fortfarande stel av skräck och vågade inte röra sig. Legim uppfattade snabbt situationen, tog ett kliv in i rummet igen och slet bort Ale från stenbordet.

Väktaren hade dock redan hunnit vända sig om. Redskapen som han hade samlat på sig föll till golvet med ett klingande ljud och den grep istället efter sitt stora svärd. Legim föste Ale framför sig och tillsammans sprang de in i gången, efter de andra.

”Spring!” ropade Legim och hans röst ekade spöklikt i den gång som ingen levande hade beträtt sedan väktaren skapats.

Bakom dem hördes väktarens tunga steg, mer och mer avlägset men utan att upphöra. Snart var Ale och Legim i kapp resten av sällskapet och tillsammans rusade de djupare och djupare in i Ålderdomens kamrar.

Här och var löpte sidogångar som dock alla slutade tvärt efter ett tiotal steg. Huvudgången däremot fortsatte rakt fram och de följde den nu mot dess okända slut. Väggarna pryddes med jämna mellanrum av metallplattor av samma slag som de i minneskapellet. Magikernas korta och besvikna ögonkast vittnade dock om att Khendirs namn inte stod att finna bland dem.

Efter vad som kändes som en evighet upphörde namnplattorna. Istället snubblade sällskapet nästan på de stenblock, hackor och spadar som låg i gången. Elrind tecknade åt sällskapet att stanna och granskade gången. Från denna punkt var gången grovt uthuggen och på ett par ställen hade nischer börjat huggas ut ur väggen. Det stod klart för dem alla att de hade nått gravkammarens slut. Bakom dem hördes åter väktarens tunga, målmedvetna steg och de kom allt närmare.

”Var är då Khendirs grav?” utbrast Elrind otåligt.

”Vi kan inte dröja, herre”, sade Legim. Han tog ett bestämt tag om besvärjarens arm och nästan släpade honom vidare i gången. ”Om vi inte finner någon utgång längre fram så kanske åtminstone en plats där vi bättre kan försvara oss.” Den andra handen hade redan greppat en av hackorna som lämnats kvar i gången av någon okänd gravgravare.

Legims förhoppning grusades dock snabbt. Framför dem blockerades vägen av en murad vägg. Krigaren gick snabbt ned på knä, lade ett öra mot muren och knackade försiktigt på den.

”Undan!” ropade han och svingade hackan. Det första hugget slog loss ett moln av stenflisor och redan det andra hugget blottade ett hål. Gången fortsatte bortom muren!

Legim högg ihärdigt vidare och det krävdes inte många hugg förrän hålet var stort nog att släppa igenom dem.

”Ni först, herre!” befallde han och Elrind gav sig inte tid att argumentera med sin trogne livvakt. Dock såg besvärjaren till att Minn följde därnäst. Först när alla andra satt sig i säkerhet tog sig Legim själv genom hålet. Väktaren hade vid det här laget nästan hunnit fram till dem och man kunde till och med höra det släpande ljudet av lösa linnebindor för varje steg den tog.

Bakom stenväggen väntade dem ett litet, fyrkantigt rum. Det var tomt och kallt, fjärran från de vackra, marmorbeklädda rum som de dittills passerat. Enda undantaget var den bortre väggen, som pryddes av en väggmålning med människor avbildade i naturlig storlek. Målningens centralfigur var en äldre, vitskaggig man med ett mildt leende och en gloria i form av en sjuuddig stjärna som strålade ut från huvudet. Vid hans sida stod en yngre kvinna med vackra drag som dock inte förmådde dölja den oro och det vemod som speglades i hennes ansikte. Mannens händer vilade på två pojkars axlar, vars ungdomliga yttre stod i skarp kontrast till deras brådmogna och intelligenta blickar. Alla fyra var iförda vita, fotsida klädnader.

Elrind var redan i färd med att febrilt granska väggmålningen och Sorogon gjorde honom sällskap så fort han kom in i rummet. Minn höll sig på respektfullt avstånd och studerade väggmålningen hon med. Där fadersgestaltens händer borde ha funnits hade två hål huggits ut ur väggen, formade som en tum breda ringar

med en diameter på en handbredd. Minn grep reflexmässigt om sin högra handled. De såg ut att vara gjorda för att armbanden skulle passa i dem.

Hennes blick fortsatte upp mot mannens ansikte. Var detta Khendir själv som begrundande betraktade henne från de döda? Den okände konstnären bakom väggmålningen hade skickligt levandegjort sin modell och Minn kände det som om hon stod öga mot öga med en livs levande människa. Det kändes som om ingen kunde dölja något för denne man som tycktes se, höra och förnimma allt som hände i världen. Hon hade burit Hans armband och kom på sig med att undra vad Khendir tyckte om hennes dåd. Var hon värdig hans kunskaper och krafter eller hade hon besudlat hans magiska armband? En rysning gick genom kroppen och läpparna formade tyst en ursäkt. Mannen på bilden gav henne dock inget svar utan fortsatte att tiggande betrakta henne.

Minn såg nu att var och en av den sjuuddiga glorians spetsar var försedd med en inskription. Orden var förvisso tydliga men deras innebörd var höljd i dunkel.

”Vad står det?” viskade Ale som obemärkt hade klivit fram vid hennes sida. Minn läste högt för honom.

Dären stirrar på delen, den vise ser det hela

Guld är den ädlaste av metaller

Den ädle sonen har sin fars hjärna, den oädle sin mors hjärta

Närmast en mans hjärta står hans eget kött och blod

Faran skiljer de fega från de modiga

Livet är kort, döden är evig

Se döden i ögonen och Han vänder sig bort

”Vad betyder det?” frågade Ale.

”Det är visdomsord”, svarade Minn. ”Men inga jag har hört tidigare.”

Visdomsorden var också föremål för magikernas uppmärksamhet och de diskuterade hetsigt hur de skulle tolkas. De hade liksom Minn dragit slutsatsen att hålen i väggen utgjorde någon form av lås till vilka armbanden var nycklarna. Vilket armband som passade till vilket hål kunde dock ingen av dem svara på och de var överens om att Khendir knappast ämnade ge sökande två chanser.

Ale undrade vilket grymt öde den mannen kunde ha i beredskap åt den som valde fel. Med vilken rätt gav och tog han liv som det behagade honom? Ale sneglade på Minn men av hennes hänförda blick att döma kunde han inte finna något stöd hos henne och han behöll därför sina tankar för sig själv. Tyst förbannade han Khendir och hans, i Ales ögon, falska leende.

Magikernas diskussion avbröts av ett väldigt slag mot väggen de brutit igenom. Väktaren hade nu nått fram till väggen men lyckligtvis tycktes den inte förstå att det fanns ett hål i den. Inte heller hade den följt Legims exempel och tagit med sig en hacka. Istället gav den sig på väggen med sitt svärdshjalt, fast besluten att avlägsna det hinder som fanns mellan den och de levande som dristat sig att tränga in i Ålderdomens kamrar.

Men det illa lämpade redskapet kunde inte förta kraften i de armar som svingade det. För varje slag lossnade stora sjok av murbruk och det var bara en tidsfråga innan hela väggen skulle vara raserad.

”Skynda er!” ropade Legim till magikerna och beredde sig att med sin hacka försvara dem mot väktarens vrede.

Från Thireck hördes bara en gnällande bön och till och med den galne Kirmrik tycktes vara tagen av stundens allvar och höll sig tyst. Elrind sänkte huvudet och sökte samla sina tankar.

”Vi måste följa Khendirs råd och se helheten. Alltså, väggmålningen föreställer Khendir, hans gemål Evinda och hans söner Angvin och Melkhor, därom råder inga tvivel”, sade han. ”Men armbanden saknas för att helheten ska bli komplett.”

”Han gav sina armband åt sina söner, den ädla metallen guld till Melkhor och den mindre ädla metallen silver till Angvin”, fyllde Sorogon i.

”Ville han med det säga att Melkhor var den ädlare av sönerna?” frågade sig Elrind. ”Varför det?”

”Både Khendirs och Melkhors namn fanns väl i böckerna i Dödens kamrar?” dristade sig Minn att inflika. ”Men inte Angvins?”

”Mycket bra, Minn”, svarade Elrind. ”Den största heder en son kan lända sin fader är att vandra i dennes fotspår. ”Om Melkhor gjorde det kan han mycket väl ha hållits för den ädlare av dem, den som hade sin faders skarpa hjärna.”

”Och Angvin kan mycket väl ha hållits för den mindre ädle av dem, svaghjärtad som sin moder”, sade Sorogon. ”Ja Khendir kan till och med ha betvivlat Angvins ädelhet så till den grad att han hållit honom för att vara en oäkta son.”

”En oäkta son som till skillnad från hans eget kött och blod inte står närmast hans hjärta”, konkluderade Elrind. ”Melkhor står alltså till vänster om Khendir och Angvin till höger!”

”Vad betyder resten då?” pep Ale.

Han fick aldrig något svar ty diskussionen avbröts av ett brak när en stor del av väggen föll in och rummet fylldes av damm och sten. Bortom resterna syntes nu väktarens gestalt med det illa tilltygade men ännu farliga svärdet i ett fast grepp.

”Vi har inte mycket tid kvar nu!” skrek Legim och vägde en sten i sin hand. Han tog sikte och slungade iväg den samtidigt som väktaren höjde svärdet över huvudet för ett sista slag mot väggen. Stenen träffade rakt i ansiktet med en kraft som kunnat fälla en häst. Väktaren var dock kraftfullare än så och stenen tycktes inte ens bekomma honom. Istället sänkte han med hela sin styrka hjaltet i det som återstod av väggen så att en spricka öppnade sig hela vägen ned till golvet. Sedan bröt han igenom resterna med sin kropp och började långsamt men obönhörligt att tränga in i rummet.

Under tiden hade magikerna plockat fram sina armband. De tycktes skimra i dunklet och guldets varma ljus blandades med silvrets kalla. Elrind och Sorogon stirrade stint på varandra och händerna som greppade om armbanden darrade. Ingen ville lämna ifrån sig sitt armband före den andre.

”Herre, jag ber er!” utbrast Legim och höjde hackan mot den annalkande väktaren.

Utan att släppa varandra med blicken tog magikerna varsitt steg närmare väggen. Som på kommando förde de samtidigt armbanden mot målningen, tycktes tveka ett tag och tryckte sedan in dem i hålen där de passade perfekt. Ett klickande ljud hördes och armbanden föll med ett klingande ljud ned i någon okänd hålighet i väggens inre.

I samma ögonblick stelnade väktaren i sin rörelse och en häpen, väntande tystnad tog vid. Plötsligt hördes ett gnisslande ljud ovanför dem. Mellan väktaren och Legim fälldes ett galler ned med en smäll och spärrade effektivt vägen in i, och ut ur, rummet. Murbruk lossnade från taket och när de tittade upp såg de snabbt

orsaken. Hela taket var i rörelse och sänktes långsamt mot dem. De var fångade som råttor i en fälla!

”Herre, rädda er själ!” ropade Legim till Elrind. Han stod vid en liten vägg nisch, knappt en halv manshöjd hög och placerad en bit ovanför golvet. ”Här och bara här kan ni undkomma fällan!”

Elrind tog ett steg åt hans håll men tvekade.

”Legim, nischen rymmer bara en av oss”, invände han.

”Jag har svurit att gå i döden för er, herre. Jag har troget lytt dina befallningar så lyssna nu på min enda befallning. Lämna oss och rädda er själ!”

Elrind såg sig förtvivlat om. Legim hade rätt. Det fanns ingen annan väg ut ur fällan och snart fanns inte ens den kvar. Taket var nu oroväckande nära vägg nischens övre kant. Hans blick gick vidare till resten av sällskapet. Ale och Minn hade fattat varandras händer och såg skräckslaget och bevekande på honom. Kirmrik mumlade något om ”elaka kameleonter som gömde sig i nischen” och i Thirecks blick fanns bara förakt.

”Varnade jag er inte för Cindars straff?” sade han. ”Bered er nu att ta emot det. Min själ är redo, är era det?”

”Jag kan inte lämna er, Legim”, sade han. ”Jag tackar dig men jag kan inte lämna er.”

”Jag har inga sådana skrupler”, sade Sorogon, som dittills tyst begrundat deras situation. ”Lämna plats för mig!”

Han gick självsäkert fram mot nischen men Legim höjde hotfullt sin hacka.

”Ta ett steg till och det blir det sista du tar”, hotade han. ”Min lojalitet väger tyngre än min heder.”

”Vakta din tunga”, sade Sorogon hotfullt. ”Också utan stav har jag krafter nog att fälla styvnackade oxar.”

”Så också jag”, sade Elrind i samma ton. ”Du kan inte anfälla oss båda så välj noga vem av oss du vill följa i döden.”

Sorogon tittade från den ene till den andre och tycktes överväga sina alternativ. Ingen sade något men alla kände det som om det sprakade i luften när magikernas blickar möttes. Legim vädjade nu förgäves. Magikerna tycktes helt ha glömt bort den fara de befann sig i, trots att det sjunkande taket nu tvingade dem att huka sig.

”För sent!” utbrast Thireck triumferande. ”Nu undkommer ni inte längre ert straff!”

Elrind och Sorogon tittade mot väggnischen. Prästen hade rätt. Det sjunkande taket hade nu nästan helt passerat väggnischen och det fanns inte längre någon möjlighet för dem att rädda sig i den.

”Minn!” skrek Elrind. ”Min tid är förbi men du kan fortfarande rädda dig och föra Khendirs krafter vidare.”

Minn var likblek av rädsla. Hur gärna hade hon inte velat hörsamma magikerns vädjan och rädda sig själv. Hon kände hur Ales grepp slappnade av en aning och fick en klump i halsen. Inte heller hon kunde lämna dem att dö, hur skulle hon kunna leva med sig själv efter det? Hon såg ned i det stengolv som snart skulle omfamna henne i döden och tårar föll ned i dammet. Inget ord kom över hennes läppar och som svar till Elrind skakade hon bara på huvudet. Ales grepp hårdnade igen och hon fattade tacksamt hans hand med båda sina. Om de nu skulle dö så skulle de göra det tillsammans. De kröp ihop och inväntade det oundvikliga slutet.

19. Andarnas hämnd

”De levande kan begrava sina oförrätter och glömma dem, de döda tar med sig dem i graven och glömmet dem aldrig.”

Gammalt cindariskt ordspråk

Taket pressade nu ned sällskapet på knä. Legim försökte förtvivlat staga upp taket med sin hacka men krafterna som pressade ned det var starkare än så. Skaflet knäcktes som vore det en torr kvist och taket fortsatte obönhörligt nedåt.

Plötsligt hördes ett nytt gnisslande ljud, den här gången från golvet. Nedanför väggmålningen öppnade sig en del av golvet i en lucka nedåt.

”Ned!” röt Legim. Magikerna tog sig ingen tid att se efter vart luckan ledde utan kröp hastigt dit och hävde sig ned. Ale och Minn följde tätt efter medan Legim släpade Thireck och Kirmrik till luckan och tvingade ned dem innan han själv satte sig i säkerhet. Kirmrik verkade inte ens medveten om faran och Thireck var närmast ovillig till att räddas från vad han betraktade som Cindars rättmätiga straff. Men alla hann de genom luckan och ut ur rummet innan taket med ett brak mötte golvet. Rummet ovanför dem fanns inte längre och det hade inte de heller gjort om inte luckan hade öppnats.

”Nu vet du i alla fall vad Khendir menade med att faran skiljer fega från de modiga”, sade Elrind bistert till Ale. Han borstade av sina kläder och tittade upp mot luckan som räddat deras liv. ”Den som hade stannat kvar i nischen hade förblivit där resten av sitt liv.” Han vände sig till resten av sällskapet. ”Välkomna till Khendirs sista viloplats”, fortsatte han med högtidlig stämma.

Han snurrade runt och lät ljuset från sin ring lysa upp vägg efter vägg i det nya rum de hamnat i. Rummet visade sig vara lika stort som det som de med nöd och näppe hade lämnat bakom sig. Den närmaste väggen var prydd med en väggmålning som var identisk med den föregående. Även denne fadersfigurs händer var ersatta med hål, i vilka sannolikt hålen ovan mynnade, ty Elrind hade åter sitt silverarmband i ett fast grepp och Sorogon höll lika hårt i sitt guldarmband. Ale undrade om de rent av hade gripit tag i armbanden i fallet från

luckan ned till golvet. Övriga väggar var kala och någon utgång syntes heller inte till. Mitten av rummet upptogs dock av en enorm sarkofag i vackraste marmor.

Elrind och Sorogon klev fram till den och ställde sig på ömse sidor, Elrind till höger och Sorogon till vänster.

”Legim”, sade Elrind, ”om jag får besvära dig.”

Legim nickade och klev fram till sarkofagens huvudsida. Han förde in sina järnbeklädda fingrar under stenlocket och sköt sammanbitet undan det. De andra rusade nyfiket till och inte ens Thireck kunde dölja sin nyfikenhet.

I sarkofagen låg de mumifierade resterna av en högre människa som var så väl bevarad att han enkelt kunde kännas igen från väggmålningen. Den milt leende, vitskäggige mannen som med tomma ögonhålor blickade upp mot dem kunde inte vara någon annan än Khendir. Hans händer var sammanförda över bröstet men utan att mötas. Istället var de vända utåt och sträcktes upp mot betraktarna. Runt hjässan satt en sjuuddig krona i guld med röda och gröna ädelstenar och var och en av fingrarna pryddes av en tjock ring, guldringar på vänsterhanden och silverringar på högra handen. Vid hans sida låg en stav i svartaste trä och en dolk i en okänd, skimrande metall med infattade diamanter. Tysta och hänförda betraktade de kvarlevorna av den främste trollkonstnären som någonsin beträtt Cindarells jord.

Det blev prästen Thireck som först tog till orda.

”Minns ert uppdrag”, manade han. ”Ni skulle återföra armbanden till deras rätte ägare och ursprunglige skapare. Cindar har nu låtit er komma ända hit så fullfölj ert uppdrag och lämna sedan dessa onskans redskap bakom er.”

Sorogon fnös och Elrind såg betänksam ut.

”Vem vet vad som händer om vi nu uppfyller Angvins önskan. Khendirs gemål och söner har uppenbarat sig för oss men icke han själv. Måhända kommer hans armband att överbrygga avståndet mellan livet och döden och få Khendir själv att uppenbara sig för oss.”

”Och uppenbara hemligheterna med hans armband”, fortsatte Sorogon. ”Dessa armband som omgärdas av så många rykten men om vilka vi vet så lite.”

”Jag är redo att möta Khendir”, sade Elrind och förde silverarmbandet mot den mumifierade kroppens högra hand.

”Så också jag”, svarade Sorogon och förde guldarmbandet mot den vänstra handen. ”Skråbroder”, tillade han och gav Elrind ett ögonkast. Tillsammans trädde

de på armbanden på Khendirs händer och lät sina egna händer stanna kvar runt dem. Sedan väntade de.

Från armbanden började ett sällsamt sken att pulsera. Skenet blev allt starkare och en vit rök började stiga från dem och fylla rummet. Plötsligt lystes hela rummet upp av ett bländande ljussken och det följdes av en öronbedövande knall.

Ljudet försvann snabbt men ljuset dröjde märkligt nog kvar. När röken lättade så såg de att de inte längre befann sig i nere i Ålderdomens kamrar utan ovan jord igen. Väggarna kring dem hade försvunnit och stengolvet under dem hade ersatts av gräs. Khendirs kropp och tillhörigheter låg ännu kvar men inte längre i sin sarkofag utan på ett stenbord. Med ens insåg de att de åter befann sig i den ring av sju resta stenar varifrån de hade nedstigit i de hemlighetsfulla kamrarna. De var dock inte ensamma längre ty över stenbordet svävade en skimrande gestalt med vitt skägg och milt leende.

Gestalten talade till dem med en kraftfull men likväl mjuk stämma.

”Jag är Khendir den lärde”, sade han. ”Jag är er ett stort tack skyldig för den tjänst ni har gjort mig. Gudarna gav mig en mäktig själ och när jag levde var jag därför en kraftfull magiker. Under mitt liv tillägnade jag mig krafter och kunskaper som andra män hade tarvat flera mansåldrar för att uppnå. Hur illa smärtade det mig då inte vetskapen om att allt detta skulle slockna likt ett utbrunnet ljus då mitt eget liv slocknade, till förfång för alla efterkommande generationer. Jag ägnade därför de sista åren av mitt bräckliga liv åt att utforska hur jag skulle kunna binda mina erfarenheter till något mer varaktigt än min köttsliga lekamen. Åren gick och jag fruktade att jag skulle möta döden innan mitt värv fullbordats. Men till slut kröntes mitt arbete med framgång och jag fann ut en väg att binda mitt livs lärdomar till ädla metaller. Jag förfärdigade därför två armband i guld och silver för att på så vis bevara mina kunskaper och krafter för tid och evighet. Åt mina två söner skänkte jag dessa armband på det att de skulle förvärva, förvalta och förädla det som min mansålder frambringat.”

Khendir tystnade och fick något sorgset i blicken innan han återupptog sin berättelse.

”Det var mig dock inte förunnat att förära mina söner denna gåva. En ond demon avundades mig mitt liv och tog själv plats i guldarmbandet. Mina krafter kom nu att vändas mot varandra i det att guldarmbandet bekämpade silverarmbandet istället för att samarbeta med det. Under demonens inflytande

kom Melkhor att vända sig mot sin broder Angvin och armbandens kamp ändade mina båda söners liv.”

Han suckade och vände sig mot Thireck.

”Ditt försök att bekämpa demonens ondska genom att genom att skärma av armbanden från omvärlden var välmenat men missriktat. Vet att armbanden i sig inte är onda men att deras krafter, i likhet med alla verktyg, kan nyttjas i ondskefulla syften. Att begrava armbanden kunde möjligen skjuta upp men inte avvärja framtida ondskefulla handlingar, ty hur skulle väl en dödlig kunna svinga dess krafter med större tyngd än en odödlig demon?”

Khendir gjorde en ny paus och vände sig sedan åter mot hela sällskapet.

”Men min son Angvin och min gemål Evinda ledde er på rätt väg. Blott jag själv, Khendir den lärde med många mansåldrars kunskap och kraft, ägde styrka nog att bekämpa och besegra demonen. Genom att återföra silverarmbandet till min kropp återförde ni också min själ till världen. Genom att återföra guldarmbandet till densamma tvingade ni demonen till en direkt kamp med armbandens skapare, en kamp den inte kunde vinna. Demonen är nu för alltid fördriven från vår värld och mina krafter är åter tillgängliga för dem som förmår och förtjänar att nyttja dem i goda syften.”

Han sträckte ut sina händer mot dem i en välkomnande gest.

”Ni har visat er värdiga att bära armbanden och ärva mina krafter. Jag skänker dem nu till er på det att jag äntligen ska kunna få ro och lämna vår värld i den trygga förhoppningen att mitt livsverk kommer att leva vidare för evig tid.”

Khendir tystnade och inväntade deras svar. Elrind och Sorogon tittade ömsom på varandra, ömsom på armbanden, som ännu satt kring handlederna på Khendirs kropp på stenbordet. De tycktes ännu pulsera med ett förföriskt sken, som om de lockade på dem. Men det var Thireck som först klev fram.

”Lismande lögnare!” skrek han och spottade på Khendirs kropp. ”Den enda demon som finns i de där ogudaktiga armbanden är du själv! Vem tror du att du lurar med din honungslena men förgiftade stämman?” Han drog fram en triak i silver från sin klädnad och höjde den mot den skimrande gestalten framför honom. Vik hädan, säger jag dig! I Cindars namn, vik hädan och återvänd till det mörker du kommer från!”

Khendirs min förrådde ingenting om vad han ansåg om prästens utbrott. Han betraktade honom bara sorgset och skakade på huvudet.

”Besinna dig, präst”, väste Elrind. ”Inser du inte att du talar till Cindarells främste trollkonstnär? Det här är spörsmål för lärde män, inte skenheliga fanatiker.”

Thireck vände sig röd i ansiktet mot Elrind.

”Jaså, nu kryper minsann sanningen fram, likt en orm som dolt sig under en sten. Jag visste väl att ni aldrig ämnade lämna ifrån er armbanden. Men så länge Cindar står mig bi kommer jag att stå mellan er och dessa onskans redskap.”

Solen gick för ett ögonblick i moln och en kall vind blåste över kullen. Utanför ringen av resta stenar blåste dimslöjor upp som antog samma skrämmande mänskliga former som de som sällskapet sett vid sin ankomst till Andarnas hemvist. Ingen kunde längre betvivla Thirecks ord om att platsen var full av osaliga andar. Stråk av dimma sträckte sig likt smala, långfingrade händer in mellan stenarna och mot dem men utan att nå ända fram. Till och med Khendirs lugna uppenbarelse föreföll obekvä.

”Tiden är knapp”, sade Elrind. ”Legim, var vänlig och avlägsna den hysteriske prästen.”

Legim tittade förvånad på besvärjaren.

”Herre”, sade han, ”ni begär väl inte att jag ska lägga handen på en gudsman?”

Elrinds ögon blixtrade.

”Hör du inte eller lyder du inte?” frågade han barskt.

”Följer du din heder eller ditt hjärta?” löd Thirecks motfråga till krigaren.

Den vanligtvis så självsäkre Legim tittade från den ene till den andre med sitt enda friska öga. Osäkerheten lyste i hans ansikte och underkäken darrade när han försökte sätta ord på sin tveksamhet.

”Vad händer?” viskade Ale till Minn.

”Armbanden”, mumlade Minn frånvarande.

Ale tittade på henne. Hon gned sin högra handled och tittade bortom de grälände, på de ännu pulserande armbanden på Khendirs handleder.

”Minn”, vädjade Ale och grep tag i hennes händer. ”Börja inte du också. Vad finns i de där armbanden egentligen?”

Han fick inget svar och grep därför tag i hennes huvud istället så att han kunde tvinga henne att se på honom.

”Minn”, fortsatte han bönfällande. ”Du skrämmer mig och det gör Elrind också. Berätta, snälla du. Du har ju burit ett av de där armbanden. Berätta innan det är för sent.”

Minns blick var tom men hennes läppar formade ord.

”Khendir?” frågade han. ”Är det Khendir själv som finns i armbanden?”

En rysning genomför Minns kropp. Minnena från hennes första erfarenhet av silverarmbandet kom tillbaka till henne. Hon mindes krafterna som flödat genom henne men också den mörka, förlamande skepnad som skrämt henne så. Hade det varit en nybörjares första, stapplande steg med armbandens krafter eller hade det varit en föraning om dunkla, farliga krafter som väntade på att släppas lös? Hade det varit hennes egna krafter som förstärkts eller hade det varit främmande krafter som verkat genom henne? Hon var väl fortfarande samma Minn som alltid, eller...?

Ales grepp om hennes ansikte slappnade plötsligt av och han vände sig mot stenbordet med ett förvånat uttryck i ansiktet. Minn följde hans blick och slogs av samma förvåning som honom. I magikernas händer blänktes nu metallerna av de offerdolkar som de funnit hos Khendirs olyckliga söner, Angvins silverdolk i Elrinds hand och Melkhors gulddolk i Sorogons hand.

”Gott”, sade Elrind, ”då gör jag det själv.” Han och Sorogon steg hotfullt fram mot Thireck.

I detta ögonblick förstod Minn. Det var inte längre den Elrind hon lärt känna som hon såg framför sig, det var armbandens mörka medvetande som manifesterade sig i honom.

”Nej!” skrek Minn. ”Gör det inte! Snälla Elrind, rör inte armbanden! För din egen skull, låt bli dem!”

Besvärjaren vände sig om och för ett ögonblick såg hon åter den gamle Elrinds blick men hans fordom så starka och självsäkra fasad tycktes ha rämnat. Elrind påminde i detta nu mer om en gammal och förvirrad gubbe som inte visste var han var. I hans ögon uppfattade Minn en glimt av sorg och hans läppar darrade som

om han försökte säga något. Minn ville springa fram och dra honom med sig, bort från de fördömda armbanden, men stunden var förbi. Besvärjarens ögon blixtrade på nytt och vredgat vände han sig mot Thireck igen.

Prästen gav magikerna en utmanade blick och öppnade munnen men några ord hann aldrig komma över hans läppar. Dolkarna blixtrade till och stöttes hänsynslöst in i prästens oskyddade kropp. Thireck vek sig dubbel och föll till marken.

”Blodets dolkar... ringens grund...”, stönade han, utstötte en hostning och blev sedan liggande tyst.

Legim försökte rusa till men stoppades i steget som slagen av en osynlig hand. Huvudet kastades bakåt och det var med nöd och näppe som han lyckades behålla balansen. Förvirrad såg han sig om efter sin osynlige fiende. Hans blick gick förbi och Ale och Minn och tycktes fokusera på någon bakom dem.

”Förrädare!” fick han fram innan ett nytt osynligt slag fällde honom och han tog sig om huvudet som för att försöka hindra det från att sprängas. Elrind och Sorogon klev nonchalant över prästens kropp fram till stenbordet och sträckte sig efter armbanden.

Ale och Minn tittade åt det håll som Legim hade tittat och till sin förvåning såg de att Kirmrik hade kastat av sig huvan. Från ett fårat, skägglöst ansikte tittade ett par skarpa, mörka ögon fram under en tjock, korpsvart lugg. Runt huvudet glimmade ett pannband i guld prytt med en röd sten slipad som en sjuuddig stjärna. Kirmriks uppmärksamhet var helt och hållet inriktad på tumultet kring stenbordet och han ignorerade helt barnen. Den vänstra handen var knuten och riktad mot Legim medan den vänstra handen pekade mot magikerna och stenbordet. Med subtila handrörelser och bekymmerslös min tycktes han fullständigt kontrollera situationen.

”Nej!” skrek Minn. Rädslan fick hennes blod att svalla och det svartnade för ögonen.

Plötsligt ryckte Kirmrik till och drog undan händerna som om han hade bränt sig. Med en orms snabba rörelse vände han sig mot Ale och Minn.

”Vem vågar ge sig på Zorin?” väste han sammanbitet med en röst fjärran från den som Kirmrik brukat.

Ale och Minn backade förskräckta undan från den man som nu kallade sig Zorin och närmare Legim. Krigaren utnyttjade förvirringen och vräkte stenbordet

över ända. Khendirs kropp, armbanden och de andra föremålen föll ned i marken och magikerna stannade förvånade till i sina rörelser. Zorin svor till. Med ena handen gjorde han en gest mot Minn och med andra handen en gest mot Legim. Minn kastades bakåt och slog huvudet i en av runstenarna medan Legim än en gång sjönk ihop med händerna om huvudet och smärtan utmejslad i ansiktet. Sedan vände sig Zorin än en gång mot Elrind och Sorogon.

Ale såg sig förtvivlat om. Han var nu ensam kvar med den farlige mannen. Vid hans fötter låg Khendirs gyllene dolk. Vad var det Thireck hade yttrat innan han hade förlorat medvetandet? ”Blodets dolkar och ringens grund.” Ale fick ett infall och grep tag i dolken. Zorin uppfattade rörelsen och vände sig mot honom men de många gånger som Ale undflytt mästers vrede hade lärt honom vikten av att vara kvick i vändningarna. Han rullade runt så att han hamnade vid Minns sida, fattade ena handen om hennes och stötte med den andra handen dolken mot stenen.

Runstenen var gjord av hårdaste urberg men trots det trängde dolkens blad in i den som vore det lös jord. En spricka bröt fram och växte sig snabbt längre och bredare. Runstenen utstötte ett gnisslande och gnällande ljud och föll sedan ihop i ett moln av stoft.

Ett vrål av vrede steg upp från det omkullvräta stenbordet, över vilket Khendirs ande ännu svävade. Vrålet överröstades dock hundrafalt av vrål utifrån. Över runstenens rester vällde nu dimman in likt en lavin. Ale kände det som om en kall vind svepte förbi ovanför honom och han urskiljde hundraden och åter hundraden av ansikten i dimman, ansikten förvridna av smärta blandad med fruktansvärd vrede. Förskräckt rullade Ale undan och med handen alltjämt hårt om Minns kröp han bort från stenresterna. Minn var tack och lov fortfarande vid medvetande, om än mycket omtöcknad, och följde villigt med Ale.

Dimman fyllde nu hela stenringen och Ale kände att han bara ville komma ut ur den och så långt bort som möjligt från denna hemska plats. Från stenbordet blandades nu de vredgade vrålen med skrik av smärta. Ljusblixtar skar genom dimslöjorna och ett muller som av åska rullade över kullen.

Ale och Minn snubblade ut ur ringen och sprang så snabbt de bara kunde längs stigen utan att se sig om. Marken skakade under deras fötter och mörka moln tornade upp sig över dem. Inom kort piskades Andarnas hemvist av ett kraftigt regn och det var som om naturen själv förenade sig med andarna i sin fasansfulla hämnd på platsen och dess skapare. Först när de kommit över hängbron vågade

Ale och Minn stanna upp hämta andan. På denna sida om bron föll inget regn och marken skakade heller inte.

”Elrind!” utbrast Minn. Först nu när de själva var i säkerhet föll det henne in att de andra fortfarande var kvar. ”Hur gick det med de andra?”

Ale kunde bara rycka på axlarna.

”Jag vet inte”, sade han och såg bort mot förödelsen på andra sidan. Det såg ut som om alla blixtar slog ned på den punkt där de visste att stenringen låg och en enorm ljuspelare reste sig från den ända upp till de svarta molnen ovanför. ”Jag hoppas att de klarade sig”, fortsatte han men rösten kunde inte dölja vad han egentligen trodde.

Elrind, Legim, Thireck, Sorogon och den mystiske Zorin. Var de alla borta nu och vilket hemskt öde hade drabbat dem? Bredvid honom låg det tunga svärd som Legim hade lämnat innan han hade beträtt Andarnas hemvist och han tog vördnadsfullt upp det. Han hade inte känt krigaren länge men tanken på att han aldrig mer skulle svinga sitt svärd kändes ändå så främmande. En tår rullade utför hans kind. En bit bort hade Minn knäfallit vid Elrinds fallna stav och samma tankar tycktes plåga henne.

Plötsligt skymtade Ale en skepnad på andra sidan bron. Genom regnet kom någon stapplande, tyngd av en börda över axlarna. Marken skälvde fortfarande och bron svängde hotfullt. Delar av bron föll ned i den bottenlösa klyftan men skepnaden var fast besluten att försöka ta sig över.

Ales grepp om svärdet hårdnade. Tänk om det var Zorin som kom emot dem? Skulle han kunna försvara dem med ett svärd som han knappt orkade lyfta? Men med ens försvann hans oro.

”Legim!” utbrast han lättat då han kände igen den modige krigaren.

Det var verkligen Legim som kämpade sig över bron och på axlarna bar han prästen Thirecks livlösa kropp. Han svettades ymnigt och det såg ut som om det var mer än den tunga bördan som plågade honom. Likväl lyckades han komma över och i samma stund som hans fötter lämnade bron brast den och försvann ned i avgrunden. Väl i säkerhet knäböjde han och lade prästen till rätta innan han utmattad föll ihop.

”Var... var är Elrind?” frågade Minn.

Legim suckade djupt och dröjde med svaret. Han vred på huvudet och såg tillbaka mot Andarnas hemvist. Jordskalvet hade upphört och ljuspelaren var borta. Regnet blev lättare och molnen började spricka upp. Snart lade sig åter en tystnad över platsen som om ingenting hade hänt. Kvar fanns bara de överlevandes minnen.

”Jag vet inte”, svarade Legim till slut med ovanligt svag stämma. ”Jag fann honom aldrig. Jag... jag misslyckades... igen.” Med outgrundlig blick såg han bort mot den plats där han hade lämnat sin herre kvar för alltid. Hans tankar var mycket långt borta och varken Ale eller Minn vågade störa honom.

Ett stön från Thireck återförde Legim till deras belägenhet.

”Tack, min son”, rosslade han, ”men det var förgäves. Jag måste förbereda mig på att möta Cindar, min gud.”

”Det ska vi alla göra i sinom tid”, svarade Legim med forcerad röst. ”Men din tid är ännu inte inne. De här såren ser värre ut än vad de är.”

Från sin tunika rev han loss ett stycke tyg och förband långsamt och omsorgsfullt prästens sår. Han försjönk i arbetet och tycktes nästan dra ut på det för att slippa tänka på sin sorg. Hela tiden höll han sig vänd från Andarnas hemvist. Till slut fick Thireck själv mildt skjuta honom ifrån sig.

”Väl har du tagit hand om mig, min son”, sade han. ”Tag nu hand om dig själv, jag har förstått att du behöver det.” Sedan slöt han sina ögon och tog tacksamt emot den smärtlindring som sömnen gav honom, utmattad och tagen som han var.

Legim nickade tyst och reste sig upp. Långsamt vände han sig åter mot Andarnas hemvist. Han fick syn på Elrinds stav, lyfte varsamt upp den som en moder lyfter sitt barn och vägde den i händerna utan att säga något. Till slut klev han fram till brofästet och tryckte ned staven i marken så att den blev stående. Vid dess fot lade han formelsamlingen och täckte över den med lite jord. Efter en kort tvekan gjorde han respektfullt detsamma med Sorogons stav och formelsamling. Med en tyst bugning tog han så farväl av sin herre.

Först därefter upptäckte han att Ale fortfarande höll i hans svärd och Ale räckte nu fram det mot honom.

”Jag tackar dig”, sade Legim när han tog emot svärdet. ”Länge har svärdet kämpat men nu ska också det få vila.”

Med tunga steg gick han fram till klyftan och höll upp det framför sig. Solen hade åter kommit fram och svärdseggen glimmade nu i dess sken.

”Svärd”, sade han, ”länge har vi tillsammans färdats på krigarens väg, på gott och ont. Mycket gott har du bringat mig men också svår sorg. Kanske hade min väg varit lättare utan dig men jag har aldrig vänt om och jag kommer aldrig att få veta det. Nu har emellertid min väg nått sitt slut och tiden är inne för oss att skiljas.”

Legim höjde handen och gjorde en ansats att slunga ut det i avgrunden. I ögonvrån uppfattade han dock hur Ale ryckte till och höll inne sitt kast. Tvekan och med bekymrad min vände han sig mot Ale.

”Jag har redan sagt dig att detta är en tung börda”, sade han allvarligt. ”Är du verkligen säker på att du vill axla den?”

Ale förstod inte riktigt vad krigaren menade men nickade ändå till svar. Legim betraktade honom länge. Det blåste upp och det tycktes dem som om svärdet sjöng i vinden.

”Svärdet talar till mig”, mumlade Legim. ”Kanske har det fortfarande en roll att spela, om än inte i min hand. Du har bevisat ditt mod och kanske kan du åstadkomma stordåd med svärdet men tänk på det är ett tveeggat vapen. Jag fruktar att dess sista dåd kommer att skänka dig både ära och sorg. Kanske kommer du då själv att vilja slunga det i avgrunden och förbanna att jag inte gjorde det nu. Jag frågar dig än en gång, vill du axla denna tunga börda?”

Först nu förstod Ale vad han menade. Legim, Cindarells främste svärds-kämpe, ville skänka honom sitt svärd. Han, Ale, skulle kunna bli en hjälte och åstadkomma stordåd med det. Alla hans drömmar skulle uppfyllas! Med ett barns ivrighet nickade Ale till svar, utan att beakta Legims dystra profetia, för ett barn var han ju fortfarande, även med svärd i hand.

Legim log sorgset, kanske kände han igen sig själv i Ales ivrighet, och överräckte svärdet med hjaltet först.

”Betänk att din arm inte är redo att svinga svärdet ännu. Som vilket hantverk som helst så kräver krigarens yrke träning och åter träning. Du är ännu bara lärling och behöver en mästare.”

Han vände sig mot Minn.

”Detsamma gäller dig, min unga dam. Jag ser att du redan har valt din väg. Kanske anade jag det redan när våra vägar korsades för den första gången.”

Han tycktes titta rakt på den bok som Ale funnit i Andarnas hemvist och som Minn dolde i sin klädnad. Hon rodnade och svarade inte.

”Må så ske som måste ske”, sade Legim. ”Vi väljer själva våra vägar och jag önskar er all välgång. Låt oss nu inte dryfta detta vidare utan lämna denna plats bakom oss så fort som möjligt.”

Legim förfärdigade en enkel bår av grenar som han lade Thireck till rätta på och snart kunde de ge sig av. Kvar lämnade de magikernas stavar och när solen gick ned kastade de långa skuggor mot den gåtfulla plats som en gång kallades Andarnas hemvist.

Epilog

”När du väl har valt din väg, se dig inte om över axeln utan blicka framåt på det att du inte skola snubbla under din vandring.”

Cindars Ord, kap 4, tal 1

I den lilla byn Tjärne skildes de från prästen Thireck. Han var fortfarande mycket blek av sina kroppsliga sår men över hans ansikte vilade ett lugn som om han äntligen hade fått ro i sin själ. Kanske hade han varit mindre lugn om han hade förstått vad barnen förde med sig men Ale hade noga lindat in sitt svärd och hängt det på mulans rygg medan Minn väl dolt sin bok och inte så mycket som öppnat den ännu.

”Vart för du dem?” hade Thireck frågat Legim med hänvisning till Ale och Minn.

”Till ett kloster västerut”, hade Legim svarat. ”Det är ett stort kloster som besitter allehanda kunskaper. Jag är förvissad om att de där kan få all den vägledning de behöver på de vägar de valt. Självsöker jag mig dit för att finna frid.”

Med det svaret hade Thireck låtit sig nöja. Som en sista åtgärd förvissade han sig om att Legims öga läkte som det skulle. Sedan välsignade han dem i Cindars namn innan han tog farväl av dem. Först därefter vågade de dryfta de händelser de lämnat bakom sig och de som ännu väntade dem. Det var Minn som hade flest frågor och så fort Tjärne försvunnit i fjärran tog hon till orda.

”Legim”, frågade hon försiktigt, ”Tror du att det var armbandens lockelse eller Zorins magi som styrde Elrinds sista handlingar?”

Legim suckade djupt men försökte inte undvika frågan.

”Jag har själv frågat mig samma sak om och om igen. Den Elrind som jag lämnade kvar på den plats vars namn jag helst vill glömma var inte samme Elrind som jag kände. Han brukade säga att magi kan påverka den riktning en händelse går i men aldrig få den att gå åt motsatt håll. Kanske var jag i min trofasthet blind

för den riktning min herre börjat gå i? Frågan är emellertid irrelevant, ty det var min plikt som hans livvakt att beskydda honom. Jag föredrar att minnas hur han inför Khendirs sista fälla vägrade att rädda sitt eget liv på bekostnad av våra liv och glömma det som hände sedan.”

”Var det då Khendirs krafter eller Khendir själv som fanns i armbanden?”

”Det vet du bäst själv som burit ett av dem. Det enda jag vet är att alldeles för många har fått sina vägar ändade för deras skull.”

Minn hade velat fråga om också Khendirs väg verkligen var ändad men Ale förekom henne.

”Vem var den där Zorin då?” undrade han.

”En av översteprästerna som jag förstod det”, svarade Legim, ”och av allt att döma Khendirs tjänare med uppdrag att styra händelserna enligt Khendirs önskemål.” Han log bistert. ”Att han sannolikt också misslyckades är det enda goda som kommit ut ur den här historien.”

”Vad menade du med att du misslyckades *igen*?” undrade Ale.

Den här gången böjde Legim bara huvudet och gav inget svar. Om Andarnas hemvist och Sönernas armband talade han sedan inte mer.

Minn fick aldrig svar på sin sista fråga.